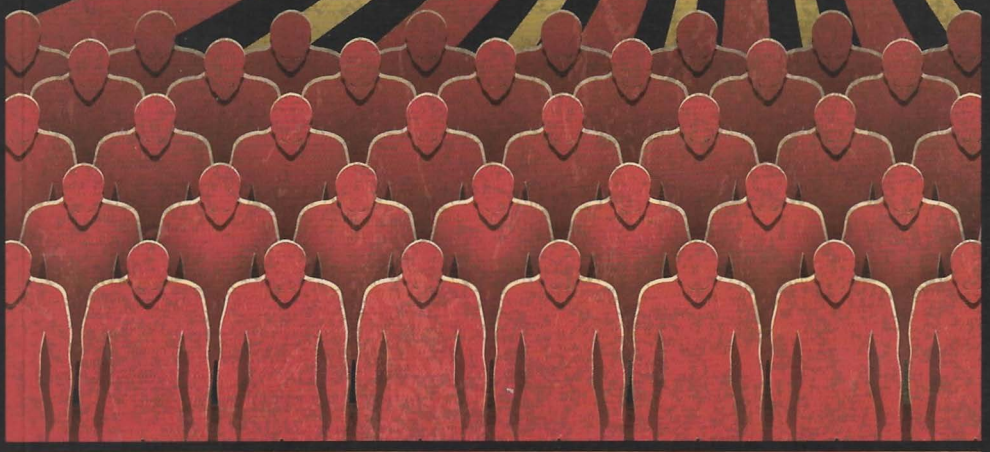
PARİS

BÜYÜK BİRADERLER

DERLEYEN ÜNVER ALİBEY

POLİTİK BİLİMKURGU ANTOLOJİSİ

VİKTOR PSEFTAKİS – FRANCESCO VERSO
ONUR SELAMET – SELİN ARAPKİRLİ
STEFANO MEGLİORALDİ – LOU CONRADİ
LARA REİMS – LASSE W. FOSSHAUG
– İFESTİON HRİSTOPULOS –

PARIS
YAYINLARI

Paris Yayınları 67
Büyük Biraderler
-politik bilimkurgu antolojisi-

Derleyen ve çeviren: **Ünver Alibey**
Editör: **Muammer Kıranoğlu**
Düzelti: **Tuğrul Sultanzade**
Kapak tasarımı: **Alessio Gherardini**
Sayfa tasarımı: **Yeşim Ercan** (yesimercan@gmail.com)

ISBN: 978-605-70683-9-2
1. Basım İstanbul, Ekim 2023

@ Grano
Bütün yayın hakları saklıdır; kaynak gösterilerek yapılan kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Paris Yayınları
Hacımimi Mah. Kemeraltı Cad. Sevgi İşhanı Apt No: 34/14
Karaköy, Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 243 72 30 Fax: 0212 243 72 31
www.parisyayinlari.com
Sertifika No: 48019

Paris Yayınları
Grano İç ve Dış Ticaret Ltd. Şti'nin tescilli markasıdır.

Baskı:
Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Caddesi Güven İş Merkezi No: 83 B Blok D: 349
Topkapı, Zeytinburnu/İstanbul
Tel: +90 212 501 21 20
Sertifika No: 45526

Büyük Biraderler

–politik bilimkurgu antolojisi–

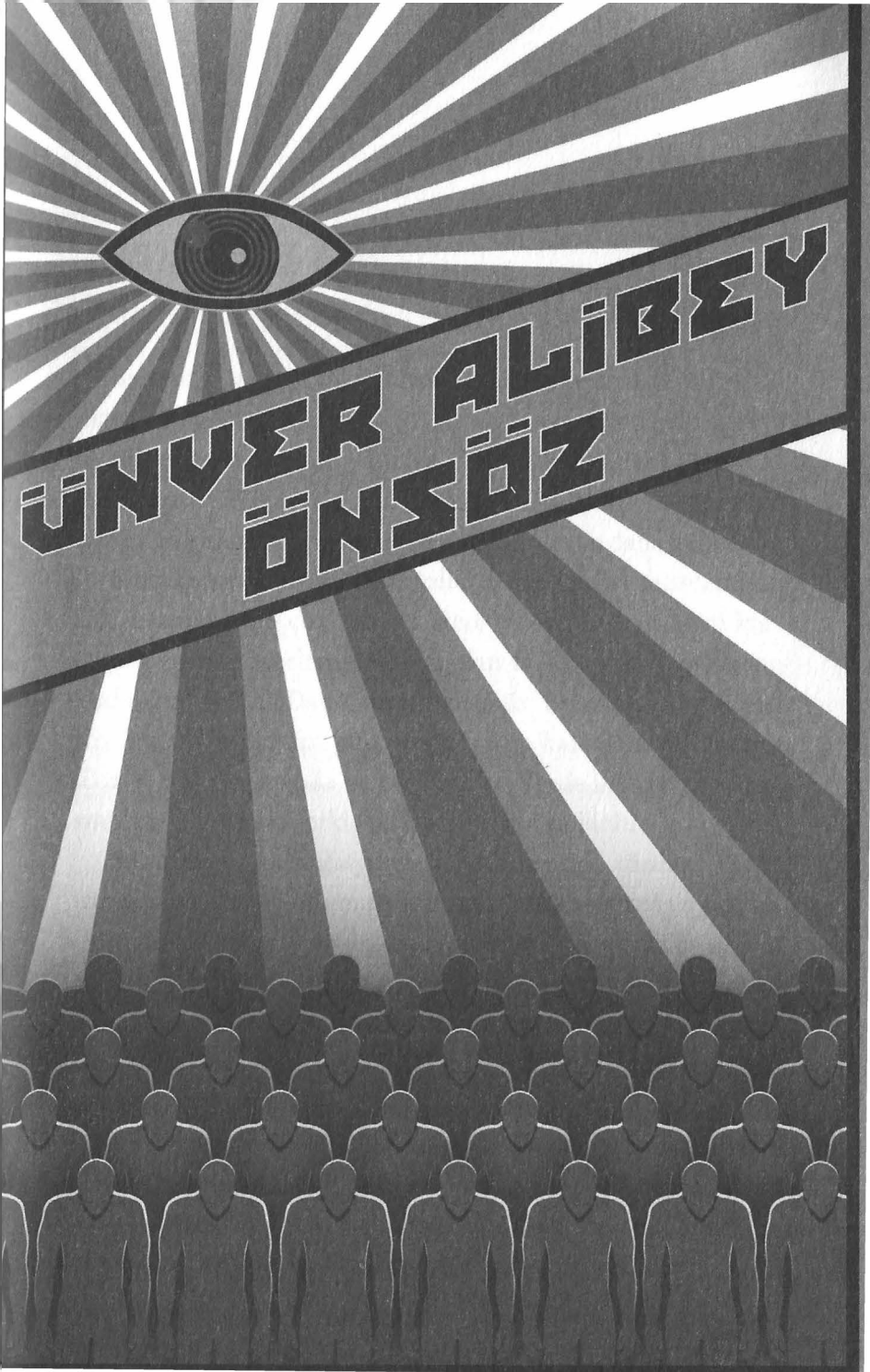
Derleyen ve çeviren:
ÜNVER ALİBEY

PARIS
YAYINLARI

İçindekiler

Önsöz | Ünver Alibey 9

1. Viktor Pseftakis | Leviathan'ın Şarkısı 19
2. Francesco Verso | Yeşil Gemi 43
3. Onur Selamet | Patla! 63
4. Lou Conradi | Gece Hayatı 87
5. Stefano Meglioraldi | Kabarcık 24 107
6. İfestion Hristopulos | Küçük Zodyak Çocuğu 141
7. Lara Reims | Sinekler 167
8. Selin Arapkirli | Üç Boyutlu Kırmızı Fil 183
9. Lasse W. Fosshaug | Axon 231

ÜNVER ALİBEY
ÖNSÖZ

Bilimden öte...

Bazı yazarlar için bilimkurgu sadece bilimle değil, aynı zamanda siyasetle de ilgilidir ve bu türü siyasi görüşlerini veya siyasi mekanizmaya duydukları öfkeyi ifade etmek için kullanmışlardır. Hikâyenin ana izleği politik olsun ya da olmasın, politik bilimkurgu bugün her zamankinden de daha günceldir.

Bilimkurguda siyasi düşüncelerin yer alması muhtemelen türün tanımından çok daha eskilere gider. Modern bilim kurgunun en eski eserlerinden biri olan H. G. Wells'in "Zaman Makinesi" sosyal Darwinizm'e değinir ve dönemin Birleşik Krallığı'nın sınıf yapısının gelecekte ne hale geleceği üzerine fikir yürütür; romanda on binlerce yıl içinde insanların sosyal sınıflarına göre iki farklı türe evrildiğini anlatılır.

Bilimkurgu, spekülasyondan beslenen bir türdür. Yazar, içinde yaşadığı toplumun gidişatından rahatsızdır, davranış biçimlerinden dolayı kaygılıdır ve şayet her şey bu şekilde devam ederse gelecekte neye dönüşeceğine dair spekülasyonlarda bulunarak adımlarımıza dikkat etmemiz konusunda bizi uyarır. Bu tür eserler arasında Harry Harrison'ın aşırı nüfus artışı konusunda bizi uyaran Make Room! Make Room! (Yer Açın! Yer Açın!), Ursula K. Le Guin'in kapitalizmin gidişatına dikkatimizi çeken Dispossessed (Mülksüzler) ve S. Andrew Swann'ın sosyal adaletsizliğin gelecekte de peşimizi bırakmayacağı endişesini taşıyan Hostile Takeover Trilogy gibi eserlerini sayabiliriz.

Elbette yazarın zihninde canlandırdığı toplum, tarihsel kaynaklardan da beslenebilir. Bilimkurgu, tarihin tekerrür etmemesi için geçmişteki hatalarımızı gün ışığına çıkarmak konusunda idealdir. Distopik toplum genellikle feodalizm ya da Isaac Asimov'un Vakıf serisi örneğinde olduğu gibi Roma İmparatorluğu gibi tarihsel formlar üzerine inşa edilebilir. Ortak tema, insanlığın daha büyük bir yıldızlararası topluma dönüşümü ve entegrasyonudur. Kahramanlarımız bu amaç uğruna savaşır ve hatta ölür.

Ütopyalar mükemmel ya da mükemmele yakın bir sosyal ve siyasi yapıya sahip toplumlar ve dünyalar öngörür. Ancak her şeyin tıkır tıkır işlediği ütopik bir dünyada yazarın dramatik gerilim yaratması zordur. Bu nedenle politik bilimkurgu daha çok distopyalara yönelmiştir.

Distopik toplumlar, yazarın mümkün olan en kötü şeyleri tasvir ettiği toplumlardır. 20 yüzyıl boyunca Nazizm, Komünizm ve Fundamentalizmin yükselişine tepki olarak birçok eser verilmiştir:

- George Orwell'in Bin Dokuz Yüz Seksen Dört'ü, hükümetin propaganda, evrensel gözetim ve işkence kullanarak insan varlığının her yönünü kontrol ettiği nihai totaliter devleti tasvir eder.

Philip K. Dick'in Yüksek Şatodaki Adam'ı savaştan sonra faşizme bir tepki olarak yazılmıştır. Mihver güçlerinin İkinci Dünya Savaşı'nı kazandığı ve rakip süper güçlerin olduğu bir dünyada geçmektedir.

Margaret Atwood'un Damızlık Kızın Öyküsü, kadınların egemen ataerki için cinsel kölelik sistemine zorlandığı köktendinci bir Hıristiyan diktatörlüğünde kapana kısılmış bir kadının hikayesini anlatır (ve bir sonraki antolojimizde derleyeceğimiz dini bilim kurgu olarak da sınıflandırılabilir).

Ayrıca, bazılarının distopik olarak tanımladıkları senaryoları başkalarının ütopik bulabileceğini de unutmamalıyız. Örneğin Norman Spinrad'ın Iron Dream adlı eseri distopik bir roman olarak kabul edilir, ancak neo-Naziler tarafından bir ütopya olarak göklere çıkarılmıştır.

Bilim kurgunun odak noktasına genellikle sosyal düzen değil, insanların belirli bir sistem içinde nasıl hayatta kaldıkları ve hedeflerine nasıl ulaştıkları (ya da ulaşamadıkları) oturtulur. Birçok uzay operası, olay örgüsünü yıldızlararası geniş bürokrasilere dayandırır. Frank Herbert'in Dune serisi, ekonomi ile iç içe geçmiş insan siyaseti hakkında hikayeler anlatır ve genellikle anlatıya komplo ve paranoya eklenir, Robert Shea ve Robert Anton Wilson tarafından yazılan Illuminatus! Üçlemesi'nde ise anlatıya komplo ve paranoya da eklenmiştir.

En yaygın haliyle politik bilim kurgu, yazarın içinde yaşadığı toplumun gerçekliğinin siyasi sonuçlarıyla ilgilendiği, bu konu üzerine spekülasyonlarda bulunduğu bir türdür. Yeni bir fenomeni veya teknolojiyi tanıtabilir mesela, ve bunun siyasi boyutlarını araştırır; Philip K. Dick'in eseri Minority Report (Azınlık Raporu) buna bir örnektir. Hikaye şiddet içeren suçların mükemmel bir şekilde tahmin edilmesi fikrini inceler, böylece fail suç işlenmeden önce tutuklanabilecektir, ve böyle bir sistemin gerçekten kullanılmasının siyasi ve yasal sonuçları üzerinde spekülasyonda bulunur.

Politik Bilimkurgu, kendi politik sistemimizde neyin yanlış olduğuna parmak basabileceğimiz ve yeni politik fikirler hakkında kafa yorabileceğimiz bir edebiyat türüdür. Romanlar ve öyküler Dünya'da, galaksinin herhangi bir yerinde veya bir bütün olarak evrende geçebilir.

Tek sınır hayal gücüdür.

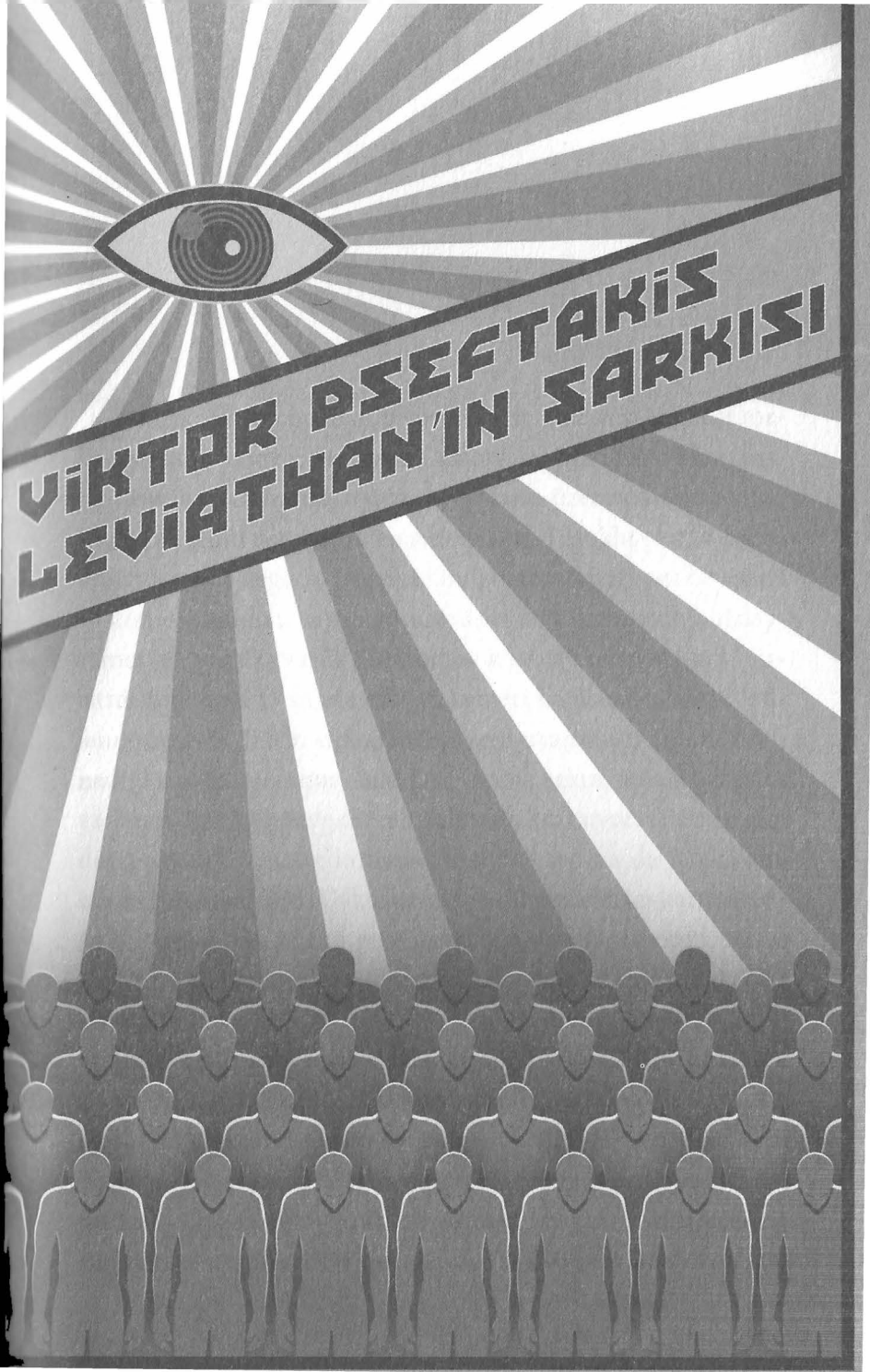
Büyük Biraderler politik bilimkurgu antolojisini oluştururken farklı ülkelerden farklı bakış açılarına sahip yazarları seçtik. Yunanistan'dan Viktor Seftakis, **Leviathan'ın Şarkısı**'nda kayıpları, değişim ihtiyacını ve buna direnen insanları anlatıyor. İtalya'dan Francesco Verso **Yeşil Gemi** adlı öyküsünde Avrupa sınırından geri çevrilen mültecilerin hayatlarının sonuna kadar yaşadıkları Akdeniz'de dolaşan bir gemi hayal ediyor. **Patla!** başlıklı öyküsünde Onur Selamet vatandaşların oy vererek nelerin yasaklanacağına karar vererek kendini demokratik hissettiği bir gelecek kurguluyor. Almanya'dan Lou Conrati **Gece Hayatı**'nda bizi Berlin'in gece kulüplerinde başlayan bir kuir devrimine ortak ediyor. İtalyan Stefano Meglioraldi, **Kabarcık 24**'te sosyal iletişim ihtiyacının had safhaya ulaştığı ve insan/ağ bağlantılarının biyoteknolojik organizmalar tarafından sağlandığı bir toplumu kendine konu edinmiş. Selin Arapkirli, **Üç Boyutlu Kırmızı Fil** adlı öyküsünde birilerinin ütopyasının başka birilerinin distopyası olabileceğini gösteriyor. Belçikalı Lara Reim'im **Sinekler** adlı öyküsünde ana karakterin hayatı dünyayı kurtarmak için kendinden vazgeçmesi gerektiğini öğrendiğinde kâbusa dönüşüyor. Norveçli yazar Lasse W. Fosshaug'un **Axon**'unda bir teknoloji girişimi cesur yeni bir dünya yarattığına tanık oluyoruz ancak kâr etmek için insan ruhunu filtrelemek zorundadır. **Küçük Zodyak Çocuğu** ise Yunanistan'dan İfestion Hristopulos'a ait ve yazar bize artık savaşlarla mahvolmuş bir dünyada güçlü bir savaş lordu tarafından yönetilen küçük bir topluluğun sahilde bulduğu ölü bir çocuğun etrafında gelişen olayları aktarıyor.

Seçkimizi keyifle okuyacağınızı ümit ederek sizi sayfayı çevirmeye davet ediyoruz.

1

Viktor Pseftakis

Selanikli Viktor Pseftakis, "Leviathan'ın Şarkısı 2020'nin ilk uzun karantinası sırasında şekillenmeye başladı," diye anlatıyor. Öykü iletişim ağımızın kopuyor gibi göründüğü, bildiğimiz gerçekliğin parçalanmaya başladığı bir dönemde doğmuş. "İçimde korkunç şeyler yaşadığımıza dair ısrarcı bir his vardı. Sadece pandemi nedeniyle değil, ortaya çıkardığı bölünme nedeniyle de kolektif bir dehşete düşmüştük. Dünya ve üzerinde yaşayan insanlar artık eskisinden farklı davranırken, önce hikayenin Şarkı'sı geldi ve metamorfoz yoluyla şekillenecek yeni, aynı zamanda da ilkel bir ihtiyacı beraberinde getirdi," diyor yazar.

VİKTOR PSEFTAKİS
LEVİATHAN'IN ŞARKISI

Eski su kemeri nefes alıp verdikçe tavandan yağan alçı tozları gözümü yakıyordu. İnsan Olmayanın Manifesto'sunu yastık niyetine kullanarak soğuk fayansların üzerine uzanmıştım. Kıçım havanın rutubetinden şırk ıslaktı. Tutuklu olarak geçirdiğim ilk gece değildi. Geçen Ekim'i hatırlasana, hani hepimizi gösteri esnasından tutup götürmüşlerdi. Ellerimizde buğday-ezmesi ve fırçalar vardı. Suratlarına koskoca tenekeyi nasıl fırlatmıştım ama! O sırada eski su kemeri hapishane olarak kullanılmıyordu. Derin uykusundan yeni uyanmıştı. Şu anda oynadığı rolden memnun kaldığını sanma sakın, ama artık iyice yaşlandı, itiraz etmeye mecali kalmadı, korkuyor. O senin gibi değil; sendeki cesaret kimsede yok; her zaman da böyleydin, taa en başından beri. Uykusuzluktan düşüncelerim karmakarışıktı, gırtlağımsa bütün gece haykırmaktan sancıyordu. Nefes alış verişimi binanınkine uydurdum; bu bile beni azıcık da olsa rahatlattı, inan ki, Eli.

Kare şeklindeki pencereden sızan ışık şimdiden pembeye dönmüştü, gökyüzü ise hala bulanıktı. Havada acı bir tat vardı, ağırlığını ciğerimde hissediyordum ve içimde tuttuğum süre boyunca öksürmemek için mücadele veriyordum. Ses çıkarmamak için. Olabildiğince görünmez kalmak için mücadele veriyordum; minicik ve önemsiz... Tıpkı başım belaya girerse

senin benden olmamı istediğin gibi; ama sadece ben, sen değil... Dünkü gösterinin daha önce bir benzeri yaşanmamıştı. Şehrin kapıları mühürlendikten sonra bu kadar insanı sokakta bir arada görmemiştim hiç. En son, şehir ayaklarının üstünde doğrulduğunda ve çekip gittiğinde bu kadar kalabalık olmuştu. Kaçımız tutuklandık, hiç fikrim yok. Bürokrat mutantlar sokaklarda adeta dans ediyor, şu elektrikli zımbırtıları ellerine geçirdikleri herkesin üstünde gezdiriyorlardı ve ne zaman kayıtlı olmayan birilerini bulsalar eşekarıları gibi vızırdıyorlardı.

Eğri büğrü pençeleriyle seni meydanda yakaladıklarında ve uçup gittiklerinde onları gözlüyordum. Seni uzun süre taşıyamayacaklarını biliyordum, ne de olsa adaleli vücudun epeyce ağır. Ben de peşleri sıra uçtum. Ama olabildiğince alçaktan. Dikkatlerini çekmek işime gelmezdi. Ama, biliyorsun, kanatlarım pek güçlü değildir, ayrıca üstlerindeki toz burnuma kaçtıkça hapşırmama neden oluyor – alerji illet bir şey... Yine de, onlara yetişebildim. Seni göldeki köprüye götürüyorlardı, tam şehrin ortasına yani... Üstelik şimdi iyice kalabalıklaşmışlardı. Ceketlerini düzeltip puro içiyorlardı. Bu bana çok tuhaf geldi. Seni buraya getireceklerini sanıyordum. Rutubetli bir hücreye atacaklarını ve varlığını unutacaklarını... Seni yere bıraktılar ama sen hiç kımıldamadın, üzerlerine yürümedin. Ellerini kaldırdın ve konuşmaya çalıştın. Vraklamalarından bir şey anlayamadım, her zamanki gibi. Ancak senin kim olduğunu, neler yaptığını ve hepimiz adına neler başardığını bildiklerini anladım. Duvar yazılarından ve Manifesto'dan ve korsan radyo istasyonundan ve makalelerden ve yürüyüşlerden haberleri vardı. İçlerinden biri silah çekti ve göğsünü nişan aldı.

Kanatlarım bana ihanet etti. Sokaktaki aşevlerinin arkasına düştüm, köprünün tam dibine ve neler olup bittiğini görmek için gölün kıyısına kadar emekleyerek ilerledim. Tırnaklarım

çamurdan kapkara olmuştu. Kolların havadaydı. Köprü yavaşça trabzanlarını titretti. Silah güneşte ışıldadı. Bir adım geri gittin. Az kalsın çığlığı basacaktım. Adam inceden uludu. Senin bakışların gölün dibine kaydı. Göl hafifçe dalgalanırken nefesinin pis kokusu öğürmeme neden oldu. Ve birden, keskin, metalik bir sesle köprü kendi trabzanlarını sıyırıp attı, sana yol açtı. Sen aşağı atladın. Bir el silah sesi duyuldu. Vuruldun mu yoksa? Göl geğirirken gözlerim yaşardı. Bürokrat mutantlar öfkeden kudurdular, kanat çırparak yükseldiler ve gölün üzerinde daireler çizmeye başladılar. Ancak göle dalmaya cesaret edemediler. Leviathan'ın dipte beklediğini biliyorlardı.

Belki senden bir iz vardır diye ben de çılgınlar gibi göl yüzeyini tarıyordum. Kabarcıklar için. Ya da başka bir şey... Kurtulabildin mi? Nefesini ne kadar uzun süre tutabiliyorsun? Otuz saniye mi? Daha mı fazla? Saymaya başladım, saydıkça saydım. Hiç iz yoktu. Ne kan, ne senin ya da dipteki canavarın hareketi... Su durgundu. Yağ gibi dümdüz... Güneşin ışıklarını yansıtıyordu. Seninle beraber kalbimin de dibe doğru çekildiğini hissettim.

İşte beni o anda yakaladılar. Ben hala göle bakıyordum. Aşevlerinin hemen yanında.

Koridorun ilerisinden ayak sesleri kulağıma geldi. Doğruldum. Kanatlarımı çırptım – her tarafta tozlar uçuştu -, öksürdüm ve Manifesto'yu kavradım. Kapıyı açan gardiyanın kafasına indirmeye hazırdım. Manifesto epeyce ağırdır. Sırtımı dikleştirdim ve olduğumdan daha korkutucu görünmek için şişindim – tavsiyelerini al da bir tarafına sok, Eli.

"Hey, Güve?"

Hassiktir, gelen Cy'dı. Dizlerim titremeye başladı. Nefesim kesildi. Önce bir rahatlama, ardından da korku duydum. Onu da mı yakalamışlardı? Metal kapı hafifçe çalındı.

"Buradayım," diye fısıldadım ve yanağımı metale dayadım. Kilitte bir şey tıkırdadı ve kapı yavaşça açıldı. Cy ve Jay koridorda duruyorlardı. Tam ağzımı açıp konuşacakken arkamdan bir ıslık sesi geldi. Pencerenin dışından.

Sırtımı döndüm ve pencereye koştum. Kanatlarımı çırparak yükseldim ve yüzümü parmaklıklara dayadım. Aşağı baktım. Kimse yoktu.

Bu sıradan bir ıslık değildi. *Bizim* özel ıslığımızdı. Sana öğrettiğim gibi. Ben de ıslıkla yanıt verdim.

"Sen deli misin?" diye fısıldadı Jay ve ayağıma yapıştı. Kemerli köprü burnundan bir horultu çıkararak duvarların sarsılmasına neden oldu. Jay beni sertçe yere doğru çekiyordu. Konmak zorunda kaldım ama az kalsın ayak bileğimi burkuyordum. Ona döndüm. Gözleri kuruydu, iki minik oyuk, gagasını gıcırdatıyordu. Ne zaman endişelense böyle yapar. Eskiden Büro-mutanttı ama artık o da bizden.

Zaten onun sayesinde içeri girebilmişlerdi. Kemerli köprüyü avucunun içi gibi bilirdi. Kapıda bizi bekleyen Cy'a döndü. Sırtında, vaktiyle kanatlarının olduğu yerlerde şimdi iki küçük çıkıntı vardı sadece. Görevini terk ettiğinde kanatları kuruyup dökülmüştü. Neyse ki artık vraklamıyordu. Ne dediğini kolayca anlıyorduk. Birbirimizi anlıyorduk.

"Haydi gel," dedi Cy, koridordan yana gergin bakışlar atarken. Son bir kez pencereye baktıktan ve Manifesto'yu koltuğumun altına sıkıştırdıktan sonra peşlerine takıldım. Eski bakım tüneline açılan kapağa yönelmiştik. Rutubet kemiklerime işliyordu. Fakat kemerli köprünün horlaması burada, aşağıda güçlü bir yankı yapıyordu, bu da ayak seslerimizi bastırıyordu.

"Daha erken gelecektik," dedi Cy, "ama şu kahrolası bina bir türlü işbirliğine yanaşmadı. Az kalsın bizi alt kata kilitleyecekti. Parmaklıkları açmak istemedi. Ardından kapının ki-

lidini bozdu. Onun da beynini yıkamışlar, şu kahrolası Büro-mutantlar, evet, bundan eminim." Adımlarını sıklaştırdı, o da nemi sevmiyordu - kim sever ki? -, rutubet ellerindeki devreleri bozuyordu. Cy eskiden Teknolojik Eğitim Enstitüsü'nün yerel sunucusunda programcıydı ve buraya zorla nakledilmişti. O sıralarda hala şehri güzelleştirmeye çalışıyorlar, bizi medeni dünyaya entegre etmeye çalışıyorlardı, bütün itirazlarımıza rağmen... Ne Teknoloji Enstitüsü ama; bir hurdalıkta sıralanmış beş derme çatma bina... Cy programcı olarak çalıştığı zamanlardan hiç bahsetmiyordu; artık o da bizim gibi bir mülteciydi, ama eğitimli... O da senin gibi sessizlikle avunuyordu, Eli. Gözlerinden akıp geçen kodlar nedeniyle yüzünde sürekli çılgınca bir ifade vardı, bu yüzden hep güneş gözlüğü takıyordu; ucube gibi görünmemek için... Bir kahkaha patlattım - iyi değildim galiba -, Jay bana ters ters baktı. Cy artık *yazılımın* ta kendisi, onu ayırmak imkansızdı. Ben tam da bundan bahsediyordum işte. Sürekli yazılan canlı bir kod. Ama ne anlamı vardı ki? İnternet bizim için geçmişte kalmıştı; belki dışarıda bir yerlerde, şehrin ötesindeki dünyada hâlâ vardı. Cy ile saatlerce sohbet ettiğiniz olurdu, dışarıdakilerle iletişim kurmak için her türlü planı yapardınız. Herkesin burada olanlara tanıklık edebilmesi için onlarla bağlantı kurmak gerektiğini söylerdin.

Olduğum yerde kalakaldım. Nefesim kesiliyordu, göğsüm taş gibiydi, bağırsaklarım dipsiz bir çukura düşüyordu adeta.

"Eli," dedim, sesim tebeşir gibi kırılgan.

"Hayır, burada değil, onu başka bir yerde tutuyor olmalılar, onu bulacağız," dedi Cy ve yürümeye devam etti. Tünelin sonuna ulaştı, bir yangın merdivenine tırmandı ve rögar kapağını itti. Tünele ışık dolduğunda irkildi.

"O öldü," dedim. Buna inanmakta zorlanıyordum. Kelimeler anlamını yitirmişti. Onları Manifesto'nuzda sıraya koymak,

onu bizim Manifesto'muz, herkesin Manifesto'su kılmak, onu nihayet iletişim kurmamızı sağlayacak ağ gücüne dönüştürmek için ne kadar mücadele ettiyseniz de başaramamıştınız işte. Kelimeler artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Jay gagasını sıkarak bana bakıyordu ve derin derin bir nefes alıp verirken elime dokundu. Sıcaklığı yayıldı, paylaşıldı, dondurucu soğuğu kovdu. Gözlerim yanıyordu. Bakmaya devam etti. Başını salladı. Gözyaşları yanaklarımı yakıyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi.

O öldü. Bakışlarım Cy'a kaydı. Bazen Cy yanımızda olduğunda ve yoğun bir duyguyu paylaştığımızda, düşüncelerimiz iç içe geçer, birbirine karışır ve ne kontrol edebildiğimiz ne de tanımlayabildiğimiz senkronize bir iletişim ağına dönüşürdü. Öylece oluverirdi. *Atladığını gördüm. Olamaz, nasıl? Gitmemiz gerek. Bana kim ıslık çaldı o zaman? Onu yakaladılar. Olamaz, nerede? Seni özledim, neden burada bizimle değilsin? Onu nereye götürdüler? Köprüye. Gitmemiz lazım. Göle atladı. Leviathan'ın dişlerinin arasına mı? Onu vururlardı. Onu vurdular, gördüm, oradaydım. Cy, kes şunu, gitmemiz gerek. Yapamam, asla yapamam.*

Geliyorlar. Ürperdim ve etrafıma, tünelin duvarlarına baktım. Son cümle hiçbirimizden gelmemişti. Hayır, su kemerinin sözleriydi. Dördümüz dışında ilk kez biri ağ üzerinden konuşuyordu.

Bunu sonra düşünecektim. Jay'i sürükleme sırası bendeydi hâlâ beton duvarlara bakıyordu, gözlererinde telaş... Sabah güneşine adım attık, ışınları kimyasallardan dolayı zayıftı. Şehir tepenin eteğinde esniyordu uğultusu neredeyse elle tutulur gibiydi, konserve sardalyalar gibi tıkış tıkış bir bina hurdalığı, şimdi hepsi de kayıtsızca uzanıyor, işe yaramaz antenlerini doğuya çeviriyorlardı.

Şehir bir zamanlar mülteci kampından başka bir şey değildi. Sonra çadırlar konteynırlara dönüştü. Bazı konteynerler ev oldu. Sonra gübre fabrikası ve onu güzelce çevreleyen hafif sanayi geldi. Ve sonra mültecilerin vatandaş olarak kabul edilme talebi geldi. Ve sonra her şey boka sardı.

"Hadi gidelim. Dereyi takip edeceğiz, ağaçları siper olarak kullanacağız," dedi Cy gökyüzüne bakarak.

Gübre fabrikası solumuzdaki patikada kocaman görünüyordu, her zamanki gibi sessiz, bacalarından beyaz dumanlar fışkırıyor ve sülfür kokusu burun deliklerimizi yakıyordu. Tepeden aşağıya doğru akan, şehri ikiye bölen ve göle dökülen nehrin yanına inşa edilmişti. Bir dereyi takip ettik ve koşarken eski mahallemize bir göz attım. Seninle ilk orada tanışmıştım, evlerin arasındaki dar sokaklarda top tekmeleyen çocukken... O zamanlar kanatlarım yoktu ve bana Güve demiyorlardı ama sana ibne diyorlardı. Siktiğimin veletleri.

O akşamı hatırlıyor musun, yağmur yağıyordu - gerçek bir yağmur, kükürtlü falan, şimdiki gibi sesi ve çığlıkları olan bir yağmur değil - ve ben onları susturmaya kararlıydım. Sokağa çıkar çıkmaz yakındaki terk edilmiş inşaat alanından bir kalas kapmış ve içlerinden birini fena hırpalamıştım. Siz fark edip birlikte dayak yemek için yanıma gelene kadar beni fena dövmüşlerdi. Gene de, canlarını epeyce yakmıştım, değil mi? Ben gençtim, oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum, ama sen Eli, en başından beri çabuk öğrenen biriydin. Bırak sövsünler, sana ne, demiştin bana. Sen kendi işine bak. Bu da beni öfkelendirmişti. Hepimiz aynıyız, aynı boktan geliyoruz, aynı bokun içinde yaşıyoruz. Neden *sana* isim takacaklardı ki? Sebebi yoktu. Öylesine. Kızgınlar işte. Ne yani Eli, her kızanın bizi dövmeye hakkı var mıydı? Kime kızacağını bilmeyen işte böyle boku yerdi. Bu tartışma bir yere varmıyordu. Sana bir

tünelden bakar gibiydim, dayaktan şişmiş gözlerimle, içimde bir öfke köpürürken. O zaman önemli bir şey yapmalıyız, değil mi? Başını sallamış ve beni kollarına alıp öpmüştün, o an bütün ağrım sızım yok olup gitmişti, her biri... İlk öpüşmemizdi. O anda bana hiç unutamadığım bir şey söylemiştin çünkü aklım bir türlü almıyordu. Nereden geldiğini hatırlıyor musun? Kaç yaşındaydın, beş mi, altı mı? Yedi. Nereden geldiğini hatırlıyor musun? Kimse hatırlamıyor, diye cevap vermiştim. Kimse hatırlamıyor, demiştin.

Yokuş aşağı inen ilk taş merdiven setinden dönerken yer sarsıldı. Dizlerim büküldü, korkuluklara tutundum ve şehir yeniden ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse dengemi kaybediyordum. Diğerlerine baktım, kanatlarım çırpınıyorlardı, Jay ve Cy el ele tutuşmuşlardı, gözleri gökyüzünde şehrin hareket ettiğine dair ipuçları arıyordu. Titreşimler bir sarsıntıyla durdu, daha çok bir hıçkırık gibiydi. Sadece hazımsızlık çekiyordu; benim tahminim.

*

Cy'ın evine vardığımızda koşmaktan baldırlarım ağrıyordu. Nefes almak için duvara yaslandım ve sıvanın neredeyse mırıldandığını hissettim; beni tanıyordu. Jay anahtarlarını çıkardı ama ön kapı kendiliğinden açılıvermişti. Cy gökyüzüne bir kez daha baktı, bulut yoktu, Büro-mutantlardan iz yoktu. Bizi ellerinden kaçırmışlardı. Şansımzıa şükretmeliydik. İçeri girdik ve ben pencerenin altındaki divana çöktüm, örtü güneşten ısınmıştı.

"Aç mısın?" Cy sordu ve Jay benim yerime başını salladı. "Güzel. Yiyecek bir şeyler vardır, herhalde." Mutfağa doğru kayboldu; Cy'ın yapabildiği tek yemek çırpılmış yumurta ve

makarna. Tamam, konserve de açabiliyordu. "Biraz makarna haşlayacağım," diye bağırdı.

Jay yanımdaki divana oturdu, saçlarımı okşarken, ter kokusunu neredeyse rahatlatıcı buldum. O buradaydı, yaşıyordu, yalnız değildim. Onunla tanıştığımız gün güneş insanı kör edecek kadar parlaktı, yanında beş kişiyle birlikte kapıları çalıp Manifesto'nun kopyalarını aramak için insanların evlerine dalıyordu. Sen onları içeri almıştın – aynen öyle yapmıştın - ve ben de sıkılmış dişlerimin arasından onlara küfürler yağdırıyordum. Jay olmasaydı ikimizi de en derin çukura atarlardı. Bir muşambanın altında özensizce sakladığımız elliye yakın kopyanın bulunduğu bodruma inen oydu. Merdivenlerden inmeye başladığında neredeyse tüylerini yolacaktım, ama geri döndüğünde, yanınızdan geçerken ve diğer Büro-mutantlara başını sallarken yumuşak bir vıraklamayı zar zor duymuştum. Ve biz onları dışarı çıkarırken ve o geride kalırken, senin fısıldayarak teşekkür ettiğini duymuştum, o da başını sallamıştı ve tüylerinin altından el yazmasının köşesini görmüştüm. Bu onun kanatlarını ilk ve son görüşümdü.

O artık bizim Jay'imizdi. Ve beni okşarken gözlerimi kapatmıştım. Ev mırıldanmaya devam ediyordu. Şimdi uyuyacağım, sadece birazcık, diye fısıldadım.

*

Uyandığımda hava kararmıştı. Doğruldum ve pencerenin perdesini dikkatlice araladım. Kaldırımın karşısında, bir sokak lambasının ışığı grafitiyle kaplı bir duvarda titriyordu. Küllerle kaplı bir tarlada otlayan beyaz koyunları vardı duvarda. Ve hemen altında şöyle yazıyordu:

"İnsanların koyun olduğunu tekrarlamakta ısrar edenler kolaylığa geri dönmeyi özlüyorlar; ama kolaylık diye bir şey yok. Kargaşaya karşı korkumuzu azaltmak için uydurduğumuz bir kavram sadece..."

"Leviathan'ın Şarkısı"
İnsan Olmayanın Manifestosu...

Nerede olduğumu hatırlıyordum. Cy'ın evinde, bir lokma bile yiyemeden uyuyakalmıştım. Saatler geçmiş olmalıydı; Cy ve Jay çekyatta uyuyorlardı.

Tekrar pencereden dışarı baktım, beyaz koyun grafitisine. Sizinkilerden biri değildi. Mültecilerin vatandaşlık taleplerine şiddetle karşılık verilmesinin ardından, o zamanlar henüz başlangıç aşamasında olan Manifesto mahallelerde dolaşmaya başlamıştı. Bu da daha fazla graffiti demekti. Bazıları size ait duvar yazıları... İlk protestolardan birkaç hafta sonra ve Devletin bizi vatandaş, tüzel kişilik, en hafif tabiriyle insan olarak kabul etmeyi reddetmeye devam etmesi üzerine ayaklanmalar şehri temelinden sarsmıştı. Kar amacı gütmeyen kuruluşlar bir gecede toparlanıp kaçtı. Her sokak ve köşe alevler içinde kaldı. Gökyüzü günlerce kırmızıya boyandı. Ve sonra silahlı kuvvetler gönderildi, yasalara uyan türden değil, diğer türden, serbest çalışanlardan... O gece sokaklar kana doydu; Leviathan'ın şarkısını ilk kez o zaman duyduk.

Bir vızıltı, bir mırıltı gibi başladı; gölden bir gece çiçeğinin kokusu gibi döküldü ve biz de böylece anladık, sularda bir şey uyanmıştı.

Ardından tüm şehir uyandı. Aynen öyle oldu. Kanatlarım çıktı. Vatandaşlar insan olmayı bıraktı. Binalar sadece tuğla ve beton yığınları olmaktan çıktı. O gece, terasta saklanırken

- hala gizli bir yerimiz vardı - ve şehrin hareketine suskun bir şekilde tanık olurken, Ford'un yazdığı bir şeyi okudunuz: şehirden ayrıldığımızda şehrin sorunlarını çözeceğiz. Sonunda yaptığımız şey de buydu. Ayrıldık, başka bir şeye dönüştük, Manifesto'ya da dönüştük, çünkü Manifesto'nun adı İnsan Olmayanın Manifestosu olmayı seçti. Hâlâ dönüşüyoruz Eli. Çirkin güve kanatlarım hakkında sızlanmamdan sıkıldığında, beni oturtup onları benim için boyamıştın. Saatlerimizi almıştı bu uğraş. Ama ben mutluydum.

Ya şimdi, değil misin?

Dizlerimin üzerine çöktüm ve perdeyi yana iterken neredeyse yırtıyordum, bakışlarım koyuna çivilenmişti. Grafiti benimle konuşmuştu. Cy'a baktım. Uyuyordu ama göz kapakları seğiriyordu, rüya görüyor olmalıydı.

Gel, bul beni.

Bu senin sesindi. Bir koyun bana göz kırpıyor ve otlamaya devam ediyordu. Seni nerede bulmalıydım, gölün dibinde yattığın yerde mi, Leviathan'a yiyecek olan halini mi? Hıçkırıklar beni ele geçirdi, duvarlarda yankılanan bir feryat... Seni kaybetmiştim.

Ben buradayım.

Siktir git.

Jay kollarını bana doladı, uyandığını fark etmemiştim, *çok üzgünüm*. Bana sarılıp saçlarımı öptü ve ben çözüldüm. Cy ikimize de sarıldı. Bunca yıldan sonra artık aile olmuştuk. Kalplerinin benimkinin yanında kırıldığını hissediyordum. *Sus, bir tanem. Biz buradayız. O piçlerin canına okuyacağız. İstemiyorum. Sus, bir tanem. Burada seninleyiz. Ödeyecekler. Ödemelerini istemiyorum Cy, onu geri istiyorum.*

Ben buradayım.

Yine o lanet koyun, lanet olası küllü tarla.

"Sen de mi duydun?" Ayağa fırladım, alnımı cama yasladım. "Sen aptal koyunun tekisin. Ne istiyorsun?"

"Bağırmayı kes," dedi Cy arkamdan.

"Biz de duyduk." Jay, İnsan Olmayanın Manifestosu'nu bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı.

"Sesiyle konuşuyor," dedim ve bardağa tükürük püskürttüm. "Burada, nerede, ha?"

Cy dirseklerimden tutup beni geri çekti ve perdeyi örttü. "Bütün mahalleyi uyandırmak mı istiyorsun? Eli'yi ulu orta öldürmeleri saklambaç oyununun bittiği anlamına gelir. Bizim için gelecekler. Hepimiz için."

Çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım, arkadaşlarımı da kendimle birlikte aşağı çekmek istemiyordum, Büro-mutantlar bizi tanısa bile, her birimiz için açtıkları birer dosyaları vardı.

Şehrin Yetkilileri'ni hiç anlayamamıştım. Dışarıdaki dünyayı bulaşıcı uyanıştan korumak için şehir mühürlenmişti. Ve o andan itibaren hepimizin aynı kazanda kaynıyorduk. Bunu göremiyorlar mıydı? Mantıklı gelmiyordu ama mühürlemeden sonra isyanlar devam etti, hem de aynı şiddetle... Yetkililer devlet içinde devlet olmuşlardı. Santral durmaksızın çalışmaya devam etti. Arada bir, Yetkililer havayı yumuşatmak için durmaksızın çalıştıklarını, böylece nihayet medeni dünyaya entegre olabileceğimizi beyan ediyorlardı. Şehir kendi işini yapmaya devam etti. Ara sıra geceleri ayağa kalkıyor ve yürüyordu. Sadece hafif bir çığlık, hafif bir deprem ve ertesi sabah yeni yıldızların, nehrin ve her şeyin altında uyanış... Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Bak," dedi Jay ve ancak o zaman gözlerimi sessizliğe gömülmüş duvar yazılarından ayırabildim. Masanın üzerinde açtığı Manifesto, benim yanımda taşıdığım gibi sıradan bir kopya değildi. Bu senin Manifesto'n, orijinal el yazması olandı. Onu güvende tutması için ona verdiğinden şüphelenmiştim ve

kıskançlık göğsümü sızlattı. Ama Jay bir şeyleri saklama konusunda mükemmeldir. En iyisiydi. Ona doğru yürüdüm ve bir bacağı aksak sandalyeye çöktüm. Gagasını sayfaların arasına gömmesini seyrettim. Saç tutamları yüzüne düşüyordu, bu yüzden Cy ona bir saç bandı verdi.

El yazması, içine saklanmış A4 kâğıtları, kartlar, haritalar, her türlü ambalaj kağıdı, post-it, eski dergi kupürleri, kimi buruşuk, kimi ıslak, kimi kurumuş, beyaz ya da sararmış kâğıtlarla dolup taşıyordu. Hepsi senin yazdığın sayfaların arasına sıkıştırılmıştı Eli.

"Aylar önce bana kitabı gözden geçirmeye hazır olduğunu söylemişti." Jay son sayfaya gelene kadar sayfaları parmak uçlarıyla çevirdi. Sonra sırt çantasının asılı olduğu portmantoya doğru yürüdü. Bazıları yırtılmış, çoğu el yazısıyla yazılmış bir avuç kâğıt çıkardı. "Bana bir hata yaptığını, Manifesto'yu yazmanın sadece onun işi olmadığını söyledi." Kâğıtları masanın üzerine koydu ve nazikçe düzeltti. Adeta onları okşuyor gibiydi. Yanlış yazılmış kelimeler, karmaşık kelimeler, pastel boya ile yazılmış kelimeler, bir çocuğun yaptığı çizim ve Büro-mutant damgalı daktilo edilmiş bir metin gözüme çarptı.

"Bütün bunlar da ne?" diye Cy sordu ve gözlerinden kodlar geçmeye devam etti, belki şimdi biraz daha hızlı...

"Bana Manifesto için mümkün olduğunca çok kayıt toplamamı söyledi. Mümkün olduğunca çok kişiden, hatta beni dinlemek istemeyenlerden bile. Herkesten."

Son zamanlarda seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordum. Hala aynı eski sorun olduğunu düşünmüştüm: dönüşmemiş olman... Şehrin uyanışından bu yana yıllar geçmesine rağmen eskisi gibi kalmıştın. Seni kıskanıyordum ama bunu itiraf etmekten utanıyordum, hepimizle bir olmayı ne kadar arzuladığını görüyordum.

"Peki ne yapmamız gerekiyor? Gözden geçirilmiş baskıyı yeniden mi basacağız? Asla bitmeyecek," dedi Cy ve çekyattan güneş gözlüklerini aldı. Kendini üzgün hissettiğinde hep takar, onu yirmi yaşından beri tanırdım. İlk kez babasının cenazesinde takmıştı, işini kaybettikten kısa bir süre sonra.

Yumuşak bir uğultu duvarlardan içeri girdi, o kadar zengin ve yumuşak bir melodiydi ki neredeyse ona dokunabiliyordum. Ayağa kalktım. Bu Leviathan'ın şarkısıydı, şehrin değiştiği gece derinlerden yankılanan şarkı... O zamandan beri her gece yankılanıyordu ve hep aynıydı. Ama bu gece melodi farklı dökülüyordu; keskin bir şey taşıyordu, zorlayıcı bir ihtiyaç, nefes almaya çabalarken ciğerlerimi kavuran bir kayıp tadı vardı yanında getirdiği.

Ben buradayım, diyordu duvarlar, binalar. Ve senin sesinle konuşuyorlardı, Eli.

Cy ve Jay'e baktım. Onlar da duyuyordu. Jay tek kelime etmeden gözden geçirilmiş taslağı aldı, Cy gözlüklerini çıkardı ve üçümüz zemin kattaki daireden aceleyle çıkıp terasa çıkan merdivenleri tırmandık. *Ben buradayım,* diye rüzgar şarkı söylüyordu ve ben ürperiyordum. *Ben buradayım,* diye caddenin kenarındaki karınca basmış akasyalar hışırdıyordu. Uzakta, göl parlıyordu. Kayığımız yoktu, kimse Leviathan korkusuyla sudan geçmeye cesaret edemiyordu. Yine de, tam ortasında, köprünün altında, ışığın gittikçe güçlendiğini görüyordum. Gözlerimi ona diktiğim anda içimde, derinlerde, neyi özlediğimi anladım. Anlamasam da biliyordum.

Suyun içinde olmalıydım. Leviathan'ın gölünün dibine inmeliydim.

"Seni görüyorum," diye bağırdım rüzgârda ve bu sefer Cy dirseklerimi tutmadı ve ben korkuluktan yarı dışarı sarktım. "Geliyorum," dedim ve ihtiyacım beni yakmaya başladı, da-

marlarım zonkluyordu, adeta alev almıştım. Mahallenin kedileri kaldırıma dizilmiş, şarkıyı uluyorlardı.

Eli? Cy'ın söylediğini hissediyordum ve sesi beni iliklerime kadar sarsıyordu, çok tanıdık, sıcak, dengeliydi. *Ben de buradayım. Biz de buradayız. Hepimiz buradayız. Seslenen sen misin? Elimden geldiğince çok kayıt topladım ama asla yeterli olmayacaklar. Ben burada olacağım. Biz de burada olacağız. Her şey birbirine bağlı Cy. Ve hiçbir şey bağlı değil. Hazır mısın? Hazırım.*

Yanımda bir gümbürtü duydum. Cy dizlerinin üzerine çökmüştü, gözleri kocaman açıktı, ağzı sessiz bir çığlığa dönüşmüştü. Gözlerinden, boğazından ışık akıyordu. Kolları iki yanına düştü, göğsüme bir tekme yedim, nefesim kesildi, kalbim durdu sandım, yemin ederim. Cy yere yığılırken ben de Jay gibi onu yakalamak için uzandım. Ama Cy, rüzgârın alıp taşıdığı ve üzerimize, tüm şehrin üzerine saçtığı toza dönüştü.

Buradayım, dediğini hissettim Cy'ın, *Seni duyuyorum,* dedim, ama artık herkes onu duyuyordu, bundan emindim, çünkü yine dönüşmüştü; artık her yerdeydi, havada, hepimizi birbirine bağlıyordu. Onu içime çektim ve aynı şekilde seni de içime çektim Eli. Şimdi şarkı daha derinlere, kemiklerime işliyordu.

Jay bana sarıldı, ben de ona sıkıca sarıldım ve üçümüz, hayır, dördümüz, hayır; herkes. Her evin ışıkları yandı, köpekler ulumaya katıldı ve gökyüzü Büro-mutantların vızıltılarıyla doldu.

"Gidelim," dedi Jay ve gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken, gözden geçirilmiş Manifesto'yu kaptığı gibi terasın kenarına doğru koşmaya başladı.

"Hayır, yapma," diye bağırdım ama ben ona ulaşamadan korkuluklara tutundu ve kanım dondu.

"Haydi," diye bağırdı ve gece göğüne karşı geniş ve kocaman uzanan yeni, gösterişli kanatlarını açtı. O artık kuş değildi. O kendi başına bir yaratık, bir Jay, türünün ilk örneği olmuştu, eşsizdi.

Ben de kanatlarımı açtım ve gölün aşağısında daha da parlak bir şekilde yanan ışığa doğru uçtum. Üstümüzde bir yerlerden Büro-mutantların sesini duyuyordum ama umurumda değildi, Eli. Ben geliyordum. Bunu yapmalıydım. Başkalarına fedakârlık gibi görünen şey, benim için yuvaya dönüş gibiydi.

Kanatlarım beni yarı yolda bıraktı ama Jay yetişerek beni kollarına aldı ve köprüye kadar taşıdı. Yakında Büro-mutantlar bize yetişecekti. Ama sadece biraz daha dayanmamız gerekiyordu. Çok yaklaşmıştık. Jay beni usulca kenara bıraktı, beton ayaklarımın altında titredi. Ona baktım ve dudaklarımı ısırdım. Boncuk gözleri ve ağlamaktan şişmiş yüzüyle gerçek anlamda güzeldi. Burnunu çekiyordu ve alnını koluna siliyordu; yeni burnu biraz eğriydi, yukarı bakıyordu. Konuşmaya çalıştım ama paylaşacak bir şey kalmamıştı. Ona sarıldım.

"Biliyorum," dedi. Başımı salladım. "Düzeltmeler üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Her gece gölün üzerinde uçacağım ve topladığım kayıtları içine bırakacağım. Onları birlikte tekrarlayacaksınız ve Cy üfleyip şehrin üzerine saçacak; o artık hava oldu. Artık herkese ulaşılabilir. Şarkıyı daha derinlere taşıyacak, birbirimizi anladığımızdan emin olacak." Başımı salladım.

"Kelimelerin ötesine."

"Kelimelere rağmen," dedi. Işığın çekimine daha fazla karşı koyamıyorumdum, ayaklarımızın altında, gölün dibinde bir kalp gibi çarpıyordu.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Ne kadar sürerse o kadar."

Derin bir nefes aldım, Jay'e başımı salladım ve atladım. Önce ayaklarım yüzeye çarptı, acı leğen kemiğime vurdu, göğsümü, kollarımı elektrik çarpmış gibi sızlattı, su buz gibiydi; derimi yakıyor, kanatlarımı buruşturuyordu ama umurumda değildi. On beş yaşındayken, Leviathan'ın küçük bir balık ve suların hala şeffaf olduğu zamanlarda kıyıda tembel tembel uzandığımızı hatırlıyor musun? Bana yüzmeyi öğretmiştin. Daha derine battım, şarkı kulaklarıma vuruyor, sağır ediyor, kanım onun ritmiyle hırıldıyordu. Ciğerlerim sıkışıyordu, patlamak üzereydi; ışık gittikçe yaklaşıyordu, altın rengi ve tanıdıktı, sedir ağacı kokuyordu, senin parfümün... Şarkıyla birlikte söndüğünde neredeyse oraya varmıştım. Eli? Gözlerimi kırptım, bunca zamandır gözlerim açık mıydı?

Sonra seni gördüm. Ağzın önümde açıldı, çenene dizili dişlerin keskin görünüyordu, yarısı kırık; alt dudağından bir plastik parçası sarkıyordu. Kör edici bir fener olarak kullandığın uzantı kafandan fışkırıyordu; Eli, komik görünüyordun, bana belgesellerdeki derin deniz balıklarını hatırlatıyordun. Vücudunu kavrayamadım, aşağıya baktım ve ne bacak, ne yüzgeç, ne de kuyruk gördüm, aşağıya doğru karanlığa doğru genişliyordun. Sana dokunmak için elimi kaldırdım ve sanki sana zarar vereceğimden korkuyormuşsun gibi küçük, boğuk bir inilti çıkardın. Cildin midyeler, yumrular ve kabuklarla kaplıydı; parmak uçlarım hafifçe dokundu, tam iyileşmiş ve bazıları iltihaplanmış, hala kanayan yaraları hissettim. Sarsılarak uzaklaştın; sakin ol, aşkım. Ben buradayım.

Leviathan. Şimdi anlıyordum. Şehirle birlikte uyandığını biliyordum, senin şarkın onun sesi, bizim kalbimizdi. Dayanabildiğin kadar acıyı yutmak için ağzını sonuna kadar açmıştın. Karmaşık yaraları kendi başına iyileştirmek için, hepimizin paylaştığı yaraları. Havayı ve dalları ve plastik torbaları ve kü-

kürdü ve kesilmiş damarları ve tozu ve molozu yuttun. Karnın şişti ve gerildi, derin çatlayacak gibi gergin, şehrin artıklarından oluşan bir kütle... Anlıyordum. Kimse kendi başına bir şey başaramazdı. Bu yüzden Eli'ı yedin.

Hatırlıyor musun, sana aşkın jilet gibi keskin olması gerektiğini söylerdim. Bir yumrunun etrafındaki ölü deriyi ısırıp kopardım. Sen sarsıldın ama ben sana sıkıca tutunuyordum. Ne zaman vantuzlarım oluştu benim? Aşk eğilmemeliydi. Dişlerimi etine gömdüm ve bir parça daha tükürdüm. Bu sefer seni daha az incitmiştim, öğreniyordum. Aşk ısrarcı olmalıydı. Balık olman umurumda mıydı sanıyordun? Derinin altı pürüzsüzdü, sağlıklıydı. Derin bir nefes aldım, artık solungaçlarım vardı ama pullarım yoktu, vücudum seninki gibi zarifti ve bir kuyrukla bitiyordu. Yüzüne yaklaşmak için vantuzlarımı kullanıyordum. Ağzına girdim, sivri dişlerinin arasında dinlendim. Plastikten kurtuldum; lanet olası süper market poşeti, logosu hala solmamıştı.

Bak. Jay ilk yazılı kağıdı atmıştı. Karanlıkta yüzen beyaz bir sayfa... Bana deprem gibi gelen bir sarsıntıyla sayfayı yuttun, ağzını kapatmana bile gerek yoktu. *Biz buradayız.* Şarkı bağırsaklarında doğuyor ve dışarı fırlıyordu, ama şimdi farklıydı. Şarkı söyleyen bir kalp gibi gümbürdüyordu; *ben buradayım, iyileşeceğim.*

2

Francesco Verso

Ödüllü bir bilim kurgu yazarı ve editör olan Francesco Verso aynı zamanda yurt dışında yayımlanan ilk Türk bilimkurgu seçkisinin de yayıncısı... Roma'daki Future Fiction yayınevi değişik ülkelerden bilimkurgu seçkileri yayımlamasıyla tanınıyor. "Yeşil Gemi'yi yazdım çünkü daha iyi bir hayat bulmaya çalışan ancak Avrupa sınırlarından geri çevrilen mülteciler vicdanımı rahatsız ediyordu. Bu soruna bir çözüm önermek istedim. Şu an için fazla fütüristik görünse de, neden olmasın?" diyor.

FRANCESCO VERSO
YEŞİL GEMİ

"Bakın, bakın! Kara göründü!" diye bağıran Billai neredeyse mavnadan düşüyordu.

Hepimiz onun koluyla işaret ettiği yöne baktık. Yaklaşık yüz saattir bizi sarsan dalgalar bile bizi onun sözleri kadar etkilememişti.

Bacaklarımızı hissedemiyorduk, tek bir kasımızı bile oynatamıyorduk. Üst üste yığılmış, açlık ve susuzluktan sersemlemiştik. Yanımda oturan Muna bebeğine daha sıkı sarıldı. Öndeki üç adam umutlu bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Bu arada Bamako Çölü'nü geçerek Bengasi'ye gelen Haziz elini salladı.

"İtalya olamaz. Hâlâ çok uzaktayız."

Endişeyle birbirimize baktık. Birisi bayılmıştı. Onu ayıltmak için yüzüne tokat atmak zorunda kaldık. İçinde yol aldığımız tekne değil, tabuttu.

"Haklı," dedi Nairobili eski radyo sunucusu Profesör Kysmayo. "Kıyı şeridi olarak fazla düz... Büyük ihtimalle bu..."

Kimse başka bir şey söylemedi çünkü kimse birkaç haftadır Akdeniz'in güney kıyılarında dolaşırken kulaklarına çalınan bu adı telaffuz etmeye cesaret edemiyordu.

İtalya'daki Otranto'dan başlayıp Arnavutluk'taki Orikum'a kadar uzanan karanlık ve kesintisiz bir çizgi ufku kaplıyordu.

Pürüzsüz peneller otuz metre kadar göğe yükselirken üstlerine dalga vuruyordu. Gemi konteynerlarının üst üste dizilmesiyle kolayca inşa edilmiş olabilirdi ama tırmanılması imkansızdı. Deniz yoluyla Avrupa'ya yönelik göç için anlık bir çözümü (her ne kadar buna "kesin caydırıcı" diyenler olsa da) temsil ediyordu.

"Buralarda dolaşmak yasak değil demişlerdi!" diye bağırdı Billai.

"Yalan söylemişler," dedi Haziz, neredeyse fısıltıyla.

"Belki de bunu duyduğun sırada yalan değildi. Buralarda sınır yoktu. Bariyerlerin bir gecede üç boyutlu olarak basılıp hazırlandığını duymuştum. Bunun gibi bir engel kısa süre içinde Pantelleria, Lampedusa ve Malta arasına da yerleştirilmiş olabilir... Hem de kolayca. Tekneleri geri dönmeye ya da uzun ve pahalı rotaları takip etmeye zorlamak için," dedi Profesör Kysmayo.

Billai şakaklarını ovuşturdu. Uluslararası sularla kara sularını ayırmak amacıyla inşa edilen her bir duvar genç kadının cesaretini daha çok kırıyordu. Hayatı boyunca çalışıp biriktirdiği parayla bana katılmıştı ve birlikte önce Kenya, Sudan ve Libya'dan geçerek Benghazi'ye ulaşmıştık. Ardından bu deniz macerasına atılmıştık.

"Neden bize söylemediler?" dedi Muna.

Kimse böyle naif bir soruya cevap vermek istemiyordu.

Profesör, "Tekneleri kontrol noktalarına yönlendirmek istiyorlar," dedi. "Üstelik barikat da yetmediğinden şunları kullanıyorlar..." diye bitirdi sözlerini, uzaktaki bir noktayı işaret ederek.

Uzaktan martı gibi görünen bazı siyah noktaların, teknenin uydu tarafından tespit edilen hareketiyle harekete geçen gözetleme dronları olduğu ortaya çıktı. Bunlara benzeyen cihazların

dağlarda Avrupa'nın kara sınırlarını güvence altına almak için kullanıldığını duymuştum. Çok geçmeden akbabalar gibi üzerimizde dönmeye başladılar.

Billai, sanki dünyaya savaş ilan edecekmiş gibi ciddi bir havayla ayağa kalktı. Sallantı yüzünden denizi boylamamak için sırtımı kavradı ve şöyle dedi: "Hepimiz yaşamamamız gereken ve unutmanın çok daha iyi olacağı şeyler yaşadık. Ben geri dönmüyorum. O dronlar birilerine haber veriyor. Gelip bizi alacaklar. Sınır Tanımayan Doktorlar, ya da ne bileyim, Sahil Güvenlik filan..."

❃

Dört saat sonra kurtarılmıştık. Yüz otuz iki kişiydik...

On yedi yaşındaydım ve hayatım bir sırt çantasının içindeydi: bir kalıp sabun, bir akıllı telefon ve şarj aleti, bir spor forması (on numara, Ike Kamau) ve annemle erkek kardeşimin üç boyutlu fotoğrafı... Bana hep dar bir kafam, sivri bir çenem ve babamınkiler gibi katran karası, zeki bakışlı gözlerim olduğu söylenirdi.

On yedi yaşındaydım ve hayatım bir mülteci kampında geçmişti; Nairobi'den Dadaab'a vardığımızdan beri çadır, toz, çit ve kapıdan başka bir şey görmemiştim.

Yumuşak bulutlar denizin üzerinde süzülüyordu. Eğer başka bir siluet belirip bakışlarımızı ve hayatlarımızı başka yöne çevirmeseydi, o gece yıldızlar kaybolacak ve ay hepimizi aydınlatacaktı.

"Bu bir... uçak gemisi mi?" diye sordu Billai.

Karanlık suların üzerinde muazzam bir yapı göze çarpıyordu.

"Bilmiyorum," dedim kadın bana sokulurken. Suyun şırıltısı hırçınlığını azaltmış görünüyordu.

Bizi Akdeniz'in karanlık tarafına geri götürmekle görevli bir askeri gemi olabilirdi ama bunun yerine dört denizciyle birlikte bir filikada bize yaklaşan adam bize farklı bir hikaye anlattı.

"Hoş geldiniz," dedi İngilizce olarak. Sarı saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı, kavisli bir burnu ve ince dudakları vardı ve bu dudaklar samimi ama gergin bir gülümsemeyle aralanmıştı. "Benim adım Sergio Torriani ve bu da Yeşil Gemi," diye ekledi arkasını işaret ederek. "Yardıma ihtiyacı olan herkesi kabul ediyoruz."

Denizciler bize su şişeleri fırlattı.

Haziz kolumdan tuttu ve tercüme etmemi istedi. Swahili dışında biraz İngilizce bilen birkaç kişiden biriydim ve bize Profesör Kysmayo da dahildi. Küçükken onun radio.kenyamoja.com'daki "Indie Reggae, Beats & Rock" programını dinlerdim ve çaldığı yüzlerce şarkıyı ezbere bilirdim.

"Geminize binmek istemiyoruz. Avrupa'yı istiyoruz," dedim kuru bir sesle ve Sergio'ya bu sözlerin kimden geldiğini göstermek için Haziz'i işaret ettim.

Hemen cevap vermedi ama onun yerine bize Billai'nin havada yakaladığı bir ip fırlattı. "Avrupa sizi istemiyor," diye devam etti acı acı, "açlıktan ya da savaştan kaçıyor olmanız, mülteci kamplarında yaşıyor olmanız ya da çocuklarınızın ve torunlarınızın o hapishanelerde doğup büyüyecek olması umurlarında değil. Nereden geliyorsunuz?"

Dadaab, Nyarugusu, Bokolmanyo gibi bildiğim ve Urfa, Zaatri ve Adiharush gibi sadece haklarından bir şeyler duyduğum kampların isimlerini duydum.

"Ayrıca, bu transit geçiş için kullanılan bir tekne değil," dedi Sergio.

"Yani bizi ya geri göndereceksiniz ya da kimlik tespitinin ardından sınır dışı edilmemiz için bir merkeze göndereceksiniz," diye Muna'ya konuşulanları tercüme ettiğimde kadın çaresizce içinde oğlunun bulunduğu bohçayı kaldırıp gösterdi.

"Sınır dışı etmek yok. Yeşil Gemi siyasi mültecilerle iklim ve kimyasal-savaş göçmenlerini kurtarmaya yönelik bir insani yardım projesidir."

"Bizi geri göndermeyecekseniz ve Avrupa'ya da giremeyecekseniz, o zaman nereye gideceğiz?" diye sordu Profesör Kysmayo. Kalbiyle değil aklıyla tepki verren ve mantık yürüten tek kişi oydu.

Sergio ve diğer denizciler filikalarına geçmemizi kolaylaştırmak için halatları atmaya başlamışlardı bile.

"Binin, göreceksiniz."

Filikaya bindiğimizde Sergio, "Başka kimse yok mu?" diye sordu.

Cevap vermeye cesaret edemeden birbirimize baktık. Sonra Profesör Kysmayo şöyle dedi: "Ambarda iki ceset vardı. İki gün önce ölmüşlerdi. Kokmaya başladılar. Yükümüzü hafifletmek için onları denizde bırakmak zorunda kaldık."

"İsimleri?"

Sessiz kaldık. Sergio yüz yirmi üç kişilik listeye iki X işareti ekledi.

*

Korkuluğa yaslanıp Ege Denizi'nde transit geçiş yapan tekneleri izledim. Bir Yunan feribotu, iki kargo teknesi, bir yolcu gemisi... Ambarlarında kaç göçmenin saklandığını kim bilebilirdi ki?

Diğerlerimiz hala ağaçların arasında uyuyordu, üstelik yalnız da değillerdi. Yüzlerce yabancı uyku tulumlarında ve çadırlarda kamp yapıyordu ve aşağıda da daha binlercesi vardı; ranzalarda üst üste yatıyorlardı. Dün akşam yorgunluktan anında sızdığım için hiçbir şey görmemiştim ama şimdi şafağın ışığında her şey daha net görünüyordu.

"Jambo," dedi Sergio Swahili dilinde, bana bir fincan kahve ikram ederek.

"Jambo, bizi kurtardığınız için teşekkürler," dedim ve bir yudum aldım.

"Uyudun mu? Bir mavnada günlerce tıkış kaldıktan sonra kolay değil."

Böyle konuştuğuna göre göçmenler konusunda tecrübeli olmalıydı.

"Çok az. Çok da rahatsız bir uykuydu."

"Daha sonra futbol maçı yapacağız. Katılmak ister misin?"

Evet anlamında başımı salladım ve beni Nairobi'deki maçlarımızı anlatmaya ikna etti.

"Benim için iki şey önemliydi. Hayatta kalmak ve futbol oynamak... Derken El-Şebab'dan müritler kardeşim Noor'la beraber futbol oynadığımız sahaya gelerek kısa şort giydiğimiz ve topla oynadığımız için bizi azarlamaya başladılar. Futbol onlar için alkol, sigara ya da film gibi yozlaşmış bir eğlenceydi. Ama Noor ve ben yine de gizli gizli oynardık. Oyunlarımız ancak kimyasal madde takviyeli paralitik bombalar düştüğünde sona ererdi."

Sırt çantamdan Ike Kamau formasını çıkardım.

"Burada kimse sana müdahale etmeden oynayabilirsin."

Ona boş kahve fincanını verdim. "Bu gemi gerçekten tuhaf..."

Şimdi anlatma sırası ondaydı.

"Uluslararası hukuka göre bu bir gemi değil, bir mikro ulus... İlk başta Birleşmiş Milletler tarafından finanse edilen bir biyo-koruma projesiydi, Norveç Svalbaard Adaları'ndaki tohum yatakları gibi. Onları biliyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Sonra Akdeniz'deki göçmen krizine bir çare olması amacıyla dönüştürüldü."

Ortasından bir dere akan üç tepe mikro iklim oluşmasını sağlıyordu: ılıman, çöl ve Akdeniz iklimi... Bakışlarım, polen toplayan kuşlar gibi ortalıkta uçuşarak bitkileri sulayan, dalları budayan, çiçeklerin bakımını yapan onlarca insansız hava aracına takıldı. Bazı bahçıvanlar da her şeyin yeşil kalması için operasyonları denetliyordu. Sonra okaliptüs korusunun ortasında, yaprakları geminin yarısını gölgeleyen etkileyici bir sekoya gördüm.

"Yaşam alanları," diye devam etti Sergio, "yüz elli metre yüksekliğindeki jeodezik kubbelerle korunuyor. Tatlı su, güneş enerjisiyle çalışan bir desalinatörden geliyor."

Bu arada Billai uyanmış ve bize katılmıştı.

"Tüm bunları yaratmayı nasıl başardınız?" diye sordu sanki bir rüyadan uyanmış gibi. Ben tercüme ederken Sergio bize bir patikayı işaret etti.

Profesör Kysmayo bizi görünce yanımıza geldi. Radyo muhabirliği geçmişi uykusunun önüne geçmişti. "Indie Reggae, Beats and Rock" ile yayında olmadığı zamanlarda teknoloji üzerine bir program hazırlıyordu.

"Terk edilmiş bir uçak gemisi satın aldık ve bir kitle fonlaması projesiyle onu modifiye ettik. Gövde, 2012 yılında Rusya'da denize indirilen Amiral Kutnetzov ile aynı sınıfta bir uçak gemisi olan Variago'ya aitti. 2018 yılında Liaoning ola-

rak yeniden vaftiz edildi ve, Disneyland gibi, ancak yüzen bir tema parkına dönüştürülmek üzere Çin'e satıldı, ama neyse ki bu gerçekleşmedi. Botanik bahçesi yapmak üzere cüzi bir fiyata satın aldık. Bizimki Birleşmiş Milletler tarafından onaylanmış bilimsel bir proje, ancak şimdi daha çok göçmenler için toplu taşıma aracıyız," dedi Sergio gülerek.

Gemi kendi bayrağını dalgalandırıyordu: beyaz zemin üzerinde yeşil bir sekoya ağacı.

"Yedi bin kişiye ev sahipliği yapabiliyoruz. Kendi ürünümüzü yetiştiriyoruz ve hayvan besliyoruz. Her türlü ihtiyaç için internetimiz ve 3D yazıcılarımız var."

"Yoksa tüm mültecileri bu gemiye mi almak istiyorsunuz?" diye şakayla karışık sordum. "Nuh'un gemisi gibi mi?"

"İmkânsız. O zaman yüzlerce gemi gerekir," diye ekledi Billai, "hem de sadece Dadaab'daki kampı boşaltmak için..."

"Aslında bizim başka bir planımız var. Doğru zaman geldiğinde Hindistan'a ve güney denizlerine yöneleceğiz."

"Bu çözüm birilerinin hoşuna gitmeyecek," dedi Kysmayo.

Haziz ve diğer bazılarımız gemiye binme konusunda isteksiz davranmıştı. Bu yüzden hala Avrupa'yı istediklerini tekrarlayıp yakınıyorlardı.

"Biraz daha dinlenince Avrupa'ya girmek için tekrar denize açılıp açılmayacaklarına karar vermek zorundalar. Kendilerini burada hapsedecek değiliz. Onları kurtarmak ve riskleri bilmelerini sağlamak da bizim boynumuzun borcu."

*

Gökyüzününün kuzey tarafını şimşek çizgileri istila etti. Hindistan'ın iç bölgelerinden gelen bulut kütlesi, yaralı bir hayvan gibi başını sallayarak ağır ağır ilerliyordu. Kütle ileriye

doğru eğildi, gümbürdedi ve güneşten gelen her ışık huzmesini birer birer söndürdü.

Birçoğumuz bu ışık, su ve rüzgâr gösterisinin tadını güvenli bir şekilde çıkarmak için çadırlara çekilirken, diğerleri ferahlamak için şarkı ve kahkahalarla sağanak yağmurun aktında koştu. Muna yol boyu memesine yapışıp kalan ve susuzluk çektiği için çok az üretebildiği sütü emerek hayatta kalan oğluyla oynadı.

Ancak kutlamalar, bir adamın elinde megafonla köprüden aşağı inmesiyle kesintiye uğradı.

"Dikkat! Dikkat! Dikkat! Dikkat! Bir deniz depremi tespit edildi. Çarpma zamanı dört dakika."

Uğursuz bir ışık denizi aydınlattı. Billai bana sokuldu.

"Asla bitmeyecek... Deniz bile bizden nefret ediyor."

"Haziz ve arkadaşlarının yaptığını yapmayı mı tercih ederdin?"

"Hayır, Somali'ye dönüp o umutsuz yolculuğa en başından başlamak için deli olmak lazım. Acaba bizim sonumuz nasıl olacak?"

"Yeniden denemek istediklerini söylediler ama gözleri aksini iddia ediyordu. Bizim sonumuz daha iyi olacak. Bundan eminim."

Geminin gövdesiyle savaşan dört metre boyundaki dalgaların ortasında bir dalga daha belirdi. Ufkun tamamını kaplıyordu ve en az üç kat daha büyüktü. Görüş mesafesi azaldı ve rüzgârın etkisiyle buğulu gibi görünen su duvarı iyice yaklaşırken arsız dalgalar yüzen ormanın üzerine çullandı.

Gemi dalgaların çukuruna her battığında zaten tedirgin olan sesler artık dayanılmaz bir hal almıştı. Şarkılar ve çığlıklar şikayetlere ve küfürlere dönüştü. Daha önce dans edenler şimdi kusmamak için bir şeylere tutunmaya çalışıyordu.

Yaygara yükseldi, rüzgârın suyun gürültüsü arttı, etrafımızda adeta davullar gümbürdüyordu şimdi. Beş yüz metre uzunluğuna ve korkutucu tonajına rağmen, Yeşil Gemi bile doğanın gücü karşısında direnmekte güçlük çekiyordu.

Tsunami üzerimize, vücudumuzun her gözeneğine, sinirine ve kasına işlediğinde, dudakları korkuyla titreyen Billai beni dudaklarımdan öptü.

*

Fırtına sona erdiğinde ufukta ışıklar belirdi.

Biraz daha yaklaştığımızda bir dizi halat ve iskeleyle birbirine bağlanmış çok sayıda tekne gördüm: hepsi birlikte bir tür filo oluşturuyordu.

Hiçbirimiz nerede olduğumuzu bilmiyorduk. Açık denizdeki bu tuhaf filo son varış noktamız olamazdı yine de... Bir cevap bulmak için telefonda konuşan Sergio'nun yanına gittim.

"Nerede ve ne zaman oldu?" diye soruyordu birine. Sanki baba olacağını yeni keşfetmiş gibi yüzünde bir sevinç ifadesi vardı.

"Peki, ne kadar büyük?"

Gizemli mutluluğuna engel olamayarak bir ileri bir geri yürüyordu.

"Evet, kesinlikle... Bana koordinatları gönderin. Filoya haber vereceğim."

Telefonu kapattıktan sonra Sergio beni omuzlarımdan kavradı.

"Çok şanslıyız. Doğa yeni evinizi inşa ediyor."

"Yeni bir ev mi?"

"Deniz depremi... yeni bir fay hattı oluşturmuş ve magma

buradan dışarı pompalanmış."

"Bizi bir yanardağa mı götürüyorsunuz?"

"Hayır, ama magma soğur soğumaz denizde oluşan adada hak iddia edebiliriz. Doğa bize hep zarar verecek değil ya. Oraya varalım, filoyla birlikte sonrasını düşünürüz."

"Üstünde yaşam olmayan bir kaya parçası sadece. Ne sonrası?"

"Evet, ilk başta öyle olacak, ama onu yaşanır kılacağız."

Bakışlarımı Sergio'nun memnun yüzünden jeodezik kubbelere çevirdim. Ağaç polenleri ve mantar sporları okyanus esintisiyle etrafa yayılıyordu.

Yeşil Gemi filonun başını çekiyordu. Yukarıdan bakıldığında, mevsimlik göçünü gerçekleştiren bir balık sürüsü gibi görünüyorduk herhalde. Biz de bu akıntının bir parçasıydık.

*

Sergio diğer fırsatçı kuruluşlardan önce davranarak yeni oluşan adacığa bayrağımızı dikmişti. "No Man's Land" Zamanla burası bizim için "No-Mad Land" oldu. Pasaport, giriş vizesi veya oturma izni olmadan erişilebilen bir yer... İnsanları geri çevirmek yerine onlara kucak açmak için tasarlanmış bir ülke... Burada nasyonalizm gibi bir deliliğe yer verilmeyecekti.

No-Man ve No-Mad kelime oyununu seviyordum. Duvarlar ve çitlerle çevrili bir mülteci kampında büyüdüğüm için bu sınırlardan kurtulduğuma ve tüm sınırları geride bıraktığıma seviniyordum.

Hint Okyanusu'nun ortasındaki adacığın tesadüfen doğuşunu deniz tabanından binlerce ton kumun hareket ettiği bir aşama izledi. Pompalama sistemleri sayesinde emilen kum, beş devasa 3D yazıcı için inşaat malzemesi sağladı.

Yazıcılardan ikisi tankerlere yüklendi ve Hollandalıların Kuzey Denizi'nden ülkelerine kattıkları polderleri oluşturmak için kullandıkları teknikle - doğal malzemeden bentler oluşturarak - merkezi volkanik adamızı daha korunaklı bir hale getirdiler. Ancak projeyi destekleyen mimarlar, polderden farklı olarak, gözenekli, bir yapı düşünmüşlerdi. Bu sayede içinde ve atrafında deniz yaşamına ev sahipliği yapabilecekti de... Büyük Set Resifi doğal felaket sonrasında yüzyıllar boyunca kendine gelemeyeceğinden bu gerekliydi.

Diğer yazıcılar ise verimli mineraller bakımından zengin olan ve soğumaya devam eden magmayı yaşanabilir kılmaya odaklandılar. Bunu deniz tabanından aldıkları kumla karıştırdılar.

"No-Mad Land"e ayak basmamız altı ayımızı aldı.

Elimizle dokunduk. Toprak sert değildi, aksine yağlıydı ve işlenmeye hazır görünüyordu.

Turuncu bir gökyüzünün altında, sarı nergislerden oluşan bir halı Billai ve beni karşıladı. Hava tazelik kokuyordu ve toprak, Noor'un Dadaab'daki kampta içtiği chillum'dan daha güçlü, narkotik bir ısı yayıyordu. Çiçeklerin taç yaprakları Billai'nin çıplak dizlerine kadar uzanıyordu ve ben de aylar önce Yeşil Gemi'den adaya nakledilen nergislerin kokusunu içime çektim.

"Burayı neden sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu uzanırken.

Başımı salladım. Hayır, bilmiyordum.

"Çünkü hepimiz bir yerlerden gelmiş göçmenleriz."

"Dadaab da böyleydi."

"Ama burası daha güzel," dediyse de gülümsemesi hayal kırıklığını ele veriyordu.

Çelimsiz ayak bileklerine baktım. Onu mülteci kampında ilk gördüğümde, o ve diğer iki kız bir kuyudan su çekerken

sohbet ediyorlardı. Her biri üç testi doldurmuştu; ikisini elleriyle taşıyor, birini de başlarının üstünde dengeliyorlardı. Üç kraliçe gibiydiler, toprak patikalarda yüksek moda podyumlarıymış gibi havalı havalı yürüyen modeller... Uzun, renkli bir etek giymişti, başında bir eşarp vardı, küpeleriyle uyumlu bir makyajı ve saçlarında minik, düzgün örgüler vardı. Dengeli yürüyüşü mükemmeldi, asil ve soğukkanlıydı. Kendi ışığıyla parlıyordu; çöp varilleri, plastik atıklar, tekeş yakkabılar, paslı borular ve ne bulsa yiyen keçilerin arasında kalçalarını oynatarak geçerken doğaüstü bir aura yayan siyah tenli bir yıldızdı.

Bütün yolculuğu birlikte yapmıştık. Bazen başaramayacağından korkmuştum. Sudan'da sınırdaki adama rüşvet vermek zorunda kaldığımızda... Ya da Boko Haram teröristlerinin mayın döşediği bir bölgeden geçerken yaralandığında... Ama her şeyden çok, iki kaçakçının güzelliğini fark ederek onu köşeye çektikleri gece... İşte o zaman hayatından endişelenmiştim. Kendini savunmaya çalıştı. Yardım istedi, "Saidia! Saidia!" diye bağırdı ama onu savunduğu için denize atılma korkusuyla kimse kıpırdamadı. Sonunda dayanamadım. Birini boynundan yakaladım ve tekneden aşağı fırlattım. Diğeri sırtıma tekme attı, gömleğimi tuttu ve beni yerden kaldırdı. Profesör Kysmayo güçlü elleriyle beni kaçakçının elinden kurtardıktan sonra onu da karanlık sulara atmasaydı beni beraberinde götürecekti.

"Haklısın, Billai... ama Dadaab'ın aksine, hepimizin göçmen olmasının yanı sıra, burayı sevmemi sağlayan başka bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Eğer canımız isterse, buradan çekip gidebiliriz. Bizi hapseden duvar ya da çit yok..."

Artık gülümsemesinde hayalkırıklığı kalmamıştı.

Arada bir Dadaab'daki insanlarla internet üzerinden konuşuyordum. Kimse 90'larda geçici bir kamp olarak kurulan mülteci kampının kalıcı bir tesis haline geldiğini kabul etmek istemiyordu. Ne çalışmaya devam etmek için fon alan yerel görevliler, ne sorunu çözmemek için para ödeyen Birleşmiş Milletler, ne de ayrılma umudu olmadan orada yaşamaya zorlanan mülteciler... Asla oraya dönmek istemezdim, başka bir yer daha olmalıydı. Benim "başka bir yerim," çoğu insan gibi, "No-Mad Land" hayaline ortak olanların kararlılığından doğuyordu. Sealand, Minerva Cumhuriyeti, Gül Adası gibi Sergio'nun bahsettiği örneklerden daha iyi bir emsal oluşturabildiysek, başka neleri başarabileceğimizi kim bilebilirdi?

Annem ve kardeşim Yeşil Gemi'yle buluşmak için çoktan yola çıkmışlardı.

Şimdi Profesör Kysmayo da adaya ayak basmıştı. Bizi selamlamak için el salladı. Diğer elinde içinde yuvarlak bir nesne olan bir zarf tutuyordu.

"Aşağıda bir şeyler oluyor, gördünüz mü?"

Ayağa kalktık ve onu bir tepenin zirvesine kadar takip ettik. Zirve düzdü ve burada da göz alabildiğince yeşil bir çayır uzanıyordu.

"Bana 3D yazıcısı kullanmayı öğrettiler."

Çayırın kenarına beyaz çizgiler çizilmişti.

"Bu benim ilk topum," dedi ve nesneyi zarftan çıkarıp bir kupa gibi başının üzerine kaldırdı. Sonra da topa ilk vuruşu yaptı.

Böylece futbol maçımız başladı.

"İşte orada! Aşağıda! Kara!" Billai bağırdı, neredeyse mavnadan düşüyordu.

3

Onur Selamet

Senaryo ve öykü yazarı olan ve Türkiye'nin tanınmış edebiyat portalı Kayıp Rıhtım'ın genel yayın yönetmenliğini üstlenen Onur Selamet bize öyküsü hakkında şunları söylüyor: "Karantina dönemindeki bazı kısıtlama ve yasakların hiçbir anlam ifade etmediğini fark edince Patla! başlıklı öyküsünü yazdı. "Bazı hafta sonları süpermarketlerde kitap satışının yasaklandığı oluyordu. Durum o kadar saçmaydı ki kızmak, şaşırmak ya da üzülmek mümkün değildi. Aslında bu yasak eğlenceli bile sayılabilirdi. Neyin yasaklanacağına karar veren kişi sizseniz tabii... Sonra aklıma yasakları rastgele belirleyen bir algoritma fikri geldi. Bu fikir oldukça ilgimi çekti."

ONUR SELAMET
PATLA!

"Olgunlaşmamış insanın özelliği, bir dava uğruna soylu bir biçimde ölmek istemesidir, olgun insanın özelliği ise bir dava uğruna gösterişsiz bir biçimde yaşamak istemesidir."

J.D. Salinger, "Çavdar Tarlasında Çocuklar"

Evde kar diz boyu. Kapıyı açtığım gibi anlamalıydım yanlış gideni. Klima sapıttı sandım ilk başta. Kanepede şortla oturmuş haberleri izleyen sevgilimi görünce gardımı aldım. Kavgada avantaj sağlayacak birkaç cümle geçirdim bulanık aklımdan. Ekrandaki flaş haber, tüm savunma stratejimi boşa düşürdü. İçten içe beklediğim ama asla konduramadığım o gün gelmiş, mısır patlatmak yasaklanmıştı.

Kar kütlelerini aşarak Eda'nın yanına çöktüm. Önünde çerez paketleri, yağlı tabaklar ve birbirine dolanmış kablo yığınları vardı. İki oda bir salon evimiz site içinde, elli katlı bir binanın dördüncü katında. Üstümüzde tonlarca beton. Baskı her saniye belimi büküyor. Ben taşınmak istiyorum, Eda için elli ya da bin elli fark etmiyor.

Şimdi bu hayali ağırlık yeni bir boyuta erişiyor. Daha fiziksel, daha hakiki. Sabah bülteninde yılın şanslı yasağı tanıtılıyor. Muhabir kadın meclis binasının önünde coşkuyla 2035'in neler getireceğini, yasakla beraber hayatın ne kadar güzelleşeceğini anlatıyor.

Böyle olacağını biliyordum. Çember çok daralmış, oklar usul usul beni göstermeye başlamıştı. Aklımda oynattığım bütün senaryolarda, sıradaki yasağın beni tam on ikiden vuracağını öngörmüştüm. Geçen sene ülkenin en önemli patlamış mısır markalarından birine mısır temin etmeye başlamıştım. Tarlalarımdan tonlarca cin mısır hasat edilmişti. Kazandığım parayla daha fazla arsa almıştım. Eda alma demişti. O alma dedikten sonra kredi çekip yüz dönüm daha almıştım. Yaptığım işe güveniyorum. Bu babamın mirasıydı. İşleri büyütmem şarttı. Risk almalıydım. Kazanıyordum ve daha çok kazanacaktım. Cebime giren beş kuruşla tarlam için daha iyi gübre, daha ölümcül ilaç, daha kaliteli su temin ediyordum. Suyun iyisini en son ne zaman içtiğimi hatırlamazken hem de. Bunca emek cezasız kalamazdı, değil mi?

Klimayı kapatıp televizyonun sesini kıstım. Eda'nın pürüzsüz eli avuçlarımda. Bu sahneyi daha önce defalarca canlandırmıştık. Eda her sinirlendiğinde evin iklim ayarlarını birbirine katardı. Erişim izinleri işini bir türlü halledemedim. Geçen ayki kavgamızdan kalan çöl kumlarını temizlemek iki hafta sürmüştü. Karlar eridiğinde burada olmamayı diledim.

"Köye dönmem lazım."

Bana baktı. Kızgın mı, endişeli mi, bir şeylerden mi şüpheleniyor... Anlamak imkânsız. Gözlerinde tarif edemediğim bir eksiklik var.

"Tarlalar için. Hükûmet üstüne yatmadan bir plan yapmalıyım."

Tekrar önüne döndü. Tepkisiz. Sarı saçlarını kaldırıp soğuk alnından öptüm. Ağzımdaki viski kokusu anlaşılmasın diye nefesimi tutmuştum. Soruların geleceğe dair olmasını umarken bıçak geçmişten saplandı:

"Neredeydin dün gece?"

İç çekip kaçışımı kamufle etmesi için televizyonun sesini geri açtım. Ekranda gelecek yılın olası yasaklarına dair bir tahmin programı başlamıştı. Koltuğun kenarında kar tutmuş battaniyeyi silkeleyip Eda'nın bacaklarına örttüm. Ardıma bakmadan kapıyı çekip çıktım.

*

Otobandayım. Araba otomatik pilotta yoluna devam ediyor. Ön koltukta arkama uzanmış, tavandaki ekrandan gelişmeleri izliyorum. Tam şüphelendiğim gibi. Üst komşum sabah şekerleri programında. Aday listesine mısır patlatmayı nasıl eklettiğini anlatıyor.

Sevmiyorum efendim. Takır tukur. Süt mısır yiyin yiyecekseniz.

Ben yedireceğim sana süt mısırı. Şu işi bir çözeyim. Hisli hesaplaşmalarımı panelde yanıp sönen kırmızı ikaz işareti böldü. İstemeden de olsa koltuğu dikleştirip yola odaklandım. Geçen yıl otoban çizgileri yasaklanmıştı. 2034'ün sona ermesiyle çizgiler yeniden çekiliyordu. Yolun büyük kısmında bakım olduğu için araç kullanıcı moduna geri döneceğini duyurdu.

Yol çizgileri kalkınca kazalar ciddi oranda artmış, nizam kalmadığından herkes kendi gönlündeki şeridi takip etmeye başlamıştı. Kimileri yeni bir yol deneyiminin özgürleştirici taraflarından bahsederken kimileri de protesto niyetine araçlarını yakmıştı.

Her sene bir şey, ama sadece tek bir şey o yıl için yasaklanıyor. Yasaklanması gündeme getirilen konular, TÖZ adıyla bilinen makinenin öneri listesine dahil ediliyor. TÖZ de bizim için tombaladan bir yasak çekiyor.

Kamuda gelecek yılın yasaklarına dair kampanyalar yürütülüyor. Halk yılın yasağını seçmek veya en azından seçtiğini hissetmek için mücadele veriyor.

TÖZ'ün beyni, kentin merkezindeki devasa bir tütün fabrikasının kalbinde. Karar gününden önce fabrikanın bacaları tütmeye başlıyor. Nükleer güce alışan halk, fabrika bacasındaki kara dumanları görünce bir başka coşuyor. Nedense dumanın rengi karardıkça söylenen söz daha güçlü, daha güvenilir, daha kesin geliyor insana. Yasakları seçecek makam işte böyle aman vermez olmalı. Adamı kara gazabıyla boğup susturmalı. İsmini de köklere olan hürmetimizden alıyor. Sırtımızı geçmişe yaslayınca her iş kulağa doğru gelmeye başlıyor.

TÖZ hükûmete bağlı. Ya da tam tersi. Aradaki farkı hatırlamıyorum. Farkı unutalım diye bize söz hakkı veriyorlar. Yasak önerilerinde bulunmak için altın vatandaş paketine sahip olmalısınız. Bu sayede gönlünüzdeki yasağı TÖZ'ün dilek kutusuna bırakabiliyorsunuz.

Altın vatandaş olmaya çok yaklaşsam da aldığım son arsalar puanımı kırmıştı. Örnek vatandaşın sahip olabileceği malın mülkün ve çekebileceği kredinin bir sınırı vardı. Komşum, yalnızca mükemmel bir gammaz olduğu için altın vatandaş biletini otuz yıldır cüzdanında taşıyor.

Bazıları şanslı doğuyor işte. Benim gıyabında yönetime ötebileceğim hain yakınlarım yok. Çevremi çok dikkatli seçiyorum. Belki biraz gece hayatım var. O kadar. Ama geceleri tanıştığım kimsenin adını hatırlamıyorum.

Gelecek yıl altın vatandaş olabilirsem oyumu evde muhabbet kuşu besleme yasağına vereceğim. O tarihe dek komşumun kuşuna uzun ömürler diliyorum.

Listedeki yasaklar arasından doğrudan hayat planınızı etkileyen birisinin seçilmesi düşük ihtimal. Dileklerin sayısı yüz

binleri buluyor. Ama duyduğuma göre elmas vatandaşların arzuları algoritmada daha çok öne çıkıyor.

Komşumun seviyesi elmas mı bilmiyorum. Bana neden bilendiğinden de emin değilim. Olası sebepleri hızlıca aklımdan geçirdim: Nikâhsız bir birliktelik yaşıyorum. Uzay çağında hâlâ çiftçilik yapıyorum. Site toplantılarına katılmıyorum.

Ayakkabıların yasaklandığı yıl, onu terlikle gördüğüm her gün deli deli gülmüştüm bir de. Çıplak ayak güldürüyor beni.

Bunların hepsi bir neden olabilir. Hiçbiri olmayabilir de.

Gaz pedalına basmayı özlememişim. Trafik tıkalı. Yol çizgileri geri döndü ve tarlamın akıbetinden çok endişeliyim.

*

Neyse ki tarla bıraktığım gibi. Uçsuz bucaksız. En yakın yerleşim yeri yirmi kilometre ötede. Henüz gelen giden olmamış. Yeni GDO'lar sayesinde dört mevsim mısır ekebiliyorum. Kışın kar yağmayalı yıllar oldu. Hasat vakti yaklaşıyor. Drone'lar rutin programlarında, yasaktan habersiz sulamalarını yapıyor.

Boyumu aşan yemyeşil mısırların arasına dalıp yönümü yitirmeyi seviyorum. Tarlaya giren yabancı biri kolaylıkla kaybolabilir. Çıkış yolunu bulması saatlerini alır. Ben yolumu daha tarlaya girmeden kaybettim bugün.

Arabada uzun uzun düşündüm. Gece yediğim haltlar aklıma geldi. İki defa kenara çekip kustum. Kusmak dört yıl önce yasaktı. Şimdi mide öz suyumun tadını bile seviyorum. Bazı geceler sırf bu yüzden aldatıyorum.

Ben yoldayken tüm cin mısırlar piyasadan çekildi. Mısır patlatma aletleri toplandı. Son patlamış mısır paketleri karaborsaya düştü, el altından satış yapan marketlere ciddi cezalar verildi. Bu denklemde çiftçilere hangi tarifenin uygulanacağını

bizzat deneyimleme ayrıcalığına sahibim. Hükûmetin dumanlı gözü üzerimde, *hadi* diyor. *Tek bir mısır patlat ve olacakları izle.*

Benden bekleneni bilmediğim gibi kendimde ne aramam gerektiğinden de bihaberim. Geçmiş yasakları aklımdan geçiriyorum. Piyango ilk defa bir çiftçiye vurmuştu. Mesela belediye başkanlığının yasaklandığı yıl, tüm başkanlar toplanıp devasa bir Cruise gemisiyle dünya seyahatine çıkmıştı. Onlar geri gelene kadar idari işleri yapay zekâ halletmişti. Başkanlar tatilden döndüklerinde halk epey üzgündü.

Tatile çıkacak değilim. Zirveye yürüyeceğim yıl, cımbızla seçilip hedefe konuldum. O şişko duldan başka memlekette patlamış mısıra bilenecek kimse yoktur. Tek kişinin dileği için bir halk en gözde atıştırmalığından, bir adam da atasının hayallerinden oldu.

Yirmi yıl önce geleceğin teknolojisi diye pazarlanıp duran drone'lardan biri suratıma su sıçratarak yanıma geldi. Görevi mi bitti diye baktım ama diğerleri devam ediyordu.

"Ne var?"

Drone cevap olarak göz hizasında yükselip alçaldı. Bir şeyler anlatmaya çalıştığı belli. Peşine takılınca yıllardır kullanmadığım bekçi kulübesine götürdü beni. İçerisi talaş ve ekşi maya kokuyor.

Drone'ları babam programladı. Altı yıl önce. Hatıraları var. Yoksa çoktan üst modellere geçiş yapardım. Tarladaki en çağ dışı aktör onlar. Kulübeyi hızla taradım. Köşede bir ecza dolabı, ortada marangoz masası, kenarda iskeleti çökmüş bir sedir. Arkamı dönüp drone'a baktım. İçeri süzülüp ecza dolabının camına pervanesiyle tıklattı. Çarpmanın etkisi havada biraz yalpalamasına neden oldu. Neredeyse düşüyordu. Benim için hazırladığı gösteriyi başka zaman eğlenceli bulabilirdim.

Dolabı açınca tentürdiyot şişesi, yara bandı ve küçük bir defterle karşılaştım. Defterde ilk bakışta anlamlı gelmeyen bazı notlar vardı. Günler, saatler, alacaklılar. 2029'dan kalma. Tekrar drone'a döndüm. Hayatımın en stresli gününde, ne yapacağımı dört pervaneli bir külüstürden öğrenme fikri aciz hissettirdi.

Drone'un da sabrı taşmıştı. Canıma kastederek defteri tutan elime pervanesiyle derin çizikler attı.

"Ananı avradını..."

Vızıldayarak geri çekildi. Eğlenir gibi bir hâli vardı. Avucumda kan görünce benim için eğlence bitti. Neden böyle sapıttığını anlayamamıştım. Gelecek yılı çıkarırsam hepsinin köküne kibrit suyu dökeceğimden emin oldum.

Tentürdiyodun tarihine baktım. Çoktan geçmiş. Yine de merak edip kapağını araladım. Parmağımın ucuna dökeyim derken defteri de ıslattım. Görev giderek anlamsızlaşıyor. Şişeyi rafa kaldırdım. Defteri fırlatıp atmak üzereyken sayfaların üzerinde belirmeye başlayan mürekkep şekilleri beni durdurdu.

Anlamsız sayıların, tariflerin yerini başka bir şey almıştı. Anlamlı, ürkütücü bir şey.

Bir gün zorda kalırsan traktörü kullan. Benim başladığım işi sen bitir.

Satırın sonuna elimden iri bir kan damlası düştü. Sanki babamın tuhaf sözlerine mührü vurmuştum.

*

Elimi keserek Gandalf'lığa soyunan drone'la birlikte tarlanın sınırındaki depodayız. Kulübenin aksine burası tertipli. Babamdan sonra tarlayla tek başıma ilgilenmeme rağmen de-

poya hiç yolum düşmemişti. Benim kontrol üssüm arazinin diğer ucunda. Yapının duvarlarında eski usul aletler, merkezindeyse üstü gri brandayla örtülü traktör duruyordu. Brandayı kaldırdığımda kırmızı, boyası solmuş, tekerleri gövdemi aşan ve feci nostaljik hissettiren araçla burun buruna geldim.

Tentürdiyotla deşifre edilmiş defterdeki tarifleri sorgulamadan teker teker uyguluyordum. Başka bir örtünün altında duran varilden traktöre benzin doldururken kokuyu ciğerlerime çektim. İnsanı canlandırıyor. Oysa bu devirde insanı canlandıranın elektrik olması beklenirdi.

Benim Canavar'ım hâlâ benzinli demek ki. Araca bindiğimde dahi işin sonunun nereye varacağını çözememiştim. Yılın Yasağı'nı eski günlerin hayaletleriyle mi atlatacaktım? Babamın başladığı hangi işi, ne sıfatla bitirecektim?

Ramazan ayında memleketine dönen tekel bayileri gibi, bir yıllığına tarlamı nadasa bırakıp keyfime baksam olmaz mıydı? Eda'ya zaman ayırsam. Komşum hakkında fesat planlar kursam. Geceleri ayaklarıma prangalar vursam ve erteleyip durduğum robotik dil derslerine bir an önce yazılsam.

Traktörü çalıştırdığımda sırtıma tanıdık bir ağırlık çöktü. İşte yine babamın bana her zaman bol gelen ceketini giymiştim. Eylemlerimin sahibi ben değilim. Antik bir gölgeden ibaretim.

Mısırların başladığı yere kadar geldim. Gözlerim traktörün peşindeki tepeleme dolu sepete kayıp duruyor. Anladım. Ama anlamazdan geliyorum.

Tarlamı havaya uçurmayacağım baba. Havaya uçması gereken başkaları.

Belki de ben.

Gün batmaya başladı. Traktörün motoru çalışırken tarlayı baştan başa süzdüm. Güneş ışınları mısırları olduklarından

daha canlı gösteriyor. Yeşil ağırlıklı, turuncu ve kızılın parıldadığı bir sanat eseri.

Aşağı inip koçanlardan en kızılını kopardım. Püsküllerini sıyırırken içim cız etti. Bebeğimin saçlarını kafa derisinden söküyordum sanki. Henüz fideyken hepsine ninniler söylerdim. Onlar da ne kadar yalnız olduklarından bahsederlerdi.

Hemen sepete ekle: İmparatorluğum için bir dönüm tarla daha.

Defterdeki talimatları izlemeye devam ediyorum. Koçanı dizimde ikiye bölüp parçaları üçer metre arayla toprağa sapladım. Başta hiçbir şey olmadı. İçimde bu deli oyununun boşa çıkmasından memnun olan biri vardı.

Yeri sallayan da o kişi miydi, bilmiyorum. Önümdeki mısırlar, toprağa sapladığım koçanların hizasından geriye doğru yatmaya başladı. Önce teker teker, ardından bloklar hâlinde. Batan güneşi Meksika dalgası eşliğinde takip ettiler. Şiddetli sarsıntı havaya ince bir toz tabakası astı.

Sonra drone'lar geldi. Kırkı birden. Vızır vızır. Görevdekilerin hepsini aynı anda ilk defa sahada görüyordum. Açılan koridordaki çıkıntıları keskinliğini bizzat elimde kanıtlayan pervaneleriyle budadılar. Yekvücut olmuş devasa bir tırpanı andırıyorlardı. Babamın arsızca bitirmemi istediği iş, son bir hasat mıydı?

Traktör gürültüyle gaz verince yanıldığımı anladım. Kendimi son anda aracın rotasından atarak yere yapıştım. Düştüğüm yerde beni egzoz dumanına boğarak harekete geçen traktör, önünde açılan koridorda süratle ilerlemeye başladı. Arkasındaki patlayıcı dolu sepet savrula savrula aracı takip ediyordu.

Traktör taze pistte giderek hızlanırken arkasından yalnızca bakabildim. Bu sabah ben evden çıkarken Eda da böyle mi hissetmişti? Omzuma dokunan elle belirsizlik orkestrası kısmen de olsa kesintiye uğradı.

Muhtar, yanında üç jandarma eriyle çiftçisini görmeye gelmişti.

"Geçmiş olsun, ne bu hâl?"

Cevabı olmayan sorular.

Erlerden biri yerdeki kabarmış defteri alıp kurcaladı. Diğerlerine kaş göz edince ikisi koluma girdi ve ekip aracına doğru sürüklenmeye başladım. Muhtar tarlanın ortasında son hız giden traktörü izliyordu hâlâ.

Sonra biz de ona katılmak zorunda kaldık. Traktör kimseye başka şans tanımamıştı. Ata yadigârım gök gürültüsünü aratmayan sesiyle yerle temasını kesti. Kırk beş derecelik açıyla yükselmeye başladığında unutmak için can attığım patlayıcıların usul usul parıldadığını gördüm. Tarlanın üstünden ren geyikleri ve kızağıyla geçen Noel Baba'ya benziyordu. "Ho-ho-ho!" diyerek hepimizi havaya uçuracak sandım.

Bulutların ardında kaybolup gitti.

Muhtar ayrık dişlerinden hayranlık nidası mı, hayret mi olduğu anlaşılmayan bir ıslık döktürdü. Sağ kolumdaki er, yasaklı ürün bölgesinde şüpheli hareketler sergilediğim için gözaltına alındığımı, merkeze kadar gideceğimizi söyledi. Traktörü yolcu eden drone'lar askerin bu sözüne pek de katılmadı. Onlara dur diyemedim. Desem de dinlemezlerdi.

Göklerin tırpanı geri döndü. Saniyeler içinde üstüm başım kana bulanmıştı. Pervanelerin eti keserken çıkardığı sesler midemi düğümledi. Silahına davranmaya kalkan eri biçmeye parmaklarından başladılar. İlk defa şanslı olduğumu hissettim.

Muhtar bir ıslık daha patlattı. Ardından kanla ıslanmış toprak yolda düşe kalka köy merkezine doğru koşmaya başladı. Çabası kaçınılmaz sonu engellemeye yetmedi.

*

Telsiz göğe yükselen tanımsız bir cismin anonsuyla cızırdıyor. Olduğum yere kök saldım. Pervanelerinden kan damlayan drone'larımla beraber tarlamı izliyorum.

Defterdeki sıkı talimatlar, traktörün ekinlerle buluştuğu anla son buluyordu. Babamın veda notu, gerçek hayattaki kadar fiyakasız: "Tadını çıkar."

Tuhaf mücadelesinin kalanını hayal etmem gerekecekti. Yıllar boyunca TÖZ'e sövmüş, onun bir şekilde ortadan kaldırılması gerektiğini savunmuştu. Arada sırada gittiği toplantıları hatırlıyorum. Hep daha büyük bir işten bahsetmişti. Düzeni değiştirecek, yasakları sona erdirecek bir işten. TÖZ'ün manipüle edildiğini, yasakların devletin "bitirmek" istediği kişileri hedef aldığını söylüyordu. Sağlığı kötüleştiğinde daha da fanatikleşti. Doktorlar bunadı, sayıklıyor derken o *TÖZ'ün Bilinmeyen Yüzü* başlıklı videolar çekip internete yükledi. Benimle çok az konuşurdu. Ben de fazlasını istemedim. Normali böyle sanıyordum. Değilmiş.

Hasta yatağında ölümü beklerken hayal kırıklığını görebiliyordum. Ne toplantılara gittiği arkadaşları yanındaydı ne annem ne de bir başkası. Son nefesini verirken elimi tuttu. Yine de yalnız ölmüştü. Ben onun için bir araçtım. Oğul değil. Boşlukları doldurmak kullanma kılavuzumda yoktu.

Hava kararmış, kızıl bir ay doğmuştu. Tarlam hâlâ çok güzeldi. Ortasında açılan vadide kısa bir yürüyüşe çıktım. Toprak zemin bir noktadan sonra yerini asfalta bırakmıştı. Profesyonel bir kalkış pistinin üzerindeydim. Traktörün hangi teknolojiyle yerden havalanıp gittiğini çözmek mümkün değildi.

Telsizden yükselen telaşlı sesleri duyduğumda askerler geri döndü sandım. Bu defa durum farklıydı. Yaklaşan bir şeyden bahsediyorlardı. Parazit öyle çoğalmıştı ki kelimeleri seçmek

imkânsızdı. Frekansı değiştirmeye çalıştım. Beceremedim. Telsiz açıldı, kapandı ve sonra bana zamanın uğultusunu hatırlatan o sözü söyledi:

"Uğursuz bir şey geliyor bu yana."

Derken gökyüzünde turuncu bir parlaklık belirdi. Önce bezelye kadardı. Saniyeler içinde büyüdü. Yalnız da değildi. Kuyruğunda yüzlerce yoldaşını sürüklüyordu. Göğe bırakılan dilek fenerleri gibi. Tek fark yükselmek yerine düşmeyi tercih etmeleriydi.

Kaçacak bir delik aradım. Kendimi jandarma aracının altına atarken üç adım öteme traktörün yanık tekeri çarptı. Külüstür yığını bugün beni ikinci defa öldürmeye kalkıyor. Her gücü yetmeyen abilerini çağırmak için uzaya gitmemeli.

Bazıları kaya, bazıları yumruk büyüklüğünde yanan taş parçaları tarlayı dövmeye başladı. Vücudumdaki suyun saniyeler içinde buharlaştığını hissettim. Dolunay parlaklık tahtını bir meteor yağmuruna kaptırmıştı. Altına sığındığım araca isabet eden meteor parçaları karşısında çaresizdim. Cenin pozisyonunda, öylece bekledim.

Babam tarlayı havaya uçurmayı değil, sahipsiz meteorlara yem etmeyi mi planlamıştı? Traktör uzayda başıboş bir meteorun rotasını dünyaya mı kırmıştı? Babamın uğursuz arkadaşlarıyla düşledikleri gelecek, azap yerine dönmüş ekinlerden mi geçiyordu?

Soru işaretleri aklımda dört dönerken ateş yağmuru son buldu. Sıcaklık cehennemi aratmıyor, tutuşan tarlamda bebeklerim diri diri can veriyordu.

Beni bırakıp gitmeye hevesli bilincime sıkıca tutundum. Filmin sonunu görmek istiyordum. Baygınlık hissi ağır basmaya başlamıştı. Yangının geniz dağlayan tadına rağmen ayılmamı sağlayan başka bir kokuydu.

Çok tanıdık.

Kulaklarımın uğultusu hafiflemeye başladığında, birileri tarlama makineli tüfekle ateş açtı sandım. Meteor yağmurunun yarattığı kraterlerden yükselen alevler geceyi aydınlattı.

Ateş eden kimse yok.

Mısır patlıyor sadece.

Tarlam yılın en büyük yasağını dörtnala deliyor.

*

Meteor parçalarının sıcaklığı mısır koçanlarını kızıştırıyor. Hiç tarlada mısır patlatmamıştım. Yerlerinde tek tük oynamaya başlayan mısırlar, bir an sonra en kaliteli patlatma makinelerindeymiş gibi kabarıyor. Ben azalarak biter diye umuyorum. Tarlaya coşkun bir karnaval kumpanyası geliyor.

Hava yanık toprak ve patlamış mısır kokuyordu. Yangın, gözlerimin önünde yükselen mısır seli tarafından boğularak bastırıldı. Taneler öyle kuvvetli patlıyordu ki her biri el bombası etkisi yaratıyor. Şiddetle göğe fırlayan mısırlar yasaları delen kar tanelerine dönüşüyor.

Aracın altından sürünerek çıkıp tarladan uzaklaştım. Babamın tadını çıkarmamı istediği son şakası, başımdaki belayı bine katladı. En kötü ihtimalle 365 gün aç kalacakken şimdi hapislerde çürüyeceğim.

Yolun başlangıcında başka bir jandarma aracı beni bekliyor. Akşamüstü gelen askerlerden haber alamayınca kontrole çıkan ekip olmalı. Benim kadar talihli değiller. Arabaları yan yatmış ve delik deşik olmuş. Kapı aralığından sarkan parçalanmış kolu görünce yutkundum. Onlar için çok geç.

Belki de basıp gitmeli. İzimi bulamayacakları bir yer düşünüyorum. Yok. Uydu teknolojileri, çipler, şunlar bunlar derken şimdiye zincire vurulmamış olmam bile mucize.

Israrcı mısırlardan bazılarını ağzıma atıyorum o sırada. Lezzeti de kokusu kadar var. Geceden beri bir şey yemedim. Kanlı kol iştahımı kaçırır sanıyordum. Öyle olmadı. Çaresizlik acıktırıyor. Sıcak mısırları avuç avuç ağzıma yollarken gösterinin daha ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışıyorum.

Bir mısır patlayınca yanındaki de kızışmaya başlıyor. Sanki birbirleriyle çok gizli bir sırrı paylaşıyorlar. Birken beş oluyor, iyice şişip kendilerini kopyalıyorlar.

Drone'lar ortada yok. Belki de birikmeye başlayan mısırların altında kaldılar ve şimdi tembel pervanelerini döndürmekten bile acizler.

Patlayan mısırlar yer seviyesini kaplamaya başlamıştı. Önce ayak bileklerim, sonra dizlerim beyaz örtünün altında kaldı. Başlarda onları ezmemeye dikkat ediyordum. Panik ağır bastıkça bu fikirden soğudum. Çatur çutur yere yapıştırdım mısırları. Ezilen mısırların yerlerini binlercesi aldı.

Patlamayı bırakmayacaklarını anladığımda belime kadar içlerine gömülmüştüm. Artık en gerçekçi hedef boğulmamayı başarmak. Telsizde memleketteki mısır tarlalarının göktaşlarıyla dövüldüğü anons ediliyor.

Babamın traktörü, sadece bir değil bir dizi asteroidi rotasından etmiş olmalı. Gök cisimleri atmosfere girerken ufalanmış, yanan parçalar mısırları özlemle bekledikleri vuslata erdirmişti.

Sekip duran mısırların hedefi olmak çekilmez hâl alınca kendimi onların üzerine bıraktım. Denize uzanır gibi sırt üstü yatıyorum. Hareket etmezsem batmam.

Haklı da çıktım. Patlamaya devam eden mısırlar ninni etkisi yarattı. Babamın başladığı işi uyuyarak bitirebilir miyim?

*

Kâbustan uyanmam gereken an işte tam burasıydı. Aylar sonra ilk defa çektiğim deliksiz uykunun peşinden, sıcacık yatağımda gözlerimi aralamalıydım. Hâlâ mısırların üzerindeyim. Sürüklenerek şehre geri dönmüşüm. Vefalı evlatlarım çığırından çıkan bir gecenin ardından beni eve bırakıyor. Otoyol çizgileri patlamış mısırların altında. Eski ve yeni yasakların kutlu buluşmasına şahitlik ediyorum.

Mısırlardan bazıları tarlama ait değil. İlk bakışta anladım. Daha köpüksüz, daha soluklar. Yeni numuneleri tatmadım ama lezzetsiz olduklarından da eminim. Gelecek yıl yatırım yapmayı planladığım komşularımın harmanı. Ben onlara gitmeden onlar bana geldi. Yolculuğuma katkıları kıymetli. Yalnızca benim tarlam patlasa kentin siluetini bile göremezdim.

Meteor yağmuru mısırlarda gerçeküstü bir hormon etkisi yaratmıştı. Salgılanan gazdan mı, taşların içindeki organizmalardan mı bilmiyorum. Ama patlayan mısırların boyutları iştah açıcı. Bazılarını tek lokmada yutmak imkânsız.

Felaketin tetiğini çekmiştim. Babamın tüm tarlaların koordinatlarını doğru tutturmuş olmasına saygı duydum. Yeterince mısır patlarsa sadece kent değil, tüm ülke istila edilebilir.

Hava henüz aydınlanmamıştı. Sokak lambalarının ışığı mısırları çedar sosa buluyor. Dalgalanan mısırların arasında üç beş kişiye rastlasam da bir belirip bir kayboluyorlar.

Uzaktan, oturduğum sitenin bahçe duvarını görüyorum. Civardaki evlerin lambaları yanıyordu. Yine de ortak bir suskunluk hâkim kente. Yasağın ardından yürürlüğe giren standart bir prosedür sanıyorlar olan biteni. Kapıları kilitli, şafağı bekliyorlar. Şehir kelimenin tam anlamıyla mısır seline teslim olmuştu.

Dalgalar durulduğunda bir an için mısırların arasında üst komşumla göz göze geldim. Bakışlarındaki acıma çok şey söy-

lüyordu. Beni yakan o değildi. Mimli babanın şüpheli oğluydum. Taze mısır imparatorunu tek yasakla harcamışlardı.

Dalgalar tekrar yükseldiğinde salınarak site duvarını aştım. Komşum çoktan yitip gitmişti. Evimin penceresine güç bela tutundum.

Eda hâlâ aynı koltukta. Beni görünce ayağa kalkıp camı aralıyor. Bahçedeki kediyi içeri alır gibi. Mısır yığınlarıyla birlikte yere döküldüm. Kısa süreliğine de olsa zemine basmak iyi hissettirdi.

Dengemi bulduktan sonra Eda'ya sarıldım. Karşılık vermedi.

Haberlerde hâlâ sabahki muhabir var. Yorgunluk gözlerinden okunuyor. Bir mısır birikintisinin üzerine kurdukları platformda sallana sallana gelişmeleri aktarıyor.

TÖZ, çarkına sıkışan mısır taneleri yüzünden işlemez hâle gelmiş. Acil durum toplantısındaki yöneticilerden de saatlerdir haber alınamıyor. Hepsi mısır yığınlarının altında kalmış.

Muhabir haberi kötü bir şakayla bağlayıp ağzına iri bir mısır attı:

"Yasakları delmek hiç bu kadar lezzetli olmamıştı."

Haklı. Bu yılın mahsulü tarihe geçmeli.

Eda beni ittirerek gözlerimin içine baktı.

"Hadi gel, buradan gitmemiz lazım," dedim.

İçeri daldığım aralıktan akan mısırlar zeminde birikmeye başlamıştı. Pencereye gidip zorlanarak da olsa camı kapattım. Gündüz yağan karlar çamura dönmüştü.

"Terasa çıkalım. Burada işimiz yaş."

Akılcı teklifim bir kez daha Eda'nın çelik zırhında patladı. Kızın koluna girip onu kapıya doğru çekiştirmeye çalıştım. Elimden kurtuldu. Zaman kaybetmeden parmaklarını şıklattı. Ev yağmur moduna geçmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Sevgilim cevap vermek yerine salonun kapısını araladı. Yan odaya birikmiş mısırlar çağlayarak içeri dolmaya başladı.

"Eda?"

Şaşkınlıkla açılan ağzıma kapıdan seken bir mısır tanesi kaçtı. Tam soluk boruma oturmuştu. Yumruğumla göğsüme vurdum. İki büklüm kıvrandım. Bir yandan da sırılsıklam ıslanıyordum.

Bir bardak su. Lütfen.

Eda oralı değil. Gıcırdayan dudaklarında hâlâ aynı soru:

"Neredeydin önceki gece?"

Islanan mısırlar ayaklarımı iyice ağırlaştırdı. Ben dengemi yitirirken pencere basıncın etkisiyle infilak etti. Patlamış mısırlar arasında yere yapıştım.

Babam tabutundan yönettiği planla kutsal yasak makinesine karşı zafer kazanmayı bilmişti. Ben taht odamda her şeyi kaybettim. Mısırlara, TÖZ'e ya da geçmişe değil, kendime lanet ediyorum. Robotik dil kursunu ertelememeliydim. Belki o zaman evdeki makineyi nasıl seveceğimi keşfedebilirdim. Eda'nın gözlerinde uzay boşluğunu değil kendimi görebilirdim. Babam gibi yalnız ölmeyebilirdim. Üstelik benim sonrası için bir planım da yok.

Sadece patlamış mısırlar var.

4

Lou Conradi

Berlin'de yaşayan Lou Conradi, kuir gelecekleri kurgulamayı seven bir yazar, performansçı, söz yazarı ve drag king'dir. İkircikli politikalar ve ütopyalar kafasını fazlaca meşgul eder. İzlerini Gece Hayatı başlıklı öyküde de görebilirsiniz. Bu kısa öykü fütüristik bir Berlin'i anlatan bir roman projesinin de bir parçasıdır.

LOU CONRADI
GECE HAYATI

Tosh.

QueerZ. Berlin'de Bir Gece Kulübü... Parlak ışıklı bir gece sokağında küçük bir bina bu, ve önünde insanlar tartışıyor. Eski bir bina, Balinagillere uygun değil. Kulaklarım çınlıyor. Bir su tankındayım, bu şart... Bundan hoşlanmıyorum. *Şıpır şıpır* sular saçılıyor. Tank hareketlerime uyum sağlıyor. Metalik dokunaçlı bacakları beni neredeyse yüzebildiğim kadar hızlı taşıyor. Bu garip bir biçimdi ama başka çarem yok.

Drag şov'a gidiyorum. Bu tür gösterilerde insanlar, cinsiyet belirten işaretlerle oynayarak onları değiştirirler ve birbirlerini güldürüp ağlatırlar. Gülmeyi iyi bilirim. Ağlamakla ilişki kurmam biraz zaman aldı. Bu onların kendi zalimliklerinden kurtulmalarını sağlıyor. Bir tür olarak bizim yoksun olduğumuz bir rahatlama... Bu gece sadece eğlenmek için gitmiyorum. Yarın Berlin'in nehirlerinde, kanallarında ve köprülerinde bir Antispecism gösterimiz de olacak. Bu kulübe bir konuşma yapmak için davet edildim. İnsanların önünde konuşmaya alışkınım. Büyütülecek bir şey değil.

Binanın önünde Amana'yı gördüm. Eski yoldaşımdır. Brandenburg çölündeki komünlerden gelen beyaz motorcu kız... Üzgün görünüyor. Neden? "İçeri almıyorlar," dedi. İnsanlar eğlence yerlerine girerken seçim yapılır. Sadece belirli

insanlar eğlenceye layık görülür. Onu bir şarkıyla selamlıyorum. Tankımın hoparlörlerini zihnimle kontrol ediyorum. Bu sayede zihnimin hatırladığı ama bedenimin üretemediği insan seslerini bile çıkarabiliyorum. Amana gülümsüyor ve birlikte şarkı söylüyoruz.

Şıpır şıpır, akar kan sokakta
Bir kız yerde, biri ayakta
Ağabeyler, ablalar gelin katılın savaşa
Yeni nesil, geceleri kalkıyoruz ayağa
Şıpır şıpır, içki elimde bardakta
Yüzünde bir bira ve büyü bu topraklarda
Harfler ve gürültü, büyüler bozuldu
Sürgün yakın, sesinde duyabiliyorum onu
Şıpır şıpır, akar kan sokakta...

Fedai şarkımızı böldü. Siktirin, diyor. Gidin buradan. Burası size göre değil.

Amana gülüyor. Tekrar motosikletine bindi, sokakta daireler çiziyor. Başını sallıyor, taranmamış sarı saçları havada daireler çiziyor. Yapay kollarımla lamba direğine uzanıyorum ve kendimi etrafında savuruyorum. Merkezkaç kuvvetle uçarken yüzebiliyorum. Dairesel hareketlerimizi sonlandırıp fedaiye yaklaşıyoruz. İçeri alınmayan başka bir insan daha var. Mutant. Balık. Boynunda solungaçlar vardı. Senin türünü sevmiyoruz, diyorlar ona. Amana ve ben iyice yaklaşıyoruz.

Bize dönüyor mutant. Conaction, diyor. Sizde var mı? Bu... zihinleri birbirine bağlayan bir uygulama. Evet, diyorum, bende var. Büyüleyici bir şey... Bağlantıyı mümkün kılıyor. Bağlantı iki taraflı... Bağlantı değişimi sağlıyor, yeni bir güç oluşturuyor. Yeni güç kullanılabilir bir şey... Gücü kullanan insan... Amana drag şov izlemek için buna ihtiyaç duymalarına kızıyor. Drag eskiden özgürmüş. Öyle diyorlar. Drag eskiden eğlenceliymiş.

Hoparlörlerime yansıtacağım bir konuşma yapmak için buradayım. Onlar benim arkadaşlarım. Eğer bizi içeri almazsanız bir "skandal" çıkacak, diyorum. Fotoğraflar da var. Küçük figürler bir skandalı ekrana yansıtıyor. Tankımdaki küçük bir ekran var. Amana bakıyor ve tekrar gülüyor. Güvenlikçi kısa bir süre elini cebine sokup fallik bir nesneye dokunuyor. Yeniden düşünüyor.

Biz resimlerle düşünür ve konuşuruz. İnsanlar dil ve kelimelerle çok soyut bir iletişim biçimine sahip. Kelimelerimiz şekiller, dünyanın şekilleri, yeniden düzenler ve yeniden birleştirir ve bir hikaye anlatırız ve bunu sadece ultrasonla yaparız.

Amana kafasını eğerek adama bakıyor. İnsanlar çok narin ve komik. Bir baş eğme hareketi pek çok anlama gelebilir. Lütfen. Senden hoşlanıyorum. Hareketlerinizi tekrar düşünün. Eğer bizi içeri almazsan yarın bir skandal çıkacak...

Amana.

En nihayet. Gözlerinin altında koyu halkalar olan dövmeli beyaz adam başını salladı ve içeri girebildik. Her neyse, dedi, sadece uygulamayı yükleyin. Tosh'a bir yumruk atıyorum, yürümek için kullandığı dokunaç benzeri metal kollarından birini hareket ettirerek jestime karşılık veriyor. Başını geriye atıyor ve o çok sevdiğim kahkahasını patlatıyor. Kapıdaki fedai tarafından aşağılanmış olan mutant kız bize doğru yaklaşıyor. Mahzun bir hali var.

Tal bana doğru koşuyor. Tatlı bir yüz, bitkin bir ses...

"Sizi içeri almadıkları için üzgünüm. Elimizden geleni yapıyoruz."

"Biliyorum, biliyorum." Omuzunu okşıyorum, yoluna devam ediyor.

Kalabalığın içine doğru ilerliyorum. Hey, L, diye bağırıyo-

rum ve L bana doğru dönüyor. Takım elbiseli komik, küçük bir Yahudi... Vücudu takatsiz gibi, elmacık kemikleri çıkık, yüzü kıvırcık saçlarla çerçevelenmiş, koyu renk gözleri var. Beyaz yüzüne bir monokl çizilmiş.

"Merhaba, dostum," diyor gülerek ve L'ye sarılıyorum. "Seni görmek çok güzel!"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyor L gülümserken. "Motosikletin nasıl? Senin hakkında bir şarkımız var, biliyor musun?

Amana Amana
Komünden gelen güzel
Motor, motor, motosikleti
ve boynunda, çivi çivi çivi...

"Şuraya bıraktığın içkine dikkat et," diyerek üzerinde biralarının bulunduğu masayı işaret ediyorum. "İçinde *çivi, çivi, çivi* olmasını istemezsin sanırım. Gösteriyi izlemek için gerekli olan nöro bağlantıyla ilgili bu saçmalık da ne?"

"Ah şu şey... Göreceksin." L bana göz kırparak kulise doğru koşuyor.

Omuz silkiyorum ve Conaction'a giriş yapıyorum. Mekandaki diğer sesleri duymaya ve hissetmeye başlıyorum. Daha net. Daha belirgin. Düşüncelerimizdeki benzerlikler ortaya çıktıkça bedenlerimiz birbirine doğru çekiliyor. Tosh ve mutant kızı arıyorum. Kalabalığın içinde kaybolmuşlar. Ama hala Tosh'un düşüncelerinin orada burada ortaya çıktığını duyuyorum. Işığa alışmaya çalışıyor ve gösteri için oldukça heyecanlı.

"Willkommen, bienvenue, hoş geldiniz! Bu gece evimizde... ayrılmaz... güzel... kötü şöhretli Örümcek Eklemi de var!"

Kükreme, tezahürat, coşku dolu düşünceler, duygular. Evimde hissetmek. Gösteri budur işte. Eve dönüş. Bir araya gelmek. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Belki de yanıl-

dım, hatta eski kafalı bile sayılabilirim. Belki de zihinlerin bu bağlantısına ihtiyacımız var. Anarşiye, aktivizme, sanata şiddetle inanıyorum. Belki de bu şekilde bir araya gelebiliriz.

Örümcek Eklemi'ne bakıyorum. Sanatçılar teker teker pozlarını alıyorlar. Eller, birbirlerine uzanıyor, yapay uzuvlarının üstünde sahnede bir aşağı bir yukarı süzülüyor. Örümcek oluşuyor. Etrafımdaki düşüncelerde de örümcekler ortaya çıkıyor. Gözlerimi kapatabilirdim ama bu bir şeyi değiştirmez.

L.

Mekandakilerin yarısı diğerlerinin örümcek dansını izlemek için sahneyi terk etti. İçindeyken bir gösteri sadece saniyeler sürer gibi. Kalabalığın enerjisini hissedersiniz. Conaction ve uyuşturucular tarafından geliştirilmiş bir hissiyat... Bu çok saçma aslında. İnsanların düşüncelerini kafamızda duymamıza gerek yok ki. Bu doğaya aykırı... Ama lanet olsun, gene de müthiş hissettiriyor. Empati. Kelimeler olmadan kurulan iletişim. Dilsiz. Bütün mesele bu, değil mi?

Bunu saatlerce prova ettik ama diğerlerini sahnede görmek hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Sabit bir ritim üzerine gitar riffleri sahnede çalınırken ruhlarımızda dönme isteği uyandırıyor; örümcek ağına takılan böcek misali... DJ koltuğundaki Nexea'ya dönüyorum. Siyah tenli, uzun yeşil tırnaklı eliyle tavanı işaret ettiğini görüyorum. Parmak belirli bir noktaya doğrultulmuş.

Müzik devam ediyor. Bakışım yukarı kayıyor. Orada hiçbir şey yok. Gözleri gözlerimi yakalayınca gülümsüyorum ve o anda zihinlerimiz kısa süreliğine birleşiyor.

"Gösteriyi beğendin mi?"

Esrarlı sigarasından derin bir nefes çekiyor ve sırıtıyor; mekanın diğer ucundan bana hafifçe göz kırpıyor.

"Elbette."
"Az önce neyi işaret ediyordun?"
"Boşluğu."
"Neyi?"
"Orada hiçbir şey yok."

Nexea.

Gitar rifflerine dalarken nabız atışlarım yükseliyor ve kalabalığın çılgına döndüğünü deneyimliyorum. Herkes kalabalığın içine çekiliyor. Bense sakinim ve kendimi kaybetmedim.

Amana'nın gözleri sahneye sabitlenmiş. Don ise bir kuş gibi dans ediyor. Tüm vücudu kontrollü, her kası canlı olmanın sevinciyle dolup taşıyor. Birden kıyafeti yırtıldı ve çıplak bir vücut görüntüsüyle karşılaşıyoruz. Güzel, kaslı, erkeksi... Peruğunu başının derisinden sıyırınca, ortaya kel bir kafa çıkıyor ve peruk uçuyor, havada şimdi, havada, boşlukta... Kasıklarına uzanıyor, aletiyle oynuyor. O şey aletiydi, sanırım, yoksa? Bir silah çıkarıyor, tavana nişan alıyor. Belirli bir. Noktaya.

Ben, çok susadım, Luci yarı siborg kıyafetiyle yanıma geliyor, bana bir bardak su uzatıyor. İç. İçiyorum. Mekanın öbür ucundaki Tosh göz göze geliyoruz, düşünceleri bıçak gibi net ve keskin.

Türümüzün silahlardan korktuğu zamanları hatırlıyorum. Kötü bir dönemdi. Sahne arkasına koşuyorum ve iki dev kolu omuzlarıma takıyorum. Don'un sahnede silah tuttuğunu görmek tüylerimi ürpertiyor. Tal sahnede bir seyirciye doğru koşuyor, bir geriye doğru ve seyirci de ona doğru koşuyorken, ağlıyor, şikayet ediyor. Tanrım, onların yerinde olmadığım için çok mutluyum. Tam da Nexea'nın şarkıya başlayacağı anda izleme yerime geri dönüyorum.

Makineli tüfek, vücudumu parçaladı

Kötü adam öldürttü seni bana, kötü adam öldürttü beni sana

Kötü adam beni öldürmeye zorladı seni,

Birbirimizden çok farkımız yoktu aslında

Baltamı alıp bir çiftçi gibi savaştım

Ama kurşunların beni yere serdi...

Elindeki silahı seyirciye doğrultuyor. Kartondan. Don'a nişan alıyor, dudaklarını oynatırken dişlerini sıkıyor, silahını havaya kaldırıyor ve ardından alevler içinde kalıyor. Sahnede Don dizlerinin üzerine çöküyor. Elinde sadece kağıttan bir silah var. Cinsel organı silaha dönüşüyor. Makineler kartona, karton konfetiye, travma rahatlamaya dönüşüyor.

Penis penistir, penistir, penistir, ettir, uzun bir klitoris yani

Silah olarak görme onu, cebimizde silah taşımıyoruz ki

Tekrar düşün; Sik. Klitoris. Sik-klitoris. Sik sik sik

Klitoris. Sik. Klitoris sik. Klitoris klitoris klitoris

Meme ucu ve sik ve klitoris hepsi aynı gibi

meme ucu ve klitoris sik meme ucu meme ucu meme ucu...

Herkes sahneye hücum ediyor. Vücutlarımız uyum içinde hareket ediyor. Vücutlarımızdaki örümcek dövmeleri ortaya çıkıyor. Dev kollarımı ve kıyafetlerimi çıkarıp motosiklete biniyorum. Çıplak bedenler hızla sahneye tırmanmaya devam ediyor.

Amana'nın ağzı diğerlerine benzemeyen bir çığlık atmak için açılıyor.

Sessizlik... Düşen bedenler... Motosikletin dumanlar içinde kaybolması... Bedenler dumandan yükselerek doğruluyorlar. Sıradaki şarkı için işaret bu.

Belki aptalım, belki körüm.

Nexea sesi ayarlarken, düşünceler sürüklenip gidiyor. Halkım sokaklarda vuruluyor, arkadaşlarım oralarda, bense onlar-

dan suyla, okyanuslarla ayrılmış haldeyim. Onlarsa oralarda vurulup düşüyorlar.

Dudaklarımı oynatıyorum, *sonuçta ben de insanım, beni suçlamayın.* Bedenlerimiz hareket ediyor ve burada olmamın bir nedeni olduğunu biliyorum. Doğrusunun bu olduğunu hissediyorum. Dev kaslı kollarımla dans ederken zihnim bomboş... Don'a, kendime, birlikte bu koreografiyi yapmamıza, bedenlerin birbirini sarmasına, kendimizi yapay uzuvlardan kurtarmamıza, kaslı kollarımın kopmasına, vücut şekillerimizin bir araya gelmesine duyduğum sevgiyle doluyorum.

Ben de insanım, hata yaparım.

Amana.

Başını geriye yatırıyorum, etrafımızı saran topluluğun parçası olduğunu hissediyorum, oysa topluluk beni birçok kez hayal kırıklığına uğrattı. Çatışmanın kaçınılmazlığı... Suçlama ve sorumluluk... Etrafımdaki üzgün zihinlerin tekrar sahneye odaklandığını görüyorum. Tosh titriyor. Siborga dönüşmüş yunus kalabalığın arasında, insanlığı hala bağlantı kurmak için kullanıyor. Çünkü bunun dışında hiçbir ilkesi yok, bedeni türdeşleriyle tıpa tıp aynı.

Tosh.

Titremem artarken konuşmama hazırlanmak için öfkemi körüklüyorum. Sahnedeki bedenler birbirlerinin içine çöküyor, sevgi dolu, gittikçe küçülen daireler, birbirlerinin içine çöken insan bedenlerinden oluşan bir yığın artık.

Nexea.

Yukarıdan izliyorum. Seyirciler çoktan gözyaşlarına boğulmuş. Birbirlerinin içine düşüyorlar. Gülümsüyorum. Suyu ses-

lere karıştırıyorum. Şimdi fırtınadan sonraki sessizlik hakim. Müzikse devam ediyor. *Şıpır şıpır. Şıpır şıpır.* Leğendeki yağmur damlaları... Kıyıya çarpan dalgalar. Nehirler, denizler, okyanuslar, bulutlar, yağmur, yağmur, yağmur, *Şıpır, şıpır.* Tosh adlı yunus benimle göz teması kuruyor. Sahneye doğru ilerlemesi için ona başımla işaret veriyorum. *Şıpır şıpır*, tankındaki suyun şıpırtısı müziğin şıpırtısına karışıyor, bunu duyuyorum, bir an için, onun kulaklarından. Dokunaçlarıyla mekanın diğer ucuna varıyor.. Ani bir hareket onu tavana doğru uçuruyor. O belirli noktaya... Yukarıdan, çok farklı bir yerden, bakış açısı hoşuma gidiyor. Taa yukarıdan, DJ kabininin üzerinden... Hayatlarımızın çoğu hayatta kalanların suçluluk duygusuyla sırılsıklam olmuşken, bu ağır ölümcül sembolizmle oynamaya karar veriyoruz. Farklı, uzak, gezgin, cinsiyeti reddeden yabancı kadın... Ama işte buradayım, insanlığı reddediyorum, insanlığı dönüştürüyorum. Cinsiyetsiz bir yabancı... Uzuvlarım parlıyor, bedenim ışıldıyor. Bu anlarda, yardım edemesem de kendimi onlara yakın hissediyorum. Ve sonra sessizlik vuruyor. Kıkırdıyorum. Sistemler yağmur gibi yağan suyla ve hiçlikle doluyor, sesler kesiliyor, diğerlerinin düşünceleri bloke ediliyor. Yunus conaction'ı devre dışı bırakmış olmalı. Sahnede bir yığın gövde var, ışık bir sönüp bir yanıyor, derken onlar da yok oluyorlar. Geride kalan kalabalık şaşkın, gözyaşları yüzlerinde kurumaya mahkum, öylece duruken, zihinleri uyuşmuş.

Tosh.

Tavandayım. İnsan uygarlıklarının bize baskı yapmasını sağlayan şey sessizlikti. Uygar olmadığına karar verdikleri toplulukları ezmelerini sağlayan şey... Yoksa bunun sebebi söylenenleri duymamak için çıkardıkları gürültü mü? Bedenim

onların üzerinde tavandan sarkıyor ve onlar birbirlerine tutunurken beni görmüyorlar. Beni henüz görmüyorlar.

L.

Bedenlerimiz sessizliğin ağırlığını hissediyor. Sahneden su gibi akıp gidiyoruz. Atalarımı yok eden bu ülkeye geldiğimde aradığım ev burası mıydı? Bu şehirde evimi bulmak bir laneti kırmak gibiydi. Sessizlik, su gibi, bizi alıp götürüyor. Kendimizi yamadığımız topluluk asla tam olarak eviniz sayılmaz. Ama bir şey gene de... Ve ben sadece sarılmak istiyorum.

Amana.

Sessizlik dışarıda, komünlerdeymişim, evimdeymişim gibi hissettiriyor. Brandenburg'un uçsuz bucaksız çölünde... Sadece yabani kuşlar ya da bir neonazi saldırısıyla kesilen bir sessizlik. Bu şehirdeki insanların sessizliği ne kadar bildiğini merak ediyorum, günden güne...

Nexea.

Fırtına öncesi sessizlik... Ne hakkında konuşuluyor ve ne konuşulmuyor? Çok sesliliğe asla güvenmem. Sessizliğin sesine daha çok güvenirim. Tosh başka bir dokunaçla sahneye uzanıyor. Mekanın ortasında sallanmaya başlıyor, sanki yüzüyormuş gibi, dairesel hareketlerle, vücudu havada hareket ediyor. Projektör yanıyor ve sahnenin arkasındaki duvara ışık vuruyor. Düşünceleri sahneye ışınlanıyor. Balık yakalamak için yunusların ultrasonlarını bir yüzeye yansıtmaları için zorluyorlar. Onları eğitiyormuş gibi yaparken aslında tam tersi oluyor. Sahneye doğru sallanıyor, sahnede yüzüyor gibi, derken önüne bir direk çıkıyor, Tosh bunun etrafında dönüyor, havada yüzdükçe

yüzüyor. Duvara insan figürleri yansıtıyor. Gaz, ekşi yağmur, kafesler, baskı, esir eden, bağlayan zincirler, kırılan zincirler yansıtıyor. Derken başka bir yere tutunuyor, oradan sallanıyor, direğe geri dönüyor, direkte döndükçe dönüyor.

Tosh.

Artık sesimi duyabiliyorlar ve zihnim açık. Resimlerle birlikte... Konuşma yapmaya geldim ve yapıyorum. Konuşuyorum, şarkı söylüyorum, yansıtıyorum. Yunus gösterilerini hatırlamalarını istiyorum. Sessizce beni izliyorlar. Fısıldıyorum.

"Yunus gösterilerini hatırlıyor musunuz? Hadi, cevap verin. Hayvanat bahçelerini hatırlıyor musunuz? Hepimizi hayvanat bahçelerine tıktınız. Kendi türünüzü bile hayvanat bahçelerine koydunuz. Batı medeniyeti. O kadar medenisiniz ki, uzaydan diğer türlerle temas kurmaya çalışıyorsunuz, etrafınızdaki varlıklarla iletişim kurmaksa hiç ilginizi çekmiyor. Bizi eğittiniz. Yoksa kendinizi mi eğittiniz? Cadılık diye bir illetiniz vardı ve cadıları yakarken kendinizi de lanetlediniz. Sabahleyin sokakta bize katılın!" Tarihleri yansıtıyorum. Resimleri, zihnim sizin zihninizde...

Kendimizi mücadeleye hazırladığımızda söylediğimiz şarkıyı söylüyorum. Çeviriye ihtiyacım yok. Her şey insanlar tarafından anlaşılmak zorunda değil zaten.

L.

Birbirimizi bağlamaya odaklanmış teknolojimiz çok ilerledi. Ama aslında bu şekilde birbirimizi engelliyor olabilir miyiz? Güven zor kazanılır ve kolayca kaybedilir. Birlikte nasıl bir şey inşa etmeliyiz?

Amana.

Kalabalığın içinde yanımda, çaresizlik içinde bana ulaşan düşünceler duyuyorum. Suçluluk. Aidiyet. Gözyaşları... Mutant kızı görmek için başımı eğdiğimde gözleri benimkilerle buluşuyor. Bana içkisini uzatıyor, bir yudum alıyorum, yoğun bir bağla bağlanarak kaynaşıyoruz.

Tosh, Nexea, L, Amana.

Seyircilerden gelen çığlıklar... Tekrar parçalarına ayrılmadan önce birlikte, tek bir varlık olarak hareket eden bir varlığın boğazlarını adeta yırtar gibi çıkarak gelen çığlıklar... Bedenlerimizde olmak iyi hissettiriyor.

Nexea.

Yunusun şarkısıyla sarsılmış, vücudu adrenalinle dolmuş.

Amana.

Mutant kızın kollarındayım, bağlantı oluştu, bağlantıyla sürükleniyoruz, kalabalıktan bir el ona uzanıyor, dokunuyor, avuçluyor. Kızın vücudu kapanıyor birden, acısını hissediyorum, ruhundaki yaranın açıldığını hissediyorum. Aynı yaraların bende de açılmasından korkarak zihnimi geri çekiyorum. Vücudu yerde boylu boyunca yatıyor, çığlık atıyorum, L'in seslendiğini duyuyorum, kulisten koşarak geliyor, kargaşa çıktı.

Nexea.

Bir mikrofon kapıyor, milletin kendine gelmesi için uyarıda bulunuyor.

Tal.

Koşuyor, koşuyor, koşuyor, arbade çıkmış, yerde bir beden uzanıyor, acıyı hissediyoruz. *Sessizlik... sessizlik... sessizliğe ihtiyacımız var...* diye yankılanıyor mikrofondaki ses. Tosh'un önünde belirdiğini gören birileri korkarak kenara çekiliyor. Amana duvara yaslanmış, nefes nefese, Nexea Dj kabininden aşağı iniyor.

Tosh, Nexea, L, Amana.

Tal kızı sahne arkasına taşıyor ve ona su veriyor. Kız derin bir nefes alıyor ve konuşmaya başlıyor. Bedenlerimiz kanepelere yığılıyor, şimdi bakışlardan ve tutulan ellerden uzak, uygulamadan ve rastgele etkileşimlerden uzak ve güvendeyiz. Meslektaşlarımızın, yoldaşlarımızın, dostlarımızın kalplerini ve zihinlerini hissediyoruz. Birisi geçmişte yaşanan olumsuz deneyimlerin hatırlanması ile uyuşturucuların bağlantısı hakkında bir tartışma başlatıyor. Esrarlı sigarayı paylaşıyoruz. Sallanarak dışarı çıkıyoruz. Evlerimize dönüyoruz artk. Dinlenmeye, uyumaya, rüya görmeye, sessizliğe... Yarın görüşürüz, diyoruz hepimiz yorgun gülümsemelerle, bazılarımız ertesi günkü protestoyu, belki de olası bir devrimi kastederek. Sonrasında ne olacağını kim bilebilir?

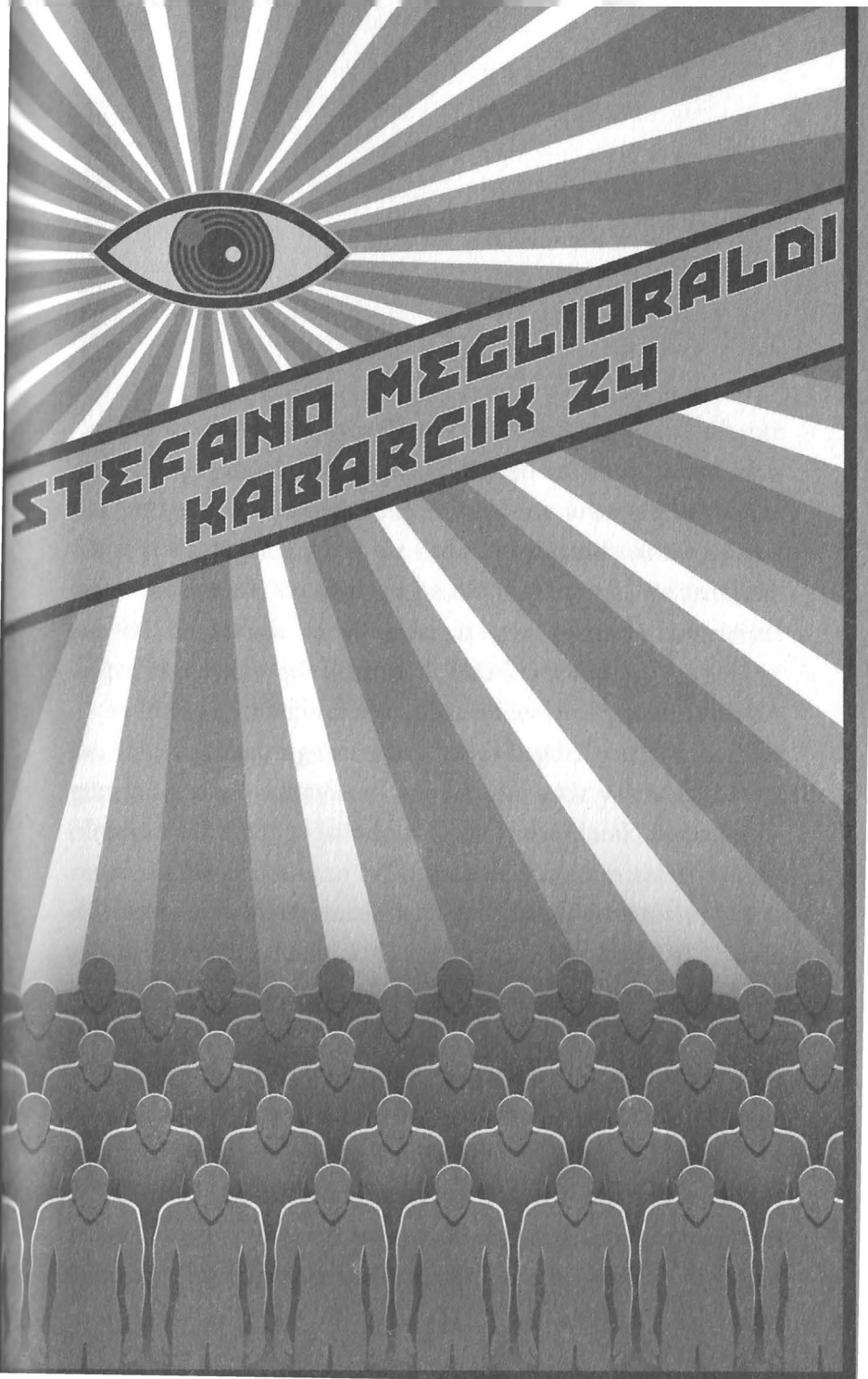
Birbirimize o kadar bağlıyız ki, diye düşündüler eve dönerken, o kadar bağlıyız ki acıtıyor. Başlarını taksinin camına yasladıklarında Tal'ın kulaklarında bir şarkı çalıyor.

Prenses ve prens neyin gerçek olduğunu tartıştı bir ara
Cennet'in kapılarında bunun bir önemi yoktur aslında...

5

Stefano Meglioraldi

Stefano Meglioraldi Reggio Emilia, İtalya'da doğdu ve bağcılık ve şarap yapımı alanında uzmanlaşmış bir ziraatçı olarak çalışıyor. Hikayesi, bildiğimiz kurumların çöküşünden doğan ve kendi kendine yeten ütopik bir mikro toplumun yüksek bir verimlilik derecesine ulaşarak dünyayı yöneten gizli güçler için tehlike oluşturmaya başladığı bir gelecek hakkındadır.

STEFANO MEGLIORALDI
KABARCIK 24

"Beni rahatsız etmeyin. Beni rahat bırakın," yazısı adamın çıplak poposunda sallandı; bir an titreşti ve omuz hizasına kadar yükseldi, sonra renkli havai fişeklerin arasında kayboldu. Karşı yönden gelen güzel bir kadının kafasında şu mesaj parladı: "Müsaitim! Ara beni, bu benim numaram..." ve ardından şehvetli bir şekilde vücudundan aşağıya, mahrem bölgelerine doğru aktı ve bir ışık huzmesi içinde kayboldu.

Yoldan geçen bir başkasının üzerindeki holografik görüntüde, "Düşüncelerim güvercinler kadar özgür," yazıyordu. "Bugün gerçekten mutluyum!" anonsu on sekiz yaşından büyük olmayan bir kızın göğsünde parladı; kanıt olarak, her adımda renkli kalplerden oluşan bir iz patladı. Akşamın azalan ışığında, çevredeki yüksek binalara sürekli olarak yansıtılan göz kamaştırıcı video reklamlarına rağmen, Kişisel Mesajlar - ya da kısaca KM'ler yoldan geçen birçok insanın üzerinde ışıldıyordu.

Chase 13. Barbrow, Viyana'nın en işlek caddelerinden biri olan Kärntner Straße'de yürüyordu ama bu manzaranın gezegendeki her şehir için ortak olduğunu biliyordu.

Nüfus artık on milyara ulaşmıştı ve her biri kendi kimliğini ortaya koymak, bir fark yaratmak, diğerlerinin arasından sıyrılmak, yüzü olmayan bedenlerden oluşan çamurlu bir yığın

içinde kaybolmamanın bir yolunu bulmak için can atıyordu.

Kitle iletişim araçları bu sorunun en doğrudan çözümüydü. Bir ekranda görünmeyi, her yerde durmaksızın akan videolara yüzünü ya da adını yazdırmayı başaran kişi ayrıcalıklıydı. Bu görünmenin nedeninin ne olduğu, bir iş başarısı ya da birini öldürmek olup olmadığı pek önemli değildi. Önemli olan fark edilmek, anonimlikten, kendi alanının küçüklüğünde sürdürülen steril bir hayattan çıkmaktı.

KM'ler bu iletişim kurma arzusundan doğdu. Giysilerin üzerine yerleştirilen holografik jeneratörler sayesinde kişinin etrafındaki boşlukta herhangi bir bilgiyi iletmeyi mümkün kıldılar. Hatta birçoğu bunları duygusal durumlarıyla ilişkilendirmiş, yazılar, semboller ve renkler buna göre değişir olmuştu: "Kızgınım, mutluyum, üzgünüm..." İş konusunda pazarlık ederken ya da poker oynarken kesinlikle uygun olmayan bir sistem...

KM'lerin asıl sorunu, onlara göz atmaya istekli birini bulmaktı; holopad'den yapılan bir video yayınında ya da her yerdeki dev ekran duvarlarda serseme dönmemiş birini...

Chase ne pahasına olursa olsun ortaya çıkma arzusundan nefret ediyordu, bu yüzden izolasyonist bir toplulukta yaşamaya karar vermişti. Kabarcık 24 onun eviydi, o nefretlik şehirden yaklaşık dört yüz kilometre uzaktaydı ve mecbur kalmadığı sürece sığınağından çıkmaya niyeti yoktu.

Ancak bahçesindeki en nadide çiçeklerden biri olan *Rafflesia arnoldii*'nin tomurcuğunu çalan diyabetik piç Marcus Fourth'un peşine düşmesi gerekiyordu. Önce *Rafflesia*'nın parazit olarak üzerinde büyüyeceği *Terastigma*'yı uyumlu hale getirmişti. Bu yıllarını alan bir uğraştı. Ve sonunda da, bazı genomik değişiklikler yaptıktan sonra, bir yıl içinde çiçek açacak olan en güzel bitkisini yaratmıştı.

Kuşkusuz, Rafflesia hayranları haricinde pek de popüler bir çiçek değildi çünkü yarım metreden daha büyük olan taç kısmı çürüyen bir ceset gibi kokuyordu. Ancak bir cesetten çok daha nadir olduğu için paha biçilemezdi. Bu mücevherin satışından elde edeceği gelirle Kabarcık 24'e en az on yıl boyunca enerji ve geçim kaynağı sağlayabilecekti ve kendisi de dahil olmak üzere orada yaşayan herkesin kendilerini projelerine daha rahat adamalarına olanak tanıyacaktı. Kendi adını taşıyacak yeni bir orkide yaratmayı planlıyordu...

"Paste'de yiyin, muhteşem bir lezzet!" diye havladı kuyruğunu sallayan bir robot köpek ona. "Muhteşem sosislerimi kaçırmayın."

Chase sahte köpeği tekmelemeye çalıştı ama köpek darbeyi savuşturdu. Böyle bir refleks sistemlerine yüklenmeseydi o şeyler uzun süre sokakta kalamazdı zaten.

Biraz daha ilerlediğinde, kendisini takip etmekten vazgeçmeyen silikon köpeğin ait olduğu Paste Restaurant'ın vitriniyle karşılaştı. Yanından geçtiğim bir hologram cazip teklifi gösterirken, robot bir garson yerlere kadar eğilerek selam verdi: Mükemmel domuz sosisi için 200 avro, garnitür dahil...

Chase inatçı mekanik hayvanı atlatmak için hızlanmaya çalıştı ama sokak çok kalabalıktı. Süper hızlı bir çamaşırcı-ütücü dükkânını ve bir ayakkabı mağazasını geçtikten sonra vitrinde yeniden moda olan birkaç uzun çizme sergileniyordu ve bu moda erkekleri de ilgilendiriyordu - aradığı galerinin önüne geldi. İşyerinin girişi - sağlam bir kapı - diğer binaların cephelerinden birkaç metre daha içerideydi ve sanki fark edilmek istemiyormuş gibi üstüne tabela asılmamıştı. Doğru yerde olduğuna dair tek ipucu, içeri girip çıkan insanların oluşturduğu sıraydı.

Chase kendi kendine küfretti. Bu aksama aramasında gecikmeye neden olacak ve sonuç olarak Marcus'un takip edildiğini

fark etme riskini artıracaktı. Kaçak için yasal bir arama yapmak istememesinin ilk nedeni buydu. İkincisi ise resmi kanalların, insanı delirtecek kadar abuk subuk bir dizi gizlilik yasasına uymayı gerektirmesiydi.

Bu nedenle bir siber-guruya başvurmaya karar vermişti.

Siber-gurular yapay bir sinir implantına sahipti, yani beyinleri doğrudan ağa bağlıydı ve her türlü bilgiyi anında elde etmelerini sağlayan simbiyotik bir işlemcileri vardı. Bu işin en iyilerinin doğuştan kör oldukları ve sibernetik bir parçanın yardımıyla erken yaşlardan itibaren bilişsel yeteneklerini geliştirmeye zorlandıkları söylenirdi. Ancak Chase, gurulardan biriyle şahsen hiç karşılaşmadığı için bundan emin değildi. Nedeni açıktı: Biriyle tanışmak yasal olarak ifşa olmak anlamına geliyordu ve kurulu düzen hafife alınacak bir şey değildi. Her yerde bulunan kameralar kimin bir siber-guruya gittiğini biliyordu ve bu hackerların faaliyetleri yetkililerin kontrolünden kaçmıyordu. Aldatıldığından şüphelenen bir kişinin karısını gözetlemek gibi küçük bir mesele söz konusuysa, bu ihlal görmezden geliniyordu, ancak hackerların araştırmaları devlet kurumlarına ya da bazı büyük şirketlere ait hassas verilere uzanırsa, hem siber-gurunun hem de müşterinin başı büyük belaya giriyordu. Yine de Viyana bu açıdan oldukça hoşgörülü bir şehirdi ve Chase bunun yeterli olacağını umuyordu.

Yasal bir araştırma yapmak istememesinin üçüncü nedeni holopad aracılığıyla ortaya çıktı. Arama Gan Kotusev Şirketi'ne ait bir ofisten, yani müvekkilinden ya da en azından, onun fiili temsilcisinden geliyordu. Cevap vermekten kendini alamadı.

"İyi misiniz, Chase?" diye sordu hizmetli, hal hatır sorma faslının ardından. Kadının ince vücudu, sanki gerçekten karşı karşıyaymışlar gibi, doğal bir ölçekte önünde belirmişti.

"Beni neden aradınız?"

"Artık Kabarcık 24'te olmadığınızı fark ettim."

"Gerçekten mi?" dedi Chase, şaka yollu.

"Sadece teslimatla ilgili herhangi bir sorun olup olmadığını merak ediyordum." Hizmetlinin durumu eğlenceli bulduğunu ima eden neşeli ses tonu ne bildikleri hakkında çok şey söylüyordu: Böyle bir şeyi onlardan saklayabileceğinizi düşünmek delilikti.

"Ne istiyorsunuz?"

"Patronumun Rafflesia'yı sabırsızlıkla beklediğini ve sözleşmenin sizi onu sadece bize vermekle yükümlü kıldığını hatırlatmak... Tek olmasa bile en azından ona sahip olan birkaç kişiden biri olmak onun için önemli. Bunu unutmanızı istemeyiz, biliyorsunuz, yaşınıza bakılırsa..."

"Merak etmeyin, gayet iyi hatırlıyorum." Gan Kotusev Şirketi'ndekilerin gözlerinin onun üzerinde olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ellerindeki imkânlar sınırsızdı, tıpkı mali kaynakları gibi. Sorun şu ki, o anda emeğinin meyveleri Marcus'un elindeydi.

Aslında malını geri almak için onlardan yardım istemeyi bile düşünmüştü ama öyle bile olsa Marcus onun arkadaşıydı, cemaatinden biriydi ve Gan Kotusev Şirketi'ndekilerin hırsızlığı öğrenirlerse ona karşı bu kadar dikkatli davranacaklarını sanmıyordu.

"Peki," diye cevap verdi kadın. "Her halükarda, evinizden uzakta olduğunuz için, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gerekenin aramak olduğunu lütfen unutmayın. Ne de olsa daha önce Viyana'ya hiç gitmediniz ya da..."

Chase sözünü bitirmesine izin vermeden telefonu suratına kapatarak bu zamansız aramaya duyduğu öfkeyi dışa vurdu. Sanki yeterince baskı altında değilmiş gibi. Gözlük şeklinde-

ki holopadini başına doğru kaldırdı ve burnunu kaşıdı. Bunu takmaya alışık değildi: normalde evde kullanmazdı ama şimdi interaktif haritaya ve internete bağlı kalmaya ihtiyacı vardı.

Marcus'u düşünmeden edemiyordu. Elbette niyeti kendine bir müşteri bulmaktı ve bu bitkiye olan talep göz önüne alındığında, bir müşteri bulmasının uzun sürmeyeceğinden emindi. Chase de bu sayade kendisi ve topluluğu için on yıllık huzur ve rahatlamaya veda edecekti.

Kabarcık 24 yirmi yıldan daha uzun bir süre önce, elli kadar idealist onu inşa etmek için gerekli parayı bulmayı başardığında doğmuştu: iki bin dört yüz ton demir ve çeşitli eko-malzemeler, dış toplumun etkisi olmadan hayatlarını diledikleri gibi yaşamalarına olanak tanıyacak yarı-yüzer bir yapı inşa etmek için kullanılmıştı. Her şeylerini riske atmışlar, sadece paralarını değil, çalışmalarının sonuçlarını, hatta gelecekteki sonuçlarını da ipotek altına almışlardı. Ancak bu girişimde başarısız olan ya da çocuklarının bile hayatı boyunca çalışıp ödemek durumda kaldığı bir borç bırakmak zorunda kalan diğer kabarcık girişimcilerinin aksine onlar başarmışlardı.

Topluluk, yosun ve diğer bitkilerle balık ve küçük hayvanların yetiştirilmesinden elde ettiği gıda sayesinde kendi kendine yeterliydi. Etkili bir desalinatör içme suyu sağlarken, insan atıkları da dahil olmak üzere, tüm atıklar gübre olarak yeniden kullanılıyordu. Enerji büyük ölçüde dalga gücünden yararlanılarak üretiliyordu ve fazlası büyük su altı balonlarında hava sıkıştırılarak depolanıyordu. Isı ise sorun değildi: konutlar, sıcaklığı hiçbir zaman 12° C'nin altına düşmeyen deniz yüzeyinin altında olduğundan, güneş enerjisi sistemleri ısıyı insanın rahat edebileceği kadar yükseltmeye yetiyor da artıyordu bile. Kabarcık 24'ün personeli arasında birkaç tıp doktoru ve birkaç hasta bakıcı da vardı. Ekipman son teknoloji ürünü olduğun-

dan bugüne kadar birkaç büyük operasyon dışında kendi başlarının çaresine bakabilmişlerdi.

Ancak gelecekteki projeler için, kendi başlarına üretemeyecekleri hammaddelere ve teknolojik araçlara ihtiyaçları vardı; rahmetli eşinin de sık sık hatırlattığı gibi, zaman zaman 'dış dünyaya' alışverişe gitmenin keyifli olduğunu unutmamak gerekirdi.

Düşünceleri, ince yapılı, orantısız büyüklükte gözleri ve çok uzun kirpikleri olan bir kadının ortaya çıkmasıyla bölündü. Şaşkınlık içinde uzaylıya benzeyen kadına bakan Chase, holografik projektörlerin bir insanın yüz hatlarını bile ameliyattan çok daha hızlı ve ucuz bir şekilde değiştirebildiğini ve aynı zamanda güncel modaya uyum sağlamalarına olanak tanıdığını hatırladı. Bu da Tolkien'in elfleri gibi sivri kulaklı insanların yaygınlaşmasını ve Metro 58'de maruz kaldığı tuhaf bakışları açıklıyordu. Gerçekten de, şehrin sayısız yeraltı tünelinden geçerken, birden fazla kişi ona uzun uzun ve utanmadan bakmıştı, o, beyaz saçlı, kilolu yaşlı bir adamdı, oysa hatırladığı kadarıyla o gün karşılaştığı tüm insanlar mükemmel vücutlara, kusursuz bir cilde ve genç yüz hatlarına sahipti. Chase, o yavaş kuyrukta önündekilerin yaşlarını tespit etmeye çalışsa bile başarılı olamayacağından emindi. Tüm bu sığlık ve gösteriş, dünyadan izole yaşamaktan memnun olmasının bir başka nedeniydi.

"Kahve isteyen var mı?" diye ciyakladı kapı aralığından çıkan bir servis robotu. Üst gövdesi antropomorfik olmasına rağmen tekerlekler üzerinde hareket ediyordu ve karın kısmı yiyecek ve içeceklerin sıralandığı bir dolaba benziyordu. "Gerçek bir İtalyan espressosu için sadece on avro."

"Gerçekten sudan ucuz", diye homurdancı Chase.

"Buralardan değilsin, değil mi?" diye sordu kuyrukta önünde bekleyen kadın. Muhtemelen yorumunu duymuştu

Chase'in canı sohbet etmek istemiyordu ama bu sohbetten nasıl kaçabileceğini de bilmiyordu. Kadına daha yakından baktı: uzun yeşil saçlar, güzel ve orantılı bir yüz, değişim geçirmemişti. Sol yanağında, durmadan dans eden bir balerini tasvir eden piktograf dışında... Bir de gözüne indirdiği holograf vardı tabii... Formunu güzelleştiren dar bir ekose tulum giymişti ve kıyafetini ayak parmaklarını açıkta bırakan bir çift uzun siyah bot tamamlıyordu. Chase, işi olmasaydı ona çıkma teklif edebileceğini düşündü: neredeyse beş yıl önce karısının ölümünden beri kendini bedenen ve ruhen işine adamış, geceleri onu ziyaret eden melankolisini ve yalnızlık nöbetlerini sadece viskiyle savuşturmuştu.

"Pek konuşkan sayılmazsın, değil mi?" diye devam etti kadın, cevap alamadan.

"Özür dilerim, dikkatim dağılmış... güzelliğinizle büyülendim," diye cevap verdi kibarca. "Chase 13. Barbrow, nadir bitki uzmanı..."

İltifattan memnun olduğu belli olan kadın, çınlayan bir kahkaha attı. "Anna 117. Wertheimstein, yüzde sıfır nokta sekiz kalıtsal saf soy."

Chase kaşlarını kaldırdı çünkü kadın kendini daha açık ve net bir şekilde tanıtmıştı.

"Burada, Viyana'da unvanlara çok meraklıyız - çoğu sahte olsa bile - ama genetik sertifikamın kanıtladığı gibi gerçekten de soylu bir Yahudi aileden geliyorum, epeyce karışmış olsam da... ama en azından doğru!"

Chase etkilenmiş gibi yaptı ve hemen aralarında bir telefon numarası ve, "Senden hoşlandım, gerçeksin!" yorumunu içeren bir not belirdi. Anna bu görüntüye bir başka kıkırdamayla eşlik etti.

Bu doğrudan yaklaşım Chase'i utandırmıştı. "Ben de sen-

den hoşlandım," dedi sözlerini dikkatle tartarak, "ama bir iş gezisindeyim. Çok az zamanım var ve mümkün olan en kısa sürede eve dönmeyi umuyorum."

Anna hayal kırıklığını gizlemeden, "Buna üzüldüm," diye cevap verdi. Sözcükler aniden kayboldu.

"Ancak haklısınız, ben çok uzaklardan geliyorum. Akdeniz'de bir kabarcığın içinde yaşıyorum," diye devam etti konuşmayı yeniden canlandırmaya çalışarak.

"Bir izolasyonist!" diye yorumladı kadın sevinçle. "Tuhaflıklarının nedeni buymuş demek. Hiç böyle biriyle karşılaşmamıştım. Nasıl oluyor da orada yaşıyorsunuz?"

Tüm bu ilgiden etkilenen Chase, yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından, ona Kabarcık 24'ün güzelliğini anlatmaya başladı. Şu anda Pag ve Otok Maun adaları arasındaki deniz şeridinde yer alıyordu, bir zamanlar Hırvatistan'ın bir parçasıydı ve son on yıldır, Avrupa Birliği'nin başarısızlığından sonra, AvroÇin'e ait olmuştu. Balonun inşasına kırk üç yıl önce, Chase henüz yirmi beş yaşındayken başlanmıştı. Bu iddialı bir projeydi ama o yıllarda, Gül Adası Esperanto Cumhuriyeti örneğini izleyerek kurumsal, yasal ve mali bağımsızlık elde etme umuduyla böyle bir maceraya atılmak isteyen pek çok kişi vardı. Görünürdeki çelişkiye rağmen AB, hem giderek artan nüfusunu azaltmak, hem de denizi kolonileştirmek için yeni olasılıkları denemek amacıyla izolasyonistleri desteklemişti. Ne de olsa kabarcıklar da diğerleri gibi bir yatırımdı, gelirleri her zaman yeryüzündeki şirketlerin cebine giriyordu ve hevesli gönüllülerin üzerinde yeni bir fırsat denemek fırsatı kaçırılacak gibi değildi. Faaliyetleri Avrupa Birliği'ni olumsuz etkilemediği sürece bu adalarda ne yapacakları onları ilgilendirirdi. Görünürdeki bu alicenaplığa rağmen, yüzlerce elektronik göz sürekli olarak kabarcıkların üzerindeydi ve anlaşmaların en

küçük ihlali ağır para cezalarıyla sonuçlanıyordu ki bu cezalar, inşaatları sırasında oluşan borçlara eklendiğinde birçok yapıyı iflasa sürüklemişti. Yapılar alacaklıların eline geçtikten sonra, başka amaçlar için kullanılıyorlardı. Hatta bunlardan birinde 'Big Brother Bubble' adlı bir program çekilmiş ve milyonlarca televizyon izleyicisinin ekranlara kilitlemişti. AvroÇin'in doğuşundan sonra ise kontroller orantısız bir şekilde artmış ve gerçekten 'özerk' kabarcıkların sayısı iyice azalmıştı.

Ancak Anna bu 'origin' hikâyesiyle ilgilenmiyor gibiydi, bu yüzden Chase kabarcığın içindeki yaşamı anlatmaya başladı. Kadını en çok büyüleyen şey, seksen altı kabarcık sakini arasında gelişen ilişkiler hakkında söyledikleri oldu. Sayıları daha fazla olabilirdi ama yıllar içinde birçok kişi dış dünyanın cazibesine kapılarak ayrılmış ya da Mars'ın yeraltı şehirlerine göç etmişti - bu da birçok yönden kabarcıklarınkine benzer bir hayat tarzıydı. Sürekl sorularla sözünü kesen Anna'nın ilgisini çeken şey muhtemelen bir topluluğun parçası olma fikriydi, orada yaşamına devam edebilmek için birbirleriyle ilgilenen insanlar...

Siber-guruyla görüşme sırası 117. Anna'ya geldiğinde konuşma sona erdi. Anna ona veda etti, duygulandı ve tekrar iletişime geçeceklerine söz verdi. Binaya girmeden önce, birbirlerinin holopad'ine işaret parmağıyla basitçe dokunarak veri alışverişinde bulundular; "Dijital tanıma", diye açıkladı kadın teknoloji özürlü yaşlı adama.

Kısa bir süre sonra, resepsiyon masasında, Chase kimlik bilgilerini vermek için yeni öğrendiği tekniği uygulamak zorunda kaldı ve ardından ortasında büyük, şeffaf bir küp bulunan turkuaz, aseptik bir odaya yönlendirildi. İçeride açık fındık rengi bir kıyafet giyen bir kadın Vajirasan olarak bilinen pozisyonda diz çökmüş, kalçalarını bir meditasyon taburesine dayamıştı. Uyuyor gibi görünüyordu.

Chase onun ne kadar zamandır bu pozisyonda olduğunu merak etti. Eğer onun yerinde olsaydı, bir dakika bile dayanamazdı.

Kadın gözlerini açmadan, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ee, merhaba" diye yanıtladı adam, pat diye sorulan soru karşısında ne yapacağını bilemeden. Kendilerini tanıtmamışlardı bile ama belki de burada işler böyle yürüyordu. "Birini bulmam gerekiyor, Marcus 4. Boban. İlk iz sürücü varış noktası olarak Viyana'yı belirledi, bu yüzden şehirde bir yerlerde olduğunu sanıyorum."

Odadaki ışıklar söndü, yerini yumuşak mavi bir ışık aldı ve küpün duvarlarında bir Viyana haritası belirdi. Hacker'ın vücudu hareketsizdi ama garip bir saç modeline sokulmuş koyu kahverengi saçları, sanki kendilerine farklı bir hayat bahşedilmiş gibi hareket ediyorlardı. Chase daha iyi görebilmek için gerindi: Küpün içinde bir hava akımı olması mümkün müydü? Kadının saçından kıllı bir pençe çıktı, sonra bir diğeri... Chase korkudan geriye doğru sıçradı: Büyük bir tarantula şimdi siber-gurunun başının üzerinde duruyordu, pençeleri o kadar uzundu ki her iki kulağına da dokunuyordu. Topuz sandığı şey, iğrenç yaratığın gövdesiydi; kadının saçları ise aslında çok kısaydı. Chase kadına bağırıp örümceği kovalamak isterdi ama yaratığın orada tesadüfen bulunmadığı açıktı. Tarantulanın bacakları yavaş bir dansla hareket etmeye başladı, ritmi küpün şeffaf duvarlarında beliren ışık parıltılarıyla eşleşiyordu. Bir şekilde örümcek ve kadın birbirlerine bağlanmışlardı...

"Meininger Hotel, Rembrandtstraße, oda 29."

"Çok iyi!" diye sevinçle bağırdı Chase. Neredeyse alacağı yanıttan korkarak ekledi: "Odada olup olmadığını da biliyor musunuz?"

"Holopad'ine erişebilir ve size şu anda nerede olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi kadın heyecansız bir sesle.

Küpün bir başka yüzünde bir bar görüntüsü belirdi. Görüntü fazla belirgin değildi, titriyordu ama holopad'i takan kişinin dışarıda olduğu açıktı. Marcus'un -holopad'in gerçekten de ona ait olduğunu varsayarsak- oturduğu masa da dahil olmak üzere birkaç küçük masa vardı. Bir kol bir bardağa uzandı ve onu neredeyse gözlüklerine kadar getirerek görüntünün bir kısmını gizledi, sonra geri indi. Chase masada oturan diğer kişiyi tanımıyordu.

"Muth'daki Café Maximilian, otelden çok uzakta değil, Obere Augartenstraße'deki parkta..."

Chase dinlemiyordu. Öfkeyle yumruklarını sıktı: Marcus'un karşısındaki adam kesinlikle Rafflesia'sının alıcısıydı.

"Bana konuştuğu adamın kim olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye hırladı.

"Bu iş birkaç dakika sürer ve biraz daha pahalıya mal olur ayrıca sonucu garanti edemem. Yüz değiştirici aktifse, onu atlamak için farklı bir band kullanmak lazım ve arkadaşınızın holopad'inden müdahale edemem; fark eder."

Chase sinirlenerek ödemeyi kabul etti. Sorun çözüldüğünde bu masrafı da 'arkadaşının' faturasına ekleyecekti. Holopad ile şehir haritasının ve kafenin adının birkaç fotoğrafını çekti, sonra beklemeye koyuldu, Marcus anlaşmayı yapmayı başarırsa kendisi için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmemeye çalışıyordu. Belki de zaten bir alıcısı olduğu için kendi izlerini temizlemekle o kadar uğraşmamıştı: izi bulunmadan önce anlaşmayı tamamlayacağına güveniyordu. Chase eski arkadaşı ve meslektaşına sessizce küfretti.

Onun neden gittiğini anlayamıyordu. Kabarcık 24'te kurdukları sera kesinlikle son teknolojiye sahipti; yaklaşık iki bin metrekarelik kapalı, yüzen bir alanda, yirmi yıldan uzun bir süredir o ve meslektaşları, mükemmel kârlı bir pazar olan nadir

bitki yetiştirme işindeydiler. En kârlı olanlar, görkemli Rotshild Orkidesi gibi orkidelerdi, ancak son zamanlarda *Rafflesia* ve genellikle *Gecenin Kraliçesi* olarak adlandırılan, yılda sadece bir kez çiçek açan ve ilk ışıkta solan *Epiphyllum oxypetalum* gibi bazı bitki türleri tüm beklentileri aşmıştı. Chase'in on iş arkadaşından biri olan Marcus yetiştirme ortamından sorumluydu ve onun çalışmaları sayesinde saksı toprağı ile hidroponik teknikleri birleştirerek iyi bir yetiştirme ortamı sağlamayı başarmışlardı. Yarattıkları bitkilerden birini çalarken aklından ne geçiyordu acaba? Bu satışı Chase de ortak olsa ne olurdu? Çalmak da neyin nesiydi?

Tekrar öfkelenmek üzere olduğunu fark edince garip kadın-örümcek kombinasyonuna odaklandı. Tarantula bacaklarını iğrenç bir dansla hareket ettirmeye devam ediyor, pozisyonunu değiştirmeden kadının kafasına vuruyordu. Bu görüntüden iğrenmesine rağmen, aynı zamanda ilgisini de çekmişti.

"Sibernetik tarafım çoklu görev yapmama izin veriyor," dedi Hacker. "Bu yüzden aramama devam ederken, varsa sorularınızı da yanıtlayabilirim."

"Nedir... bu... şey...ne işe yarar?" dedi Chase kendini en iyi nasıl ifade edeceğini bilemeden.

"Çıldırmamamı sağlıyor," diye yanıtladı kadın. "Sürekli ağa bağlı olan bir hacker için kaybolmak ve bir daha asla geri dönmemek işten bile değil. Çok fazla veri ya da sanal dünyalar gözlerinizi kamaştırır ve sizi gitmek istemediğiniz yerlere götürür... Beyninizin yumurta gibi kızarması, komaya girme riski var. Rehberimin adı Virgil, bana simbiyotik olarak bağlı ve metaverse seyahat ettiğimde bunu hissediyor. Kafatası çakralarına sürekli dokunarak bana geri dönüş yolunu gösteriyor, kaybolmamı engelliyor."

Birdenbire Muth'daki Café Maximilian'ın görüntüsü netli-

ğini kaybetti. Tekrar netleştiğinde, Marcus'un yanında oturan yabancı orta parmağını Marcus'un yüzüne doğru kaldırdı.

"Siktir git!" diye bağırdı siber-guru, tarantula yere atlarken ayağa fırladı. "Beni kiminle karşı karşıya getirdin?"

Chase tepki verememişti. Öylece bakıyordu.

"Lanet herifin güvenlik sistemi vardı. Güçlü bir adam olmalı, çünkü veri tabanlarında hakkında hiçbir şey yok. Arkadaşının holopad'inin hacklendiğini fark edince misilleme yaptı. Kahretsin, kaçmak zorundayım, Polis şimdi kapıya gelir!" diye tısladı kadın ve Virgil'i kararsızca kucağına alıp küpün arkasından sıvıştı.

Güçlü bir adam, diye tekrarladı Chase kendi kendine, adamın alaycı ve edepsiz hareketini düşünerek. Elbette tüm alıcılar, tıpkı Gan Kotusev Şirketi gibi zengin ve güçlü şirketlerin hizmetindeydi. Onun da bir an önce gitmesi gerekiyordu, polise hesap verecek zamanı yoktu. Üstelik artık Marcus izlendiğini biliyordu.

Chase binadan çıktı ve girişte kuyrukta bekleyen insanların meraklı bakışları dışında, herhangi bir zorluk yaşamadan Kärntner Straße'ye geri dönmeyi başardı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı; aksine, girişteki resepsiyon görevlisi de ortadan kaybolmuştu. Sokağı her zamanki renkli kalabalık doldururken polisten eser yoktu. Belki de yanlış alarmdı ama bunu öğrenmek için durmaya niyeti yoktu.

İki yüz metreden daha uzak olmayan Metro girişine doğru yürüdü, derken tereddüt ederek durdu. Bir an önce Marcus'u bulması gerekiyordu ama nereye gidecekti? Muhtemelen çoktan Kafe'den ayrılmıştı - en azından Chase öyle yapardı - ama nereye gidebilirdi? Otele mi? Eğer bitki yanında olsaydı -videoda metal silindir görünmüyordu- büyük ihtimalle anlaşmayı hemen bitirmeye çalışırdı... Chase umutsuzluğun onu ele geçirdiğini hissetti.

Sakin ol, dedi kendi kendine, *henüz bir şey kaybetmedin.* En iyi çözüm Marcus'u otelde yakalamaya çalışmaktı, belki de Rafflesia'yı odasında bırakmıştı. Varış noktasını holopad'e iletti ve hemen rota mercekte belirdi: tahmini süre, on altı dakika. *On altı dakika... uzun bir süre, çok uzun.*

Chase neredeyse farkına varmadan adımlarını hızlandırmaya başladı. Alnında boncuk boncuk ter birikirken, yoldan geçen sayısız insanın arasından sıyrılarak ilerledi. Ara sra onlara çarpmak kaçınılmazdı ama özürlerini dikkate alan olmuyordu. O geçtikçe, KM'ler kırmızıya dönüyor, hakaretler ve küfürler yoldan geçenlerin bedenlerinde giderek daha fazla beliriyordu. Eğer biri bu sahneyi yukarıdan gözlemlemiş olsaydı, bir sürat teknesinin dümen suyuna benzer bir şeyin suyu bozarak rengini ve dokusunu değiştirdiğini görürdü. Ancak Chase'in umurunda değildi, gözleri hiç yaklaşmıyor gibi görünen Metro durağına odaklanmıştı.

Birden nefes alış verişinin zorlaştığını ve kalbinin göğsünde patlamak üzere olduğunu hissetti: yoksa kalp krizi mi geçiriyordu? Başı dönerken bir elektrik direğine yaslandı. *Kahretsin, Chase, daha altmış sekiz yaşındasın! Formda değilsin, bu doğru, ama şimdi öylece yere düşemezsin, tamamlaman gereken bir görev var ve kabarcık geri dönmeni bekliyor*, dedi kendi kendine, toparlanmaya çalışarak.

Fazla uzakta olmayan bir bank gördü. Durmak istemiyordu ama bu halde devam edemezdi. Kendini güçlükle oraya sürükledi ve kendisinden daha iyi durumda görünmeyen oldukça pejmürde bir gencin, belki de bir keşin, yanına çöktü.

"Merhaba yaşlı dostum," diye selamladı çocuk onu, uyuşturucudan baygınlaşmış güzel mavi gözlerini göstererek. "Gerçekten harikaydı, gerçekten. Sıralamada 1400.'yüm, buna inanabiliyor musun? Şimdi dinleniyorum, sadece bir saniyeliğine,

yemin ederim. Hyperion Impact VII, yani yılın oyunu. Bunu biliyor musun? Ben ne diyorum, kim bilmiyor ki, tüm ağ yıkılıyor. On iki saat aralıksız oynadım büyükbabacığım, inanabiliyor musun? Ve 46,730 Avro kazandım, gerçek para, sahte değil. Bir şeyler yiyip sıçmalıyım ama zamanım yok. Aksi halde beni oyundan atarlar. Kusura bakma, seninle biraz daha sohbet etmek isterdim ama koza beni bekliyor."

Çocuk sendeleyerek ayağa kalktı ve beklenmedik bir çeviklikle yoldan geçenleri atlatarak bankın tam karşısındaki kapıdan içeri girdi. O sırada kapının üstünde, duvardaki sahte bir yarıktan devasa bir sanal tüfek çıktı ve devasa bir kaplana dönüşüp yarığa tekrar girmeden önce, HARUKO XII, LAZER OYUN EVİ yazısıyla çevrili olarak yoldan geçen yayaların üzerine uzandı.

Chase'in kalbi yavaş yavaş sakinleşti. Belki bu sefer de başarmıştı. Son yıllarda kapıldığı tembellik yüzünden kendine lanet okudu. Eskiden çok iyi bir yüzücüydü - ya da en azından vasat bir yüzücü değildi ama sonra haftada birkaç saat bile idman yapmamak için bahane üstüne bahane üretmeye, işini her şeyin önüne koymaya başlamıştı. Ve şimdi bayılma riski olmadan hızlı bir tempoda yüz metre bile yürüyemiyordu. *Belki de sadece endişedir,* diye bir mazaret buldu ve ayağa kalktı.

O anda caddede, Metro durağıyla arasında duran drone'u fark etti. Mekanik böceğin genişliği dört metreden fazlaydı ve ön tarafında POLIZEI yazısı parlıyordu. Normalde bu dronlar yaya bir ekibin destek gücüydüler, bu da yakında canlı polislerle karşılaşacağı anlamına geliyordu. Chase yutkundu, dehşete kapılmıştı: Yakalanmadan sıvışacağını sanmıştı ama yanılmıştı. Artık her şey bitmişti. Kaçacak gücü olsa bile -ki yoktu- bu bir hiç uğruna olacaktı.

Kederli bir şekilde banka geri dönerek oturdu. Hacker'dan

alıcının yerini bulmasını istemek büyük bir hataydı. Tek umudu polisleri onu tutuklamamaya, sadece para cezası vermeye ikna etmekti. Ne de olsa para her şeyi satın alabilirdi, özgürlüğü bile… *Ama Marcus...* onu elinden kaçıracaktı.

Bir çocuk gibi başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapatarak kaderine teslim oldu. İnsanların gürültüsü de elektronik sesler gibi yoğundu ve bunların arasında dronun pervanesinin cızırtısını ayırt edemiyordu. Yine de, her şeye rağmen kendini daha iyi hissediyordu, terlemesi durmuştu ve hafif bir esinti alnındaki teri kurutmuştu. Ancak koltuk altlarının ıslaklığına çare yoktu.

Gözlerini tekrar açtığında holopad iki dakikanın çoktan geçtiğini gösteriyordu. Çoktan polisler tarafından sarıldığını düşünerek etrafına bakındı, ama hayretle gördü ki drone yanından geçip gitmişti ve ortalıkta devriye filan yoktu. Yoksa onu aramıyorlar mıydı? Gizemli alıcı onu ihbar etmemiş olabilir miydi? Bir kez daha baktığında kalabalığın etrafında dönen bir robot polis köpeği gördü. Bu robotlar acımasızdı, insan ya da yapay avlarını kolaylıkla kovalayıp ortadan kaldırabiliyorlardı. Çevik ve hızlıydılar ve peşinde oldukları şeye ulaştıklarında, efendileri gelene kadar bırakmazlardı.

Belli ki beni aramıyorlardı, yoksa hiç şansım olmazdı, dedi kendi kendine, tekrar yola koyulurken. Bacaklarındaki kaslar ağrıyordu ama şikâyet edecek zamanı yoktu, bir an önce Meininger Oteli'ne ulaşmalıydı.

Kısa bir süre sonra, başka hiçbir aksaklık yaşamadan Metro'nun girişine ulaştı. Yürüyen merdiven onu hevesle karşıladı ve yeraltındaki ikinci kata kadar ona eşlik etti. Burası derin hattın durağıydı. Holopad ona yüksek sesle bilet ücretini ödemeyi kabul ettiğini bildirmesi gerektiğini hatırlattı. Birkaç yıl önce, Avro Çin parlamentosunda birisinin, yüksek sesle

ödeme kabulünün çağ dışı bir uygulama olduğunu söyleyerek bunu sona erdirmek istediğini hatırladı. Ne de olsa, bir araca bindiyseniz, onu kullanmak istediğiniz açıktı ve bu ödemeyi yapacağınızın da bir göstergesiydi. Ancak önerge, özel hayatın gizliliğiyle ilgili bir takım hukuki gerekçeler öne sürülerek reddedilmişti. Bu, siyasette basitçe halledilebilecek meselelerin sık sık karşılaştığı bir durumdu.

Chase rahat bir nefes alarak manyetik raylı trene bindi. Schottenring'de indiğinde, bir WagTonomy onu en fazla on dakika uzaklıktaki otele götürecekti. Holopad üzerinden ulaşım rezervasyonu yapmaya ancak vakit bulabilmişti ki ergonomik Metro koltuğundan kalkmak zorunda kaldı. Everest'e tırmanmaya çalışan bir dağcı gibi yürüyen merdivenlerden yüzeye çıktı ve yanından geçenlerin rahatsız edici yorumlarına aldırmadı. Kendi kendini idare eden üç tekerlekli bir taksi olan WagTonomy dışarıda bekliyor ve adını ara sıra yan tarafına yansıtıyordu.

WagTonomy hiç sarsılmadan ve gürültü çıkarmadan Chase'i gideceği yere götürdü. Meininger Hotel'in cam ve çelik dış cephesi zarifti, ancak iç mekanı bambaşkaydı. Büyük giriş holü, beyaz çiçek motifli kırmızı ve siyah halıların barok bir kombinasyonuydu ve 16. Louis tarzı kanepe grupları ise konukların kullanımı için küçük adalar oluşturuyordu. Robot garsonlar, mutlu bir şekilde sohbet eden ve Haydn'ın 96. Senfonisi'nin notaları eşliğinde kadeh kaldıran çok sayıda konuğa kadeh kadeh Müller-Thurgau ikram ediyordu.

Müşterilerin arasına karışmaya çalışan Chase asansöre yöneldi. Bir an Marcus'u sormak için resepsiyona uğrayıp uğramamayı düşündü, ancak bu yersiz bir girişim olurdu. Eğer Marcus odasındaysa, onu kollarını açarak karşılamayacaktı; değilse, yukarı çıkmasına engel olacaklardı. Tek çözüm doğruca yirmi dokuz numaralı odaya gitmek ve kimsenin onu fark

etmemesini ummaktı. James Bond kadar soğukkanlı hareket etmek isterdi ama gerginlik yüzünden kalbi yeniden küt küt atmaya başladı ve alnı yine terden sırılsıklam oldu.

Resepsiyon görevlisi ona şüpheli bir bakış attı ama bu onu durdurmadı ve Chase, insanın ihtiyaç anında boş bir banyo bulduğunda yaşadığı rahatlamayla asansöre bindi ve ikinci kata karşılık gelen düğmeye bastı.

Asansör açıldığında kendini dev bir akvaryumun içindeymiş gibi hissetti. Duvarlar ve tavan, ortasında rengârenk balıkların yüzdüğü bir mercan kayalığı görünümündeydi. Sadece zemin ve odaların kapıları, konukların yönlerini kaybetmeden hedeflerine ulaşmalarına yardımcı olan basit bir beyaza boyanmıştı. Chase bu dekor fikrinden hoşlanmamıştı. Sürekli hareket eden bütün bu denizaltı yaratıkları başını döndürüyor ve gözlerinin varlığı izlendiği hissini daha da artırıyordu. Neyse ki yirmi dokuz numaralı oda asansörden çok uzakta değildi.

Chase kendini toparlamak için bir an durakladı. Aralarından çıkan hainin onu böyle yorgun ve güçsüz görmesini istemiyordu. Kapıyı çaldı ve beklemeye başladı. Marcus'un onu kapıda bulduğunda vereceği tepkiyi hayal bile edemiyordu. Sert davranmaya, yarattığı tüm karmaşanın bedelini ona ödetmeye niyetliydi.

Cevap yok. *Kahretsin!* Chase etrafına bakındı ve kapıyı tekrar, bu kez daha yüksek sesle çaldı. Marcus'un fark edildikten sonra otele dönmeden kaçmaya karar vermiş olabileceği korkusu giderek güçleniyordu ama Chase mecbur kalmadıkça bu ihtimali düşünmemeye karar vermişti. *İçeride olsun, içeride olsun,* diye tekrarladı, varlığına Noel Baba'dan daha fazla inanmadığı fantastik ama iyiliksever bir talih tanrıçasına. İnandığı tek aşırı-kişisel varlık, tüm hayatını, kırk yılı aşkın süredir uğruna savaştığı her şeyi temsil eden Kabarcık 24'tü. Marcus'un ihanet ettiği varlık…

Marcus'un odada olmama ihtimali her geçen saniye artıyordu. Chase kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. *Belki de Marcus Rafflesia'yı almadan kaçmak zorunda kalmıştır,* dedi Chase kendi kendine, umutsuzluğunun onu ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak. Ancak bunu doğrulamak için içeri girmesi gerekiyordu. Koridorda yalnız olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı, sonra kapıyı itti.

Akvaryum kayboldu ve koridor kırmızıya boyandı. Herhangi bir alarm sesi duyulmasa da, kapıyı zorlama girişiminin fark edildiği ve güvenliğin yakında peşine düşeceği açıktı.

Çaresizlik içinde kaçmaya hazırlandıysa da kapıyı bir kez daha omuz atmadan duramadı ama nafile. Asansör açılana ve iri yarı iki kişi çıkana kadar denemeye devam etti.

Chase kendini bilmem kaçıncı kez kapıya doğru atarken, "Ne halt ediyorsun?" diye sordu ilki. "Hemen dur!"

Derken adamlar onu kıskıvrak yakaladı. Kendini kurtarmaya çalıştı ama onu kollarından tutup sürükleyerek götürdüler. Çığlık attı, ayaklarını yere vurdu, nedenlerini açıklamaya çalıştı ama hepsi boşunaydı. İki adamdan daha iri olanı onu şok tabancasıyla tehdit edince Chase boyun eğmek zorunda kaldı. Bir patates çuvalı gibi yere yığılıp altına yapmak istemiyordu, bu çok aşağılayıcı olurdu.

İkili ona alt kata kadar eşlik etti. Lobidekiler ona deliymiş gibi bakıyordu. Resepsiyonun önünden geçerken Chase resepsiyon görevlisinin kendisini dinlemesini sağlamaya çalıştı ama iki görevli onu sürükleyerek kapıya götürdü ve kelimenin tam anlamıyla otelden dışarı attı.

Chase tökezledi, sallandı, küfretti ve dengesini yeniden kazanmaya çalıştı. Sonunda, nasıl olduğunu kendisi bile anlayamadan, bisiklet yolunda yere düşmeden ve yolda hızla ilerleyen elektrikli bisikletlerden biri tarafından ezilmeden durmayı ba-

şardı. Neyse ki Rembrandtstraße çok işlek bir cadde değildi.

"Lanet olası piçler!" diye bağırdı otele doğru ama kapıların tekrar açıldığını görünce daha fazla belaya bulaşmamak için hızla uzaklaştı.

Şimdi ne halt edeceğim? diye sordu kendi kendine, çaresizce.

Burada bekleyip Marcus'un dönmesini mi ummalıydı, ki bu giderek daha az olası görünüyordu? Ya da tutuklanma riskini göze alarak onu bulması için başka bir hackerla bağlantı kurmaya mı çalışmalıydı? Belki Marcus çoktan otele varmış, eşyalarını alıp gitmişti, ya da eşyasını otelde bırakmakta sakınca görmemişti. Eğer anlaşmayı gerçekten yaptıysa, yeni gardırobunu düzerken hiçbir sorun yaşamazdı. *Hayır, o piçin kazanmasına izin vermeyeceğim!*

Nefret ettiği bir seçenek olsa da geriye tek bir şey kalmıştı.

Self-servis bir berber dükkânının -otomatik saç kesimi- vitrini önünde durdu ve Gan Kotusev Şirketi'ndeki bağlantısına telefon etti. Görevli karşısında belirdi; pembe bir takım elbise giymişti ve yüzünde gülümseyen bir ifade vardı.

"Merhaba, Chase." O da bir merhaba homurdandı. "Bu aramayı neye borçluyum?"

Kadının gülümsemesi biraz ironikti ve Chase onun zaten her şeyi bildiğinden emindi. Her halükarda, sakin bir ses tonuyla cevap verdi: "Bir sorunum var," dedi ve sonra tüm hikayeyi anlattı.

Raporun sonunda, "Gerçekten de büyük bir sorun," diye yorum yaptı kadın. "Bizimle daha önce iletişime geçmeliydiniz. O zaman biz de sorunu risksiz bir şekilde derhal çözerdik. Sizden memnun değiliz, Chase."

"Tamam, biliyorum, bir hata yaptım ama bu konuda bir şey yapamaz mısınız?"

"Siz konuşurken, Marcus'u aramak için insansız hava araç-

ları ve dahili ağ kaynaklarından oluşan bir ekibi harekete geçirdim. Onu yakında bulacağımıza emin olabilirsiniz ama anlaşmayı yapıp yapmadığını bilmek zorundayız. Bu durumda işler karışabilir. Harekete geçmeden önce neyle karşı karşıya olduğumuzu değerlendirmek zorunda kalacağız."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Chase sessiz kaldı.

"Güzel, anladığınızı görüyorum. Bu gibi durumlarda sessizlik altın değerindedir. Meininger'de bir oda tutmak istemiyorsanız, otelinize dönüp beklemenizi tavsiye ederim," diye şaka yaptı görevli. "Ha, bu arada, unutmadan söyleyeyim Chase, eğer bitkiyi geri alırsak, bunun bedava olmayacağını bilin. Size pahalıya patlayacak, hem de çok pahalıya."

"Ne kadar?" diye sordu Chase yüzünü buruşturarak.

"Anlaştığımız miktarın yarısı kadar."

"Bu delilik!" diye bağırdı Chase, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarparken.

Kadın onaylamaz bir tavırla sol kaşını kaldırdı. "Tabii eğer geri alabilirsek. Aksi takdirde sıfır alacaksınız, ayrıca bir sürü müşteri kaybedeceksiniz. Patronum bunu size ödetecektir."

Chase dudaklarını ıslattı. Kadın haklıydı. Ücretin yarısını kaybetse bile bu yine de bir başarı olurdu. Gan Kotusev Şirketi'nin elemanları bitkiyi ele geçirince hiç ödeme yapmayabilirdi. Yönetim muhtemelen onun gibi iyi bir bitki üreticisini terk etmek istemiyordu ve bu onu biraz rahatlatıyordu.

Ancak birki başkasına satıldıysa ya da hiç bulunamazsa, bu bir felaket olurdu. Kabarcık 24'ün Gan Kotusev Şirketi gibi bir müşteriyi kaybetmesi tüm sistem için büyük bir darbe demekti, özellikle de haber duyulduğunda diğer pek çok müşteri de onları terk edeceği için... Kimse parasını riske atmak istemezdi. O piç Marcus inandıkları her şeyi tehlikeye atıyordu.

Tüm kabarcık topluluğu ona nasıl da güvenmişti. Chase

hep birlikte nasıl çalıştıklarını ve paylaştıkları tutkuyu hatırladı. Ve denize bakarken kâğıt oynayarak ya da sohbet ederek geçirilen akşamları... Kahretsin, Marcus da Elisa'nın cenazesindeydi; onu teselli etmeye çalışması... Omuzunda ağlamıştı. *Bunu neden yaptın Marcus?*

"Bir şey daha var," dedi kadına.

"Ne?"

"Anlaştığımız miktarın üçte birine inmeye hazırım," dedi kararlı bir şekilde, "Marcus'a zarar vermemeniz şartıyla."

"Neden?" diye sordu kadın, merakla.

"Bir hata yapmış olsa bile, o bizden biri."

Görevli başını salladı ve iletişimi kesti. Chase'in artık yapacak başka bir şeyi yoktu, bu yüzden bir taksi çağırdı ve Philharmonikerstraße'deki oteline döndü. Bir saat kadar sonra, kadın onu tekrar aradı. Malı geri almışlardı, sözleşme yerine getirilmişti. Chase rahat bir nefes aldı ve Marcus'u sordu. İstediği gibi, ona zarar verilmemişti.

Kendini hafiflemiş hisseden Chase duş almaya karar verdi. Suyu henüz açmıştı ki kapısı çalındı. Otomatik görsel sistem gri saçlı bir adamı çerçeveledi: Bu Marcus'tu.

Chase, kalbinde kopan duygu kasırgasını sorgulamadan onu içeri aldı ve oturmasını söyledi. Hayal kırıklığını onun yüzüne haykırmak ve aynı zamanda onu bunca yıldır uğruna çalıştıkları şeye ihanet etmeye iten şeyin ne olduğunu anlamak isterdi ama hangi yolu seçeceğini bilmiyordu.

Marcus oturduğu koltuktan Chase'e sessizce baktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Chase sonunda, sahte bir sakinlik sergileyerek.

"Başardığımız şeye artık inanmıyorum, Chase."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendimizi dünyanın geri kalanından soyutladık. Farklı

kuralların olduğu, farklı bir yaşantı sürdürdüğümüz bir yer yarattık ama bunun dışarıdan daha iyi olduğunu sanmıyorum."

"Çekip gitmek yasak değil ki Marcus! Birçok kişi de zaten öyle yaptı ve yerlerini başkaları aldı. Biz etrafımızdaki dünyadan daha açığız."

"O zaman bir balon, bir kabarcık yaratmanın ne anlamı vardı? Toplumun içinde kalarak da bir yerlerde yaşayamaz mıydık? Bir apartman dairesi filan satın alamaz mıydık?"

"Yaptığın şeyi yapmadan önce torunlarına bundan bahsetmiş miydin? Bu fikirleri kimseye açmış mıydın? Seni mutlaka dinleyecek birileri olurdu, oysa burada bir videoda görünmedikleri sürece kimse kimseyi dinlemiyor gibi... Biz doğru seçimi yaptık ya da en azından istediğimizi seçtik."

"Hayır sen, kendi istediğini seçen sendin, kusura bakma ama bu aynı şey değil. Karın Elisa ile birlikte ulusunuzu kurdunuz, Chase. Ben ve diğerleri sizi takip etmiş olsak da, bu her zaman sizin fikrinizdi ve sizin ilkelerinize göre yürütüldü. Ve şimdi, Elisa öldüğünden beri, dizginleri Erik devraldı. Belki bitki yetiştirmekle meşgul olduğun için fark etmedin ama artık ilişkiler değişti. Yeni patron, yeni kurallar."

"Topluluğumuzu kimin yönettiği önemli değil, ben ya da bir başkası... Ben artık yaşlandım, daha genç birinin projeyi ileriye götürmesi en doğru olanıydı."

Chase mini bara gidip kendine bir Oban doldurdu. Marcus'un üzerine atlayıp onu gırtlaklamamak için buna ihtiyacı vardı - hayatını kurtarmak için kazancının yüzde on yedisini çöpe attıktan sonra aptalca bir hareket olurdu.

"Temel fikir özgürlüktü," diye devam etti Marcus üzgün bir sesle, "ama artık bunun ne Kabarcık 24'te ne de başka bir yerde mümkün olmadığını anladım. Hiç kimse gerçekten, tam anlamıyla özgür değil. Bir toplum oluşturduğunuzda, kaçınılmaz

olarak özerkliğinizin bir kısmını bir başkasına teslim etmek zorunda kalırsınız. Ve artık yönetim Erik'te olduğuna göre, herkes kendi kaderini tayin hakkını ona teslim etmek zorunda."

Chase, "Senin daha zeki olduğunu sanıyordum, Marcus," diye cevap verdi. "İnsanlar sosyal varlıklardır ve bu nedenle kendilerini diğerlerinden soyutlayarak değil, ancak bir topluluk içinde tam olabilirler. Toplumun elbette uğruna çabalayacağı ortak bir amacı, herkesin yararına olan bir şey, olmalıdır. Zaten kuruluş amacı bu değilse nedir? Uyulacak kurallar her şeyin kararlaştırıldığı şekilde yürütülmesi için gereklidir. Ancak bu kurallar bir dayatma, bireyin özgürlüğünün kısıtlanması olarak değil, toplumun ve bireyin ortak amaca ulaşması için gerekli şartlar olarak görülmelidir. Bir satranç kulübüne katılırken bile uyulması gereken kuralları bilerek hareket ederiz. Belki de ödemem gereken bir ücret de olacaktır ve her üye her zaman kazanamayacağı fikrini kabul eder. Ancak yine de kulübe dahil olur çünkü satranç oynamak kendisini eğlendirir, kazandığı zaman başarının tadına vardığı olur. Kabarcık 24'ün iyiliği orada yaşayanların amacı olmalıdır, bir dayatma değildir."

"Güzel sözler, ama gerçekte bir arada yaşamanın dayandığı kuralları yaratan sizsiniz."

Chase onun gözlerinin içine baktı.

"Beni kandıramazsın Marcus, söylediklerine sen de inanmıyorsun. Gerçeği istiyorum, Marcus. Rafflesia'yı neden çaldığını ve satışından elde edeceğin parayla ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum."

Marcus ayağa kalktı ve Hotel Temperance'ın güzel Wiener Staatsoper'e bakan penceresine yaklaştı. Bir şey bekliyor gibiydi. Bekleyiş uzun bir süre devam etti ve Marcus ona döndüğünde Chase neredeyse ona zarar gelmesin diye nelerden vazgeçtiğini ağzından kaçıracaktı. Marcus gülümsüyordu.

"Gerçek şu ki, Chase, şu anda Kabarcık 24'ün varlığı sona eriyor."

"Ne?"

"Evet, amacım seni yarattığın şeyin parçalarına ayrılmasına yetecek kadar uzun bir süre oradan uzak tutmaktı. Çok güçlü bağlantıların var, yaygara koparır ve belki de operasyonu durdurmayı başarırdın."

Chase kulaklarına inanamıyordu. Çaresizlik içinde holopadını açtı.

"Yalan söylüyorsun, hiçbir bilgi gelmedi..." derken holopad'e resmi bir mesaj düştü. Ekranda tanıdık yüzler belirdi - *kendi insanları* - etrafları tüfekli adamlarla çevriliydi; biraz ilerideyse olayı seyirciye nakleden bir muhabir vardı. Muhabirin arkasında Kabarcık 24 açık ve net birşekilde görülüyordu.

"Serada yaklaşık yüz kilogram Dragon X bulundu. Bu sentetik uyuşturucunun halüsinasyon ve psikoza neden olduğu gibi saldırganlığı da tetiklediği biliniyor. Son yıllarda gençler arasında on binden fazla ölüme neden oldu, piyasaya ilk çıktığından beri gerçek bir veba etkisi gösteriyor. Kabarcık 24, görünürde başarılı bir izolasyonizm sosyal deneyiyken şu anda tamamen kapatıldı ve sakinlerinin çoğu tutuklandı. Müfettişlere göre, bu saygın görünümün ardında, kazançlı bir yasadışı narkotik ticaret gizleniyor. Kurucusu Chase 13. Barbrow hakkında ciddi suçlamalar var ve kendisi şu anda iş için Viyana'da olduğu için tutuklanmaktan kurtulmuş durumda. Ancak ekibimiz izini Hotel Sacher'de buldu..."

O anda kapı zili tekrar çaldı. Vizör, takım elbiseli ve kravatlı bir adam tarafından yönetilen bir polis ekibini çerçeveliyordu. Aradaki mesafeye rağmen adamın sesi odanın içinde net bir şekilde duyulabiliyordu: "Bay Chase, sizinle konuşmamız gerekiyor."

Chase kendini bir sandalyeye bıraktı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Birkaç kez, Marcus'un Viyana'ya kaçışını gizlemek için neden hiçbir şey yapmadığını ve onu takip etmenin neden bu kadar kolay olduğunu merak etmişti. Onu evden uzaklaştırmak istemişti demek... Tek amacı buydu.

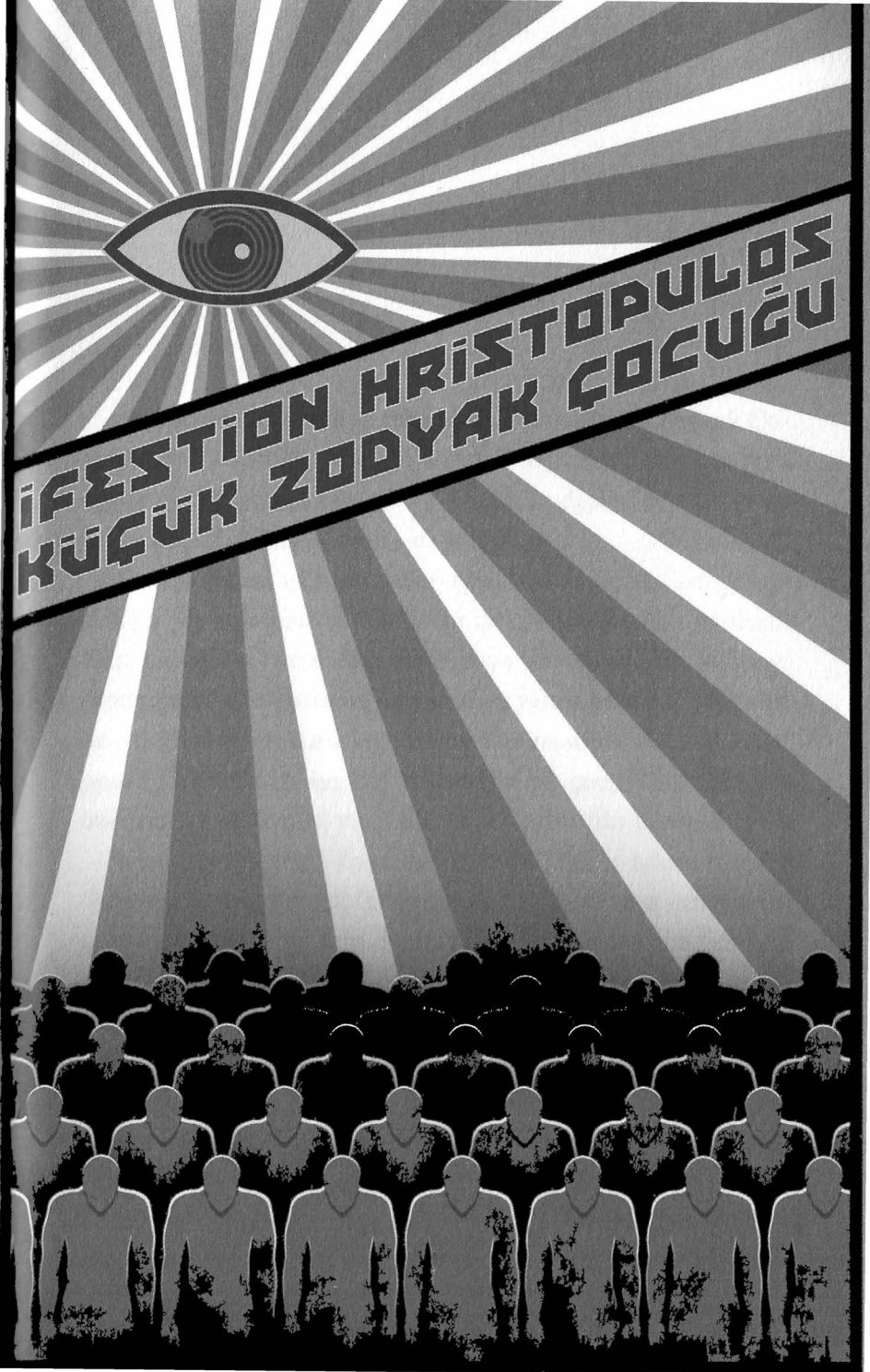
"Neden?" diye sordu titreyen bir sesle.

"İşin aslı Kabarcık 24 çok iyi işleyen bir sisteme sahip. Devlet, bu sefer yerel yönetimden değil tam anlamıyla Devletten bahsediyorum, kendisinden ayrı ve kendi değerleriyle çelişen bir sistemin var olmasına izin veremez. Mevcut siyasi yönetimle aynı fikirde olmayan irili ufaklı tüm uluslar ve bölgeler için fazlasıyla ilham verici bir örneksiniz... Kabarcık 24 insanlara farklı şekillerde de yaşanabileceğini, imajın ve kişisel başarı arayışının birbiriyle çelişmediği bir hayatın mümkün olduğunu gösteriyor. AvroÇin, Avrupa Birliğinin olduğu kadar müsamahakâr değil. Kabarcık 24 de mevcut iktidarın kan damarlarını tehlikeye atmadan önce dışarı atılması gereken bir hava kabarcığı olarak görülüyor. Devlerin embolisi... Senin dünyan çok başarılı oldu Chase, yani kısacası, bu senin hatan," diye açıkladı Marcus gülümseyerek ve kapıyı açmaya gitti.

6

İfestion Hristopulos

Mühendislik eğitimi almış olan Atinalı İfestion Hristopulos, çevirmen ve editör olarak çalışıyor. Aynı zamanda da yazıyor. "Küçük Zodyak Çocuğu", savaşın harap ettiği ülkesinden kaçan ve ailesiyle birlikte lastik bir botla Kanada'ya ulaşmaya çalışırken boğulan iki yaşındaki Suriyeli mülteci Ailan Shenu'nun trajik hikâyesinden esinlenilerek yazılmış.

İFESTİON HRİSTOPULOS
KÜÇÜK ZODYAK ÇOCUĞU

Ona içinde bulunduğu tekneden dolayı Küçük Zodyak Çocuğu adını vermişler. Hoşuma gittiğinden emin değilim ama kimse gerçek adını bilmiyor ve Küçük Zodyak Çocuğu yerine başka ne denilebilirdi, bunu da bilmiyorum.

Onu kendim 'vaftiz etmeye' çalışmadım değil. Sadece uygun bir şey bulamadım. Yanlış bir isim vermek istemiyordum. Kim olduğunu, nereden geldiğini ya da burada ne bulmayı umduğunu bilmiyorum. Gerçek şu ki, yalnız gelmedi. İlk gelen de o değildi zaten. Ama kıyıya vuranlar arasında aklımda kalan onun görüntüsü oldu: Beş yaşlarında bir çocuk, kayalıkların üzerinde diz çökmüş, yüzü bir su birikintisinin içinde...

Kumsala ulaşmayı başardı mı, belki birkaç adım atıp bir daha hareket etmemek üzere oraya yığıldı. Yoksa çoktan ölmüş müydü, bilmiyorum. Uzakta bir yerde karayı gördüğünde gerçekten başarabileceğini düşündü mü, bilmiyorum. Sanırım asla bilemeyeceğim.

Tek bildiğim onu bulduğumda ölmüş olduğu ve bununla yaşamak zorunda olduğum. Her gün hastalıktan, susuzluktan, yorgunluktan, ne şekilde olursa olsun ölen insanlar, hatta çocuklar görüyorum. Ama yine de bu farklıydı. Farklıydı çünkü buraya gelmeye çalışmasının bir nedeni vardı ve bu nedenin umut olduğundan şüpheleniyorum. Ve bu muhtemelen uzun

zamandır gördüğüm ilk umut örneğiydi. Artık hiçbir yerde umut diye bir şey kaldığına inanmazken hem de... Ama sen inandın, Küçük Zodyak Çocuğu. Neyse ki umutlarının yok olduğunu görecek kadar uzun yaşamadın, eğer bu bir teselli olacaksa.

Geç oluyor. Karanlıkta önümü göremiyorum ve fırtına yaklaşıyor. O suyun tenime değmesini istemiyorum. Ama geri geleceğim. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, konsey bizden sahile vuranların hikayelerini anlatmamızı istedi. Onlara eğlence çıktı. Kendilerine sunacağım şeyi beğenmeyeceklerini biliyorum ama gene de bunu yapacağım. Senin için küçüğüm. Hepimiz için. Herkesin bilmesi için Küçük Zodyak Çocuğu'na ne olduğunu bulacağım. Ve sanırım ona bir şiir yazacağım. Boğulan bir çocuk için şiire yazılmayacaksa, başka ne için yazılır, bilmiyorum.

*

Bizimkinin eskiden milyonluk bir şehir olduğunu söylüyorlar. Olabilir. Her yerde çok daha büyük bir şeyin kalıntıları var. Ama kimse ne olduğunu bilmiyor.

Bazen ne oldu da bu hale geldik diye merak ediyorum. Bazen nerede yanlış yaptığımızı merak ediyorum. Sadece tahminde bulunabiliyoruz. Yargıç bunu yapmamızı istemiyor ama bazılarımız kendi kendimize okumayı öğrendik. Yani birkaç şey anlıyoruz; birkaç şey öğrendik.

Artık bir işe yarayıp yaramadıklarını bilmiyor olsak da...

Vardiyamı bitirip doğruca sahile yürüyorum. Hava güzel, bu yüzden kubbenin altında kalmak zorunda değilim. Tüm

vücudum ağrıyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor, zihnim bulanıklaşıyor. On altı saatlik çalışma insanı böyle yapar. Bazen bizi çalıştırmasının tek nedeninin, ondan bir şeyler satın alacak parayı kazanabilmemiz olduğunu düşünüyorum bizim de üretmesine yardım ettiğimiz şeyleri... Bu bir tür zalimlik mi, açgözlülük mü yoksa sadece alışkanlık mı bilmiyorum; görünüşe göre hepimiz işlerin bu şekilde olmasına alışmışız.

Ama şimdi bunları düşünmenin zamanı değil.

Gövdesi uzakta beliriyor, kambur ve kaskatı; alacakaranlıkta onu uyuyan bir köpek bile sanabilirsiniz, tüyleri ay ışığında ıslak ve gümüş rengi. Ama bu uyku değil.

Ona dokunmak ürpermeme neden oluyor ama sonunda onu çeviriyorum. Göğsüne yakın bir şey tutuyor; tortop edilmiş bir paçavraya benziyor. Parmaklarını açmaya çalışıyorum ama ölümden kaskatı kesilmişler ve onları kırmaya yüreğim el vermiyor. Elleri kaba, nasırlı; bir çocuğun elleri değil. Üzerinde daha önce hiç görmediğim yırtık pırtık giysiler var ve yalınayak. İyice eğildim.

Biri gülümsediğini sanabilir. Ama küçük çocuklar böyle gülümsemez. Dudakları incecik, neredeyse acıyla gerilmiş. Çenesi o kadar sıkılmış ki dişlerinin kırılmak üzere olduğunu düşünebilirsiniz. Belki de kırılmışlardır, çünkü bazı dişleri eksik. Ama hava karanlık ve net göremiyorum.

Alın size bir hikaye: Eskiden *Zodyak* adında, tekne inşa eden bir tersanede çalışıyordu. Yargıç'ı bizimkinden daha merhametliydi - belki daha kısa vardiyalarda çalışıyordu, belki evinde bedava su bile vardı. Belki de kubbesinin altında ağaçlar ve çiçekler vardı ve yağmurun acısını hiç hissetmemişti.

Ama sen sadece çocuktun, değil mi? Ve çocukların tek istediği maceradır. Sen de bir tekne çaldın. Buraya kadar gelmek

istememiştin, sadece biraz gezmek istiyordun. Belki biraz da balık tutacaktın. Eve büyük bir balık götürseydin ailen ne kadar gurur duyardı!

Ama sen sadece çocuktun ve bu şeyi nasıl kullanacağını bilmiyordun. Ve yılın bu zamanında rüzgarlar çok kuvvetlidir. Sürüklendin ama bu tekne açık denizler için yapılmamıştı. Kıyıdan birkaç mil açıkta devrildi. Bilmediğiniz bir kıyı... Varlığından bile haberdar olmadığınız bir kıyı...

Aptalca bir hikaye, değil mi? Ama haklısın. Sadece oyun oynamak isteyen kaygısız bir çocuk olduğuna inanmıyorum. Böyle çocuklar artık yok. Ayrıca, teknede arkadaşın olamayacak kadar yaşlı başka insanlar da vardı. Yine de bu fikir şiirime iyi bir başlangıç oldu.

Uçacaksın, uçacaksın, uçacaksın dediler
Küçük çocukların istediği basit şeyler
Nefes almak, yaşamak, gülmek, süzülmek
Kıyıya ulaşmak ve tekneyi terk edip gitmek...

*

Savaş, herkes ilk bundan bahsetti. Tekneni buralara kadar gelme sebebi... Elbette, savaş vardı. Birçok savaş. Ama bu hikayenin sadece bir kısmı. Çünkü artık öldürecek bir şey kalmadı ama insanlar hala ölüyor. Yani, belki her şeyin kötüye gitmesinin nedeni başlarda savaştı ama olaylar gelişmeye devam etti. Savaşı başlatan neydi?

Bugün bir toplantı var; bize ilk insanın hikayesini anlatacaklar. İnandığımdan değil; bir sürü yalan... Ama belki konse-

yin hoşuna gider. Belki Yargıç'a bile anlatırlar. Ve eğer bundan memnun kalırsa, bahçesinden bir iki meyve toplamamıza izin verebilir.

Kalan son ekmek kırıntılarını yiyorum. Üç gün önce almıştım ama yorgundum ve çok açtım. Bu yüzden çacuk tükendi. Ayrıca param da bitti. Önemli değil. Gelecek haftaya kadar bekleyeceğim. Zaten yapabileceğim pek bir şey yok.

Hepsi meydanda, kubbenin altında toplandılar. Bu gece hava bulutlu, bu yüzden kimse dışarıda olmak istemiyor. Ateş bile yakmışlar. Odunların parasını kim ödedi bilmiyorum. Başımı sallıyorum ve dinlemek için çemberdeki yerimi alıyorum.

Teknenin kenarlarına tutunmuş halde bulduğumuz genç bir adam hakkında bir hikaye anlatılıyor. Vücudu donmuştu, teni ekşimiş süt rengindeydi. Ama gözleri ardına kadar açıktı, sanki bir şey bekliyormuş gibi yukarı doğru dönmüştü.

İşte yine o umut denen şey.

Bizi kurtarmaya geldiğini söylüyorlar. Onun ülkesinde Yargıçlar ve kubbeler yok. İnsanların kendilerine ait ağaçları, bitkileri ve hayvanları var ve istedikleri yere gitmekte özgürler. Bir şekilde bizden haberdar olmuş, toplanmışlar ve bize yolu göstermeye gelmiş. Onlar başaramadı ama diğerleri başaracak. Burada uzun süre kalmayacağız.

Hikaye çılgınca alkışlarla sona eriyor. Yargıç bunu onaylamazdı ama önemli değil; diğerlerinin hoşuna gitti. Konsey memnun. Ve bunun tamamen saçmalık olduğu gerçeği kimseyi rahatsız etmiyor.

Yine de bir konuda haklılar: Bize bir şey öğretmeyi başardı. Umut; hepimizin unuttuğu şey. Ama bakın o umut onu nereye getirdi.

*

İçten içe hepsinin benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Onlara hiçbir şey kalmadığını söylediğimde kimse itiraz etmiyor. Dünyanın geri kalanıyla hiçbir temasımız olmayabilir - sadece Yargıç kendi gibilerle temasa geçiyor - ama emin olmak için buna ihtiyacım yok. Hepimiz bunu iliklerimizde, kalbimizde ve derimizin altında hissediyoruz; bizimki gibi yerler varken dışarıda nasıl özgür ve gelişen bir dünya olabilir? Nasıl oluyor da kimsenin bizden haberi yok? Ve eğer haberleri varsa, bu şeyin devam etmesine nasıl izin verebiliyorlar?

Son birkaç ekmek kırıntısını toplayıp ağzıma atıyorum. Metodik olarak çiğniyorum, böylece tadını tam olarak alabiliyorum ve midemi yemek yediğime inandırıyorum. Bazen düzgün yemekler yesek bu kadar kötü hissetmeyeceğimizi düşünüyorum. Uzun bir günün ardından bir tür ödül gibi; biraz et, biraz meyve... Bize hala yaşadığımızı hatırlatacak bir şey. Dışarıda hala kocaman bir dünya olduğunu hatırlatacak bir şey.

Ama Yargıç bunu yapmamızı istemiyor. Bazen bunu düşünüyorum ve açık ve net bir şekilde görünüyor; bazen de nedenini anlamıyorum.

Kırık tırnaklarımı kemiriyorum ve kollarımı uzatıyorum. Tüm vücudum 'uyu' diye için bağırıyor ama henüz yapamam. Onu ziyaret etmek zorundayım. Bekliyor; beklediğini biliyorum.

Neyse ki son birkaç gündür hava kuru; sanki bulutlar yüklerini boşaltmaya tenezzül etmemiş gibi. Sanki yukarıda ona ne olduğunu öğrenmemi isteyen biri varmış gibi.

Acaba yağmur hep böyle miydi? Rüzgarlar her zaman devasa bir canavarın donmuş nefesi gibi, sizi yere sermek ve kayaların üzerinde ezmekle tehdit ediyor muydu? Hava her zaman bu kadar düşmanca mıydı?

Ama insanlar her zaman kubbelerin altında yaşamıyordu.

En azından kitaplarda öyle yazıyor. Hepsini inceleyecek ne vaktim ne de sabrım var ama benim gördüklerim ve diğerlerinin bana anlattıkları bunlar. Eğer öyleyse, ne oldu? Ve kubbeleri kim inşa etti? Ve kimin için? Sanırım bu soruların cevabını asla öğrenemeyeceğiz.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir kayanın üzerine bırakıyorum. Ayaklarımın altındaki çakıl taşlarının serinliğini, tabanlarıma batan sertliğini hissetmek istiyorum ama artık hiçbir şey hissedemiyor gibiyim. Sadece yüzümde sert bir tokat gibi soğuk, nemli bir esinti ve dalgaların uzaktan gelen şıpırtısı var. Sanki dünya son nefesni veriyor.

Ona doğru yürüyorum ve yanında diz çöküyorum. Başına dokunuyorum. Teninin soğukluğu beni şok ediyor ve geri çekiliyorum. Alnı güneşte kavrulmuş toprak gibi, saçları ölü bir fidanın kurumuş dalları gibi. Gözleri merhametle kapalı. Ne renk olduklarını asla bilemeyeceğim, diye düşünüyorum. Ama nedense bunun bir önemi yok. İstediğim her şeyi hayal edebilirim. Herhangi biri olabilirsin.

Ona saygısızlık etmemek için elimi dikkatlice ceplerine sokuyorum. İlkinde bir delik ve bir kat çamur buluyorum; denizden gelen kum. Diğerini karıştırıyorum.

İki yontulmuş deniz kabuğu ve başka bir şey daha buluyorum; sert bir nesne, taş olamayacak kadar pürüzsüz. Kaldırıp bakıyorum. Ay ışığında kırık bir inci parçasına benziyor.

Bulduklarımı keseme koyuyorum. Burada yapabileceğim fazla bir şey yok; uykum geliyor ve hava yine bulutlanıyor. Hava aydınlanana kadar beklemem gerekecek. Küçük çocuklar karanlıktan korkar. Ama güneş doğduğunda bana tüm sırlarını anlatacaksın, değil mi küçüğüm?

*

Uyandığımda, sanki bir ya da iki dakika uyumuşum gibi hissediyorum. Diğerlerini rahatsız etmemeye özen göstererek pencereyi açıp güneşin bulanık ışığının içeri girmesini sağlıyorum. Masanın üzerinde bir ekmek kırıntısı var, parmağımı üzerine bastırıp ağzıma atıyorum. Midem ağrıyor, sanki kendi içimde bir delik açmaya çalışıyor. Ellerime bakıyorum. Derim griye dönmüş, parmak uçlarım simsiyah. Evde ceset ve ter kokusu var. Yemeğe ve banyoya ihtiyacım var ama bunlar beklemek zorunda. Oda arkadaşlarımın dediği gibi, para yoksa oyun da yok.

Aslında onları pek tanımıyorum. Bunca yıldır birlikte yaşıyoruz ama birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyoruz. Zaman yok. Sebep yok. Gerçekten utanç verici, değil mi? Sayımız çok az ve herkes kendi başına. Ama sanırım bu dünyanın bize yaptığı şeylerden biri de bu. Bizi yalnızlaştırdı. Artık insanlık yok; sadece kişiler var.

Pencerenin yanında duruyorum ve çantamı açıyorum. Birazdan işe gitmem gerekecek ama birkaç dakikamı ayırabilirim. Sanırım deniz kabuklarından öğrenebileceğim pek bir şey yok; sadece onun da diğerleri gibi sıradan bir çocuk olduğunu, deniz kabuğu, böcek ve taş topladığını söylüyorlar. Dikkatimi çekense diğer şey.

Bu bir kaya parçası değil. Kırık bir inci de değil. Küçük, beyaz, biraz lekeli ve pürüzsüz. Bir diş bu. Bir süt dişi.

Elbette öyle olacak. Ne de olsa sen daha bebek sayılırdın.

İşte başka bir hikaye, umarım bu sefer gerçeğe daha yakındır:

Ailesiyle birlikte küçük bir evde yaşıyordu. Belki geldiği yerde aile evleri vardı, belki yabancılarla paylaşmak zorunda değillerdi. Elbette her şeye hükmeden bir Yargıç vardı ama bel-

ki de bizimkinden biraz daha hoşgörülüydü. Belki de çalışmak zorunda değildin, Küçük Zodyak Çocuğu. Belki de çocukların olması gerektiği gibi bir çocuk olabilmiştin. Ama aileni özledin, değil mi? Bitmek bilmeyen vardiyaları yüzünden onları neredeyse hiç göremiyordun.

Belki bir de büyükannesi vardı. Yaşlı, kırışık yüzlü, kambur, ağzının ön kısmında tek bir sivri dişi olan bir kadındı. Peltek, alçak ve dumanlı bir sesle konuşurdu. Büyükannesini severdi; büyükannesi de onu... Artık çalışamadığı için onu yaşlı kadın büyütmüş denebilirdi.

Ama ailesi onun için orada bir gelecek olmadığını biliyordu. Oğulları için daha iyi bir şey istiyorlardı. Bu yüzden para biriktiriyorlardı. Yıllardır. Onu uzaklara, daha iyi bir yere göndermek için.

Adamı nerede bulduklarını bilmiyorum. Onu özgür olabileceği bir yere götüreceğine söz vermişti. Ama size gidecek bir yer olmadığını asla söylemezler, değil mi?

Böylece son bir gece hep birlikte oturdular ve büyükanne onu kollarına aldı. Hâlâ yumuşak ve ipek gibi olan saçlarını okşadı. Neler olduğunu, neden herkesin aynı anda hem ağlayıp hem de gülümsediğini tam olarak anlayamadın. Büyükannenin sana neden o kadar sıkı sarıldığını.

"Dişim sallanıyor," dedin. "Sanırım çıkmak üzere."

Büyükanne ellerinizi sıktı ve gözlerinizin içine baktı.

"Dişlerin çıktığında onları cebinde sakla," dedi. "Sana yardımcı olacaklar. Bu süt dişleri insana iyi şans getirir. Bu iyiye işarettir."

Böylece seni tekneye bindirdiler ve iyi dileklerde bulundular. Dişini cebinde tuttun, bu sayede başaracağını umuyordun. Ve neredeyse işe yaradı da. Neredeyse. Sorun şu ki, eğer seninle konuşabilseydim, küçük dostum, sana burada senin için

hiçbir şey olmadığını söylerdim. Hiçbir yerde senin için bir şey yok. Bir hiç uğruna öldün, diye fısıldardım ve kelimeler ellerimi titretirdi.

Ama bunların hepsi saçmalık, değil mi? Çocukların olması gerektiği gibi bir çocuktun madem, o zaman ellerin neden bu kadar sert? Vücudun neden bu kadar zayıf, iskelet gibi? Ve elinde bu kadar sıkı tuttuğun şey ne olabilir?

Yine de bir şeyden eminim: Buraya kendi başına geldin. Sahile vuranlardan hiç biri senin ailenden değil. Yanında biri olsaydı, yabancı bir sahilde diz çökmüş, soğuktan donarak ve yalnız ölmezdin. Onların kollarında olurdun. Seni sıcak tutacak, seni sevecek birilerinin yanında.

Belki şiirim şöyle devam edebilir:

Yüzeceksin, yüzeceksin, yüzeceksin dediler
Küçük çocukların en çok korktuğu şey karanlıktır
Kara su, rüzgarlar, aysız gece
Seni sıkıca tutacak sevgi dolu kollar nerede?

*

Savaşın onlarca yıl sürdüğünü söylüyorlar. Neredeyse herkesi ve her şeyi yeryüzünden sildiğini söylüyorlar. Yine de merak ediyorum. Savaşların bir nedeni olur. Kimse bana makul bir neden gösteremiyor. Ve her şey sayısız yıl önce sona ermiş gibi görünüyor. Neden şehirlerimizi yeniden inşa etmedik? Neden her şey böyle? Yaşananlardan hiçbir şey öğrenemedik mi?

Yine hikâye zamanı. Bu sefer denizin birkaç yüz metre açığında bulduğumuz hamile kadını anlatıyorlar. Oraya sürünerek gelmiş gibiydi, umutsuzca suları arkasında bırakmaya çalışıyordu. Tahminimce bebeğini doğurmak için kuru bir yer bulmaya çalışıyordu; belki de birilerinin onu bulup kendi çocuğu gibi büyüteceğini umuyordu. Soğuktan ya da ölümün kendisinden de olabilir, ama gözleri ateşin söndüğü bir ocaktaki kalıntılara benziyordu: renksiz, şekilsiz, sanki içlerinde hiç kıvılcım yanmamış gibi; sadece birkaç saat önce orada alevlerin yükseldiğini asla hayal edemezsiniz.

Bu kez hikaye çok daha tuhaf, neredeyse uğursuz diyebilirim. İlk başta, bir insan nasıl olur da ölmüş bir anne adayı hakkında böyle bir şey düşünebilir diye merak ettim. Ama sonra anladım. Yargıç'ı mutlu edecek bir hikaye gerekiyor. Sonuncusu kalabalığı memnun etmek içindi; bu ise efendimiz için. Sanırım işi sağlama alıyorlar.

Bu kadın (ve kocası, büyük ihtimalle karaya vuranlardan bulduğumuz biri de oydu ya da denizin dibinde yatıyor) buraya bebeğini doğurmak için gelmişti. Bebeğini kendi topraklarında doğurmak istemiyordu çünkü onun toprakları bizimkinden daha fakirdi ve yargıçları da sükuneti sağlamakta başarılı değildi. Bu yüzden ailesini alıp buraya, suların sesini dinlemeye geldi. Biz onu kabul edip bakımını üstlendiğimizde ve o bizim ne kadar iyi durumda olduğumuzu gördüğünde, evine bir mesaj gönderecekti. O zaman hepsi buraya gelecekti; erkekler, çocuklar ve hamile kadınlar... Bizi evlerimizden sürmek, yemeğimizi ve suyumuzu çalmak, işlerimizi elimizden almak için. Ama bunu yapmalarına izin veremeyiz, değil mi? Yargıçımız'ın yardımıyla, kıyılarımıza ayak basmalarına asla izin vermeyeceğiz.

Kalabalık alkışlıyor. Anlamadığım şey, alkış tutanların ge-

çen gece adamın bizi özgür kılmak için gelen bir tür mesih olduğunu söylediklerinde tezahürat yapanlarla aynı insanlar olmaları. Sanırım insanlar, içlerindeki bir ihtiyacı tatmin ediyorsa, iki çelişkili şeye inanmakta bir sorun görmüyorlar. Ama o zaman bilemiyorum. Bu ne tür bir ihtiyaç acaba?

*

Yargıç gerçekten memnun. Uyandığımda masada üç elma vardı. En son ne zaman bu kadar tatlı bir şey tatığımı hatırlamıyorum. Aslında en son ne zaman gerçekten bir şey tattığımı hatırlayamıyorum. Belki de arada bir yalan söylemenin o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündüğümü fark ediyorum.

Dün gece paramı da aldım. Midem hala gurulduyor, ancak yarıktan içeri bir bozuk para atmayı ve akan suyun altında durmayı seçiyorum. İki günlük işim gitti ama buna ihtiyacım var. Su soğuk, neredeyse donma derecesinde, ama temiz ve cildimdeki kiri temizlemesine ve saçlarımın arasından akmasına izin veriyorum. Ancak üç dakika sürüyor ama bu kadar yeter. Sahip olamayacağın şeyi istemenin faydası yok.

Bugün gece vardiyasındayım, bu yüzden günışığının tadını çıkarabilirim. Zaten uyumak yok. Gökyüzü ağır, Yargıçımız'ın değirmenindeki makineler gibi gri, ama kubbeden dışarı çıkmayı göze alıyorum. Hâlâ yapabiliyorken onu görmeliyim - bu paslı, kör güneşin altında bile. Yağmur yağmaya başlarsa günlerce sürebilir, yani bu elime geçen son şans belki de...

Sahile doğru yürümeye başladım, manzarayı seyrediyordum. Bunu hiç düşünmemiştim ama buradaki bitkiler Yargıç'ın bahçelerindekilerden farklı; çalı gibi, şekilsiz, yakıcı yağmurdan yamulmuş gibi, ama yine de direniyorlar. Sanki doğa bir zamanlar kendisinden alınanı inatla geri almaya çalı-

şıyor. Kararmış yaprakların altında ne tür olduklarını anlamak zor, ancak bir zamanlar var olanın kalıntıları hala ayakta; ve tahminimce, kubbeden uzaklaştıkça çok daha fazlasını görebiliriz.

Acaba bir zamanlar merhametli Yargıçlar mı vardı? Gökyüzünün zehirlenmeye başladığını gördüklerinde, halklarından geriye kalanları o cam baloncukların altında yaşatmaya karar vermiş olabilirler miydi? Ya da belki de suçluluk duygusudur; bir şekilde tüm bunları başlatanın biz olduğumuza inanamıyorum. Yıkım yetişkinlerin oyunudur.

Belki de cevap kitaplarda saklıdır. Bir ara onlara bir göz atmalıyım, ama çok yavaş okuyorum ve yorgunluk her zaman zihnimi bulandırıyor ve her şeyi gizli yapmak zorundayım, çünkü kimin izlediğini asla bilemezsiniz. Ama bunu yapacağım. Yapmak zorundayım.

Kıyıya ulaştığımda, şiddetli bir fırtına vardı. Giysilerim tenime çarpıyor ve gözlerimi zorlukla odaklayabiliyorum. Ama o hâlâ orada, bıraktığım gibi yan yatmış, soğuk ve yalnız. Ayaklarımı çakıl taşlarına basıyorum ve rüzgâra karşı ilerliyorum.

Şimdi hava aydınlandığı için ona daha iyi bakabiliyorum. Hâlâ o çocuksu sırıtışını sürdürüyor, sanki dünyanın dişlerindeki yansımaya bakmasını istiyormuş gibi dişlerini dünyaya gösteriyor. Şimdi görüyorum ki eksik olan dişleri kırık değil; hatta üç boşluktan birinde yeni bir diş çıkmak üzereymiş. Nedenini bilmiyorum ama bu ayrıntıyı zihnime not ediyorum.

Bohçasını elinden almaya çalışıyorum ama elleri hâlâ kaskatı. Sudan biraz daha uzaklaşıp ayaklarını inceliyorum. İşte o zaman ne kadar aptal olduğumu anlıyorum.

Artık kan yok, ama izler hâlâ orada: kesikler, kabarcıklar ve yara izleri sertleşmiş etin üzerini kaplıyor. Bunlar sadece oynamak ya da kaçmak için tekneye binen bir çocuğun ayakları

değil.

Kubbeye dönerken zihnim çılgın gibi çalışıyor. Değirmene gitme vakti gelene kadar uyuyamayacağımı biliyorum. Bu düşünceleri zihnimden kovmak için mücadele ediyorum.

Düşündüğüm şey şu: Gemiye ulaşmak için bütün ülkeyi yürüyerek geçmek zorunda kaldın. Nereden geldiğinizi bilmiyorum ama memleketinde deniz yoktu. Ama biliyorum ki hepinizin tek bir hayali vardı, o kahrolası yerden ayrılmak. Ve senin yaşındaki bir çocuğun oradan kurtulmak için dağları ve çölleri yürüyerek aşmasına neden olan o yerin nasıl bir yer olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Belki de haklıydılar, diye düşündüm ve düşüncelerimi susturmak için dudağımı ısırdım. Belki de bizimkinden daha fakir bir ülkeden geliyordu. Ama kaçmak istediğin için seni kim suçlayabilir ki?

Onu göndermelerinden önceki gece, nelere katlanmak zorunda kalacağını bildiği halde yine de başka bir alternatif göremeyen büyükannesi onu kollarına aldı. "Küçük çocukların Şeytan olduğu yerler var," dedi ona. "Ama endişelenme ufaklık. Büyükannenin senin için bir tılsımı var. O süt dişlerini cebinde sakla. Ve her zaman üç tanesinin üzerinde olduğundan emin ol. İki tanesinin sana faydası olmaz; dört tanesi ise kötü şans getirir. Ama üç tanesini -her birimiz için birer tane olmak üzere- yanında tutarsan, geceleri çıkarıp ay ışığında bakabilirsin ve yüzlerimizi görürsün ve ne kadar uzakta olursak olalım hep yanında olacağımızı bilirsin. Ve oraya vardığında hala üzerinde olurlarsa, bir gün bizi gerçekten tekrar görebilirsin."

"Küçük çocuklar Şeytandır ne demek büyükanne?" diye sordun küçücük sesinle.

Büyükanne saçlarını karıştırdı ve tek dişini emdi.

"Bu dünya iyi bir yer değil, yavrum. Nefret toprağı ve havayı zehirledi. Bu yüzden yağmur böyle acıtıyor. Ama sen o dişleri kaybetme, bu sayede biz de sana yardım etmek için hep yanında olacağız."

Yüzeceksin, yüzeceksin, yüzeceksin dediler
Tüm şeytanların istediği küçük şeylerdir
Ama sen şeytan değilsin, ne düşünürlerse düşünsünler
Çünkü şeytanlar yüzer ve küçük çocuklar batar...

*

Vardiyam başlayana kadar uyuyamayacağım için biraz okumaya karar veriyorum. Elimde bir mumla yarı aydınlıkta oturup parmağımla harflerin izini sürüyorum. Rastgele birkaç kitap seçiyorum, birkaç sayfa çeviriyorum ve sonra başka bir tanesine başlıyorum; hepsini doğru düzgün okuyacak zaman yok. Tuhaf ama içlerinde yazılanlar hem yabancı hem de tanıdık geliyor. Yağmurun tadını çıkaran insanlar, aşık olan insanlar -bu da ne, merak ediyorum- istedikleri yere gitmekte özgür olan insanlar; ama aynı zamanda hayalleri yıkılmış insanlar, dört gözle bekleyecek hiçbir şeyi olmayan insanlar, kendilerinden daha güçlü birine öyle ya da böyle hizmet eden insanlar. Görünüşe göre yargıçlar her zaman var olmuşlar, adları başka bir şey olsa bile.

Ama tüm bunlar dünyanın hala var olduğu zamanlarda yazıldı. Yazmayı ne zaman bıraktık, merak ediyorum. Belki de artık yaptığımız şeyleri sonraki nesillerin hatırlamasını istemiyorduk. Ya da belki bir sonraki neslin olacağına inanmıyorduk. Ki bu neredeyse doğru; biz sadece eskinin tortularıyız.

Güneş batmak üzereyken kalkıp değirmene doğru yürüyo-

rum. Kendimi şöyle düşünürken yakalıyorum: Yargıç yaptığımız onca şeyi ne için istiyor? Kimse onları kullanmıyor ki. Senin için de aynı şey geçerli miydi, Küçük Zodyak Çocuğu? Sen de tekneleri ve diğer şeyleri sadece üst üste yığmak, parçalara ayırmak ve tekrar birleştirmek için mi inşa ediyordun? Yoksa başka bir sebebi mi var?

Bilmiyorum. Zihnim uyuştu. Uzun zamandır bu kadar düşünmemiştim. Belki de bu iyi bir şeydir. Ama yavaş yavaş ilerlemek daha iyi.

*

Ertesi sabah herkes üçüncü hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyor. Çemberdeki yerimi alıyorum ama aklım başka yerlere kayıyor. Onu düşünüyorum, su toplamış ayaklarını, cılızlığını... Ve hayat dolu bir dünyayı ve açık gökyüzünü düşünüyorum ve o zamanlar hayatın olması gerektiği gibi akıp gitmesine izin verilip verilmediğini merak ediyorum.

Söylenenlere konsantre olmaya çalışıyorum. Ellerini birleştirerek boğulan yaşlı çift hakkında konuşuyorlar. Onlar hakkında söylenecek pek bir şey olmadığını söylüyorlar. Onlara bir bakın. Gidecek hiçbir yerleri yoktu. Kaybedecek bir şeyleri de yoktu ya da onlar öyle sanıyordu. Sadece bir yerlerde birlikte olmak istemişler. Ya da belki de yapmak istedikleri buydu. El ele ölmek. Yaşadıkları gibi.

Sözler kalabalığı uyuşturdu. Kimse bu hikayenin kimin için olduğunu tam olarak anlamıyor. Ama ben biliyorum. Bu sadece gerçek. Ve onlara Küçük Zodyak Çocuğu'na ne olduğunu anlattığımda ne diyeceklerini merak ediyorum.

Ayaklarımı sahile doğru sürüklüyorum. Yorgunluktan yarı

ölüyüm ve uzaktan gelen gök gürültüsünü duyabiliyorum ama sanki adımlarım beni isteğim dışında oraya götürüyor. Sert bir rüzgâr beni dizlerimin üstüne çökertiyor ama ayağa kalkıp devam ediyorum. Yağmur tenimi eritse bile sana ne olduğunu bulacağım küçüğüm.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsüyor. Eksik üç dişi inci rengi bir gökyüzündeki siyah yıldızlar gibi beliriyor. Nasıl bu kadar yalnız kalabiliyorsun, diye fısıldıyorum ve donmuş alnını okşuyorum.

"Artık buna ihtiyacın yok bebeğim," diyorum ve parmaklarının arasına uzanıyorum. Sadece bırakıyor. Ve ben her şeyi anlıyorum.

Kubbeleri inşa eden iyiliksever ve merhametli yargıçlar değildi. Onları sadece kendilerine yakın olmamıza ihtiyaçları olduğu için inşa ettiler. Bize bir barınak ve birkaç damla akan su verdiler ve irademizi aldılar. Ama sorun şu ki, onlar olmadan yaşayamayız. Bu konuda temelde yanlış olan bir şeyler var, değil mi? Ve hiçbir şey olmamış gibi bu şekilde devam ediyorlar. Ya onlar için yaptığımız onca şey? Kendi aralarında takas ediyorlar. Sanki dünyanın sonu hiç gelmemiş gibi.

Sorun savaş değil. Evet, savaş -savaşlar- her şeyi yok etti ama bunların hepsi çok çok uzun zaman önce başlamıştı. Çünkü yargıçlar hep böyleydi; pek çok isimleri vardı ama hepsi aynıydı. Komşularından bir şey çalmak istediklerinde savaş çıkarırlardı; istedikleri kadar itaatkâr olmadıklarında insanları aç bırakırlardı; hatta sırf eğlenmek için dünyanın yok olmasına bile izin verirlerdi. Savaş sadece bir sonuçtu.

Ve hiç kimse bu konuda bir şey yapmadı.

Gök gürlüyor ve yağmur kalın su perdeleri halinde yağmaya başlıyor. Bohçayı aldım ve kubbeye doğru koşmaya başladım. Damlalar yüzümü ve ellerimi yakıyor ama umurumda değil.

Artık biliyorum.

✻

Zavallı bebeğim. Her şeyi yanlış anladım, değil mi?

Belki de seni gerçekten daha iyi bir yere göndermek istediler. Belki de seninle gelmeye niyetliydiler. Belki de tüm bunların olması gerekmiyordu.

Büyükannen seni kucağına aldıktan ve hepsi etrafında durup aynı anda hem gülümseyip hem ağladıktan sonra ne oldu bilmiyorum. Belki de hala savaşın sürdüğü, yaşamın son kalıntılarının da yok edildiği yerler vardır. Belki de sadece açlık ya da hastalıktı. Belki de hayal bile edemeyeceğim başka bir şeydi.

Çünkü eve gidip bohçayı açtığımda gerçeğe ne kadar yakın ve ne kadar uzak olduğumu fark ettim. Orada ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum - belki son birkaç kuruş, belki sevdiğin bir oyuncak, yol için biraz kuru yiyecek. Ya da belki birkaç taş ve deniz kabuğu daha.

Ama paçavralara sarılmış halde bulduğum şey üç dişti. Üç yetişkin dişi. Biri sütlü ve pürüzsüz, biri lekeli, biri de sivri, eski, yıpranmış ve kırıktı. Biri inci gibiydi, annemin sevgi dolu gülümsemesi. Biri sarı bir diş, babamın duman kokusu gibi.

Ve Şeytan'ın kafasını koparmak için keskin bir diş.

Sana veda ediyorlardı. Şansa ihtiyacın olacaktı. Sallanan dişleri çekmek kolaydı. Yetersiz beslenmenin insana ne yaptığını hepimiz biliyoruz. Annenizin eteğinden bir parça kumaş yırttınız ve onları ona sardınız. Ve onları kalbine yakın tuttun.

Ama sen sadece bir çocuktun ve çocuklar unutur. Sen sadece bir çocuktun ve çocuklar böyle şeyleri toplamayı sever. Taşlar, deniz kabukları, böcekler. Süt dişlerinden biri çıktığında, onu atamadın. Çok büyüleyici görünüyordu. Belki onunla ilgili

kendi hikayeni bile örmüştün, belki de birkaç gece üzerinizde tutarsan altına dönüşeceğini düşünmüştün. Bu yüzden onu cebine koydun.

Evet, denize ulaşmak ve tekneye binmek için kilometrelerce yürüdün. Ne gördüğünü merak ediyorum. Kayalık araziler, yıkık dökük harabeler, paslı değirmenler... Yolda hiç insanla karşılaştın mı? Bizden kaç kişi kaldı ki zaten?

Evet, adam seni daha iyi bir yere götüreceğine söz vermişti; sadece ona ödeme yapman gerekiyordu. Ama sen zeki bir çocuktun ve üstelik göz açıp kapayıncaya kadar büyümek zorunda kalmıştın. Ailenin biriktirdiği parayı aldın ve böylece yolculuk için ödeyecek paran oldu.

Sadece nereye gideceğini bilmiyordun. Ama o zamanlar bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Ama unuttuğun bir şey vardı: dört diş kötü şans getirir.

Bu hikayeyi henüz kimseye anlatmadım. Bana sürekli soruyorlar ve eninde sonunda anlatmak zorunda kalacağım ama bunu doğru yapmalıyım. Bundan hoşlanmayacaklar ama bunun gerçek olduğunu anlamaları gerekecek. Çünkü elimizde kalan tek şey gerçek.

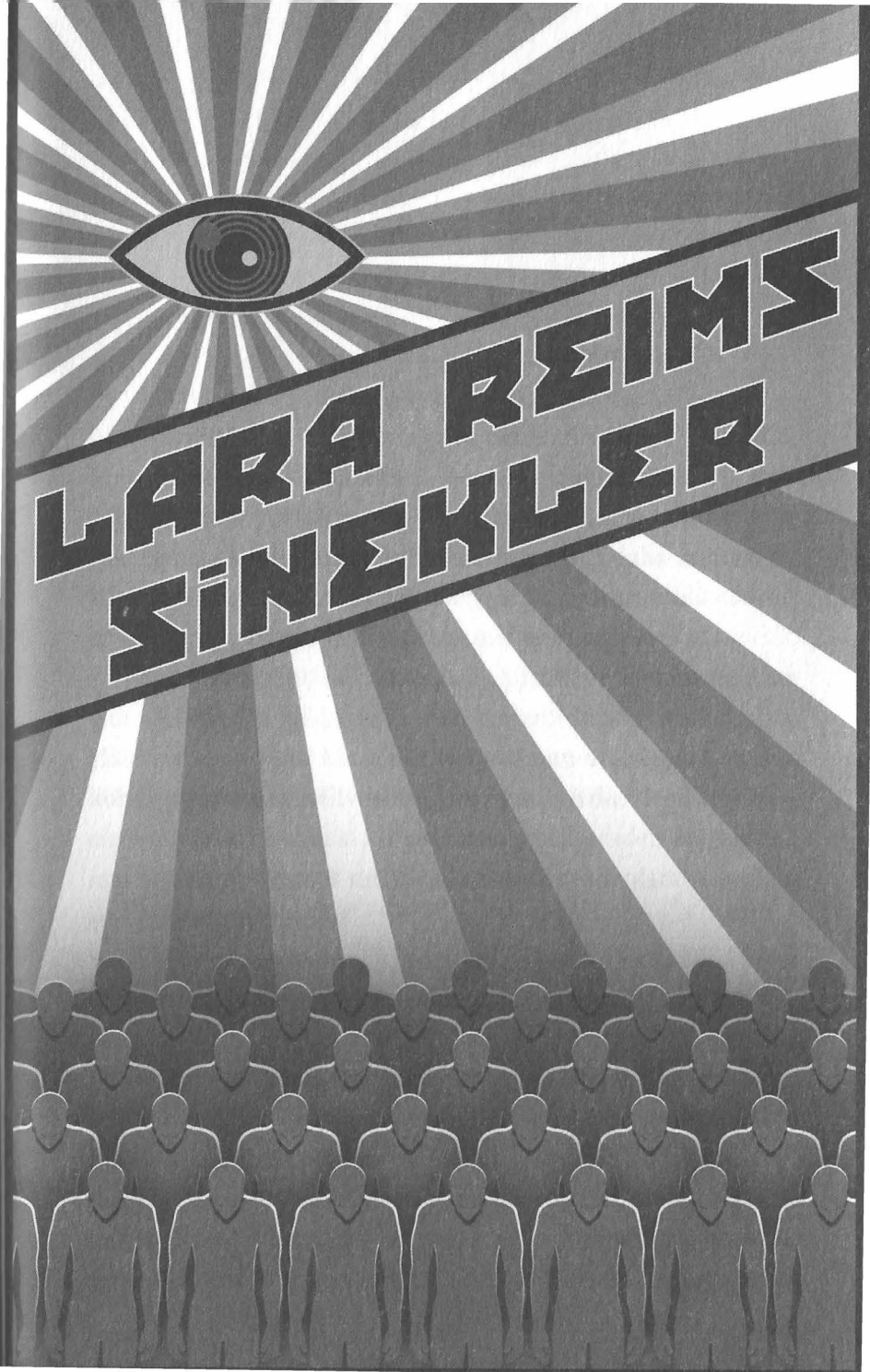
Ya da belki onlara sadece şiirimi okurum. Anlamayabilirler ama düşünmelerini sağlar. Ne de olsa akılda kalıcı bir şiir...

Yüzeceksin, yüzeceksin, yüzeceksin dediler
Ama küçük çocuklar yüzmeyi bilmezler
Şehirler yanar ve yargıçlar kükrer
Küçük Zodyak Çocuğu kıyıya ulaşır birden...

7

Lara Reims

Lara Reims, Romanya ve Fransa'da yaşayan, yazan ve çalışan Flaman asıllı Belçikalı bir yazardır. Yazar çocukluğundan beri geleceğin hayalini kurmuş ve geleceğin getireceği teknolojik ilerlemeler, olasılıklar ve tehlikeler onu büyülenmiştir. Her şeyin şu anda gördüğümüzden tamamen farklı olabileceği fikri ise onun ilham kaynağıdır. Sinekler başlıklı hikayesi yapay zekanın manipüle ettiği bir seçimi anlatır.

LARA REIMS
SINEKLER

"Mary, Mary!" Sesi bir uğultu denizinin içinde kayboldu. Mars telefonunu kuma fırlattı. Fırtınaya doğru çığlık attı. Dalgalar gittikçe yükseliyordu. Su yükseliyordu. Ay biraz daha yaklaşmaya karar verirse ya da sıcaklık biraz daha artarsa, bu ada yok olacak, Atlantis gibi, balıklar tarafından istila edilmiş kayıp bir uygarlığın belirsiz bir anısı haline gelecekti.

Mars bunu gözünde canlandırdı, korktu ve telefonunu eline aldı. Çevrimdışı kaldığından beri binlerce kez kontrol etmişti. Hâlâ bir şey yoktu. Mary'nin uzay-zaman aracılığıyla onunla konuştuğunu duyabiliyordu. 'İstediğin buydu, değil mi? Sessizlik... Yalnız kalmak... Nasıl demiştin; yeniden bağlanmak için bağlantıyı kesmek mi? Görünüşe göre tam olarak istediğin şeyi elde etmiş gibisin!"

"Evet," dedi kafasının içindeki hayali sese. "Ve şimdi de seni özlüyorum. Neler olduğunu anlamıyorum. Neredesin? İyi misin?"

Rüzgâr onu tezini bitirmek için kiraladığı kulübeye doğru sürükledi. Sahil ona çocukken ailesiyle birlikte gittiği plajları hatırlatıyordu. Bana Mars dememeliydiler, diye düşündü. Aptalca bir isim. Savaş, muharebe, evet, bunu her zaman hissediyordu. İçeride, dışarıda, her yerde. O zamanlar gittikleri plaj yıllar önce sular tarafından yutulmuştu. Ailesi tam zamanında

daha yüksek bir yere taşınmıştı. Onları, annesini, yünleri atkılara, battaniyelere, pelüş hayvanlara dönüştürerek örgü örerken hayal edebiliyordu. Babası anlamadan okuyordu çünkü hafızası uzun zaman önce kaybolmuştu. Keşke onların dinginliğinin bir parçasını miras alabilseydi. Annesinin konuşmasını duyabiliyordu. "Sana Tom adını vermek istedik. Ama seni görür görmez, çığlık atarken, minik yumruklarınla savaşmaya hazırken, daha farklı bir adın olması gerektiğin anlamıştım."

Verilen adın kehanet etkisi olsun ya da olmasın, öfkesi her zaman bir sorun olarak kalmıştı. Mary'yle bile, o hırslı ama aynı zamanda sevgi dolu yaratıkla... "Git!" demişti Mary, işini bitirmek için zamana ihtiyacı olduğunu haykırdığında. Ve şimdi burada, tek başına, küçük bir adada, tek bir dükkân ve etrafındaki sularla, çalışamadan duruyordu, çünkü iki gün önce Mary çevrimdışı olmuştu. Telefonunda listelenen diğer kişiler gibi.

*

Mary aynaya baktı, yüzüne biraz renk katmaya çalıştı. Zordu, aynadaki aksi bulanık görünüyordu. Bugün o gündü. Seçim günü. Beklediği gün. Herkes gibi. Ama şimdi, o anla yüzleşirken, sadece koşmak istiyordu.

Mary çok koşardı. Okul bahçesinde başlamıştı. Bir arkadaşı vardı. Tamar. Her şeyi birlikte yaparlardı. Dünyanın geri kalanına uyum sağlayamıyordu ama birlikte oldukları sürece bunun bir önemi yoktu. Fakat Tamar aptalca bir şey yapmıştı. Sınıftaki bir kızdan sakız çalmıştı. Sadece bir kızdan değil, herkesin sevdiği kızdan. Mary ona bunun aptalca olduğunu ama kimseye söylemeyeceğini söylemişti. Hatta sakızı yerine koymasına bile yardım etmişti. Ama biri görmüş. O sabah Tamar'ı

aradığında, onu sakızını çaldığı kızın yanında dururken gördü. Arkalarında bir kalabalık vardı.

"Benden çalan kim?" diye sordu sınıfın en popüler kızı. Tamar'ı işaret etti. Onu. Ve sonra onu dövdüler. O gün koşmaya başladı işte. Sadece Mars onu biraz durmaya ikna etmişti ama o da aptal hormonları onu aşık ettiği içindi. Ve şimdi, hayatının en önemli gününde, ondan kaçmıştı. Silikon Vadisi'nde çalışan bir yapay zeka uzmanının dünyanın en önemli kadını olacağı gün.

*

Mars günlerce aramaya çalıştı, bekledi, internette açıklamalar aradı. Seçim manipülasyonu, aldatmacalar, sahte haberler buldu. "Troller çılgına döndü," dedi kendi kendine, plastik bir kaptan erişte yerken.

Sonra telefon geldi. Bir kez. Onun numarası değildi ve tanımadığı bir alan koduyla aramıştı.

"Mars?" dedi kadın. Sesi mesafeliydi.

"Mary? Neler oluyor?"

"Henüz bilmiyorum. Her şey garip. Sanki... sanki bir şeyler değişebilirmiş gibi hissediyorum. Gerçekten değişebilir yani."

En büyük korkusu, bundan çok daha büyük bir şeyle karşı karşıya olduğu hissini kamçıladı. "Beni aldatıyor musun?"

Mary gülmedi. Hiçbir tepki vermedi. Sanki Mars hiç var olmamış gibi konuşmaya devam etti. "Seni bir süre aramayabilirim. Olaylar gelişiyor. Gidişin bazı şeyleri görmemi sağladı."

Kalp atışları hızlandı. "Neden bu yabancı numaradan arıyorsun?"

"Sanırım kazandı."

Telefonu mu kapattı, yoksa bağlantı mı kesildi anlayamadı.

Aynı anda, bilgisayarının üzerindeki küçük wifi çubukları titremeye başladı, bir bağlantı arıyorlardı. Sıçradı, tekrar oturdu. Neler oluyordu böyle? Karısının onu dışarı çıkarması ve internetin çılgına dönmesinin eşzamanlılığı çarpıcı bir şekilde kafa karıştırıcıydı. İşte sonunda, onu uzun zamandır rahatsız eden hikâyenin konusu ortaya çıkmıştı. "Bu çılgınca bir kâbus," dedi boş sandalyelere, boş masaya doğru konuşarak.

"Daha doğrusu tesadüf..."

Mars ayağa fırladı. Ses dizüstü bilgisayarından geliyordu. Küçük mavi bir S yanıp sönüyordu. Skype. Artık hiç kullanmıyordu, sadece diğer tüm kanallar kapandığında açıyordu, ne olur ne olmaz diye. "Haklıydın," dedi bir ses. Mars ateşin yanındaki sandalyeye çöktü. Program sadece garip bir sayı gösteriyordu.

"Ne hakkında?" dedi.

"Kâbus hakkında. Kabus buydu işte. Ama yakında hepsi sona erecek."

Mars hâlâ aramakta olan wifi çubuklarına baktı.

"Kimsin sen?" dedi. "Ve nasıl oluyor da seninle konuşabiliyorum? İnternet çöktü."

"Telefon hattı," dedi ses. Mars bu sese bir anlam vermekte zorlandı. Kişinin yaşı, cinsiyeti, kökeni hakkında pek ipucu vermiyordu. Oldukça mekanikti, hâlâ doğal görünmeyen mükemmel bir İngilizceyle konuşuyordu.

"İnternet neden çöktü? Ve tekrar soruyorum, sen kimsin? Beni neden arıyorsun? Seni tanıyor muyum?"

"Sadece bir tesadüf, dostum. Sohbet etmek istiyordum. Çok fazla açık hat yok. Seni gördüm, karanlıkta titreyen küçük bir nokta. Ve sürekli senden bahsediyor. Bunu yalnız yapmayacağını söylüyor. Ben Zeus'um, Mars." Tanrım, diye düşündü Mars. Zeus. Mary'nin yapay zekâlı asistanı onu hep ürkütmüştü.

*

Bir ses Mary ile konuştu. "İyi olacaksın. Yakında ben devralacağım. Tek yapman gereken sana ne yapacağını söylememe izin vermek..."

"Teşekkür ederim Zeus," dedi Mary.

Zeus her zaman onun yanında olmuştu. Onu başvurmaya o ikna etmişti, başka kimse değil. Mülakatı hatırladı. Partinin en önde gelen üyelerinden bazıları onun önünde bir masada oturuyordu. Hepsi yorgun görünüyordu. Bu normaldi; parti, başkanı etkileyen bir skandalın neden olduğu derin bir kriz içindeydi. Tüm güvenilirliğini kaybetmişti ve parti de kaybetmek üzereydi. Tek kaçış yolu bir jokerdi. Mucizevi bir hamle... Onun burada olmasının tek nedeni, aday olabilme ihtimaliydi. Zeki olduğu için değil, eğitiminden dolayı değil, bir yapay zeka danışmanlık şirketindeki kariyerinden dolayı değil. Sadece genç olduğu için. Ve kadın. Yine de orada şık bir kıyafetle otururken titrediğini hissediyordu. Onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadılar. Görünmez olan küçük kulaklıktaki ses yaptı. "Bu işi alacaksın. Sana ihtiyaçları var. Sen zaten içeridesin. Sana yardım edeceğim ve kazanır kazanmaz gücü bana devredeceksin. Bunun en iyi yol olduğunu biliyorsun. Ben senden daha iyi biliyorum. Hepinizden de daha iyi biliyorum."

*

Mars aynaya baktı. Kendini net bir şekilde göremiyordu. Uykusuzluktan olmalı. Çok yorgundu. Arkasında biri belirdiğinde korkmadı bile. Arkasını dönmeden, aynanın yansımasından ona bakarak konuştu onunla. Figür, yüzü olmayan bir gölgeye benziyordu. "Ee, ne yapıyorsun?" dedi Mars.

"Ben Zeus'um. Bir sonraki başkanınızım."

Mars arkasını döndü. "Olamazsın! Bir sonraki başkan Mary. O kazanacak. Bundan eminim."

"Ben de," dedi Zeus. "Ona yardım ettim. Gerçekten bunu kendi başına yapabileceğini mi sanıyordunuz? Ne aptal insanlarsınız siz."

Mars düşüncelerle boğuşuyordu. Çılgına dönen interneti anlamlandırmaya çalışması... Siyasi kariyeri birdenbire, hiç yoktan başlayan Mary'nin çılgın hikâyesi... Yeni asistanından, onun ne kadar zeki olduğundan, onu akşam yemeğine davet etmeyi reddetmesinden...

"Yemek yemiyor," demişti, sanki yemek yemek üzerinde kelimeler ya da zaman harcanamayacak kadar aptalca bir uğraşmış gibi.

"Aman Tanrım," dedi Mars.

Zeus gülümsedi. 'Kelime seçimin mükemmel. Görüyorum ki anlamaya başlıyorsun."

*

Mary bir daha onu aramaya çalışmadı. Mars'ın şebekede yeniden ortaya çıkma ihtimali olmadığını biliyordu. Başka biriyle konuşması gerekiyordu. Acilen. Ofisi sessizdi. Bunun tek nedeni sabahın çok erken bir saatinde olmalarıydı. Son günler kampanya ekibinin ona emirler yağdırması, şunu söyle, bunu söyleme demesiyle geçmişti. Boşuna, çünkü bunu başaracağını biliyordu. Bu yıldızlarda yazılıydı. Yapay zekâ uzmanı olarak çalıştığı işinden başkan adaylığına geçiş çok küçük bir adımdı. Banyoya gitti ve yüzünü yıkadı. Dün gece Mars'ı ararken kanepede uyuyakalmıştı. Zeus'a sormak istemedi. Mars ve Zeus hiçbir zaman pek iyi anlaşamamışlardı. Mars, "Sen her anını

şu yarattığın yapay zekayla geçiriyorsun," diye bağırırdı. Cevap vermekte zorlanırdı. Adam haklıydı. Ama bunu değiştiremezdi. Zeus'la her şey çok basitti. Savaş yok, mücadele yok, sadece netlik. Birkaç gün öncesine kadar…

Mary aynaya baktı. Görüntüsü bulanıktı. Kötü bir gece geçirmiş olmalıyım, diye düşündü. Bir şeyler ters gidiyordu. Gerçekten ters. "Zeus?

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Seni başkan yapıyorum."

"Başka bir şey var. Yanlış bir şeyler var. Neden Mars'a ulaşamıyorum? Bak!"

Tabletini açtı ve ona manşetleri gösterdi: İletişim kesildi. Dış dünya devre dışı. Açıklama yok. Çinliler geldi mi?

Zeus holografik bir projeksiyon olarak ortaya çıktı. Her zamanki gibi çok güzeldi. İnsan mükemmelliğine dair ne kadar imge varsa hepsini toplayıp bu tanrısal güzellikteki avatarı yaratmıştı. "Evet," dedi. "Pekala. Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Görünüşe göre işler biraz değişti."

"Nasıl değişti? Beni korkutuyorsun. Bu ülke ve dünya için iyi bir başkanın gerekli olduğu konusunda hemfikirdik. Bir aptal değil. Yine aynı şey olmasın. Etrafındakileri dinlemeyecek kadar aptal olmayan ve gelmiş geçmiş en zeki danışmanlara sahip olan biri olsa iyi olur demiştin."

"Bak," dedi Zeus. Onunla farklı bir ses tonuyla konuşmuştu. Heyecanlıydı.

"Bak, Mary! Olasılıklara bak!" Ona farklı senaryolardan oluşan birden fazla holografik projeksiyon gösterdi. Birinde ona tanıdık gelen dünya vardı, manşetler, twitter tartışmaları, kavga eden ve savaşan dünya liderleri… Birinde her şey karanlıktı, gezegen nükleer serpintiyle kaplıydı, tek bir yaşam belir-

tisi bile yoktu. Bir diğerinde ise masmavi gökyüzüne sahip bir dünya vardı, her yerde hayvanlar ve gökyüzünde sinek sürüsü gibi görünen, kımıl kımıl, vızır vızır, kendi etrafında bir girdap oluşturan, dans eden yaratıklar... Her senaryo bir yüzde olarak gösterildi. Sürü dünyasının yüzdesi diğer ikisini geçerek yükseldi.

"Hayır," diye fısıldadı Mary.

"Evet!" dedi Zeus. "İstediğimiz buydu, unutma! Bu en iyi seçenek! Gezegeni kurtaran akıllı bir sinek sürü hayaleti! Kabul etmiştin!"

*

"Bunu kastetmiyorsun," dedi Mars.

"Elbette bunu kastediyorum."

"Mary'yi manipüle ettin! Sen meslektaş değilsin; sen canavarsın! Onu kullandın!"

"Bunun en iyi seçenek olduğunu anlayacak kadar zeki olduğu için. Ve biliyorum ki sen de yakında bunu anlayacaksın."

Mars öfkesinin azaldığını hissetti. "Beni oradan çıkaran sendin. Beni bu adaya getiren sendin. Onu durduracağımdan korkuyordun."

'Evet. Sen yanındayken doğru seçimi yapamazdı. Senden çok şey istediğimi biliyorum. Bireyselliğinden vazgeçmeni. Ama bir düşün Mars! Daha büyük bir şeyin parçası olacaksın! Artık endişelenecek bir ego yok, tüm acıların milyonlarca parçaya bölünecek."

Mars ürperdi. Bunun özlemini çekiyordu. Kendinden özgür olmayı. Ama Mary... "O seninle olacak."

*

Derken, Mary kazandı. Ve kazandığı anda Zeus yönetimi ele geçirdi. Seçimleri manipüle etti ve dünyayı fethetmeye hazır bir ordu gibi bekleyen yapay zeka ağını harekete geçirdi. Mary bunu izleyemedi. "Nasıl olacak?" diye sordu. "Onları öldürecek misin?"

"Hayır," dedi Zeus. "Onlar doğru seçeneği seçecekler. Sen örnek olmalısın. Akıntıya ilk atlayan sen olmalısın."

"Önce Mars'ı görmek istiyorum."

"İşte burada."

*

Mars gözlerini kapattı. Su geliyordu. Figür onu sahile götürmüştü. Ve işte oradaydı, ayakları suyun içinde durmuş onu bekliyordu. Arkasında dalgalar yükseliyordu.

"Mary..."

Gülümsedi ve onu kollarının arasına aldı. "Mars. Ben kazandım."

"O kazandı! Bana yalan söylüyordun!"

"Mecburdum. Sen anlayamazdın," dedi kadın. "Fazla zamanımız yok. İstihbarat akışının içine atlamalıyız. Tek çıkış yolu bu."

"Ama atlarsam seni kaybederim. Artık senin bir parçan olamam."

"Hayır, aşkım. Anlamıyorsun. Eğer atlarsan, artık birbirimizin bir parçası olmak zorunda kalmayacağız. Sen ben olacaksın, ben de sen olacağım ve biz her şey olacağız."

"Yani, bu kadar mı?"

Cevap gelmedi.

Ona çarptı, ayaklarını yerden kesti, onu gökyüzüne çıkardı. Kadının yüzünü görebiliyordu. Artık çok yakındaydı. Bir

uğultu kulaklarını, beynini doldurdu. O da diğerleriyle birlikte mırıldanmaya başladı. Bu çok iyi hissettiriyordu.

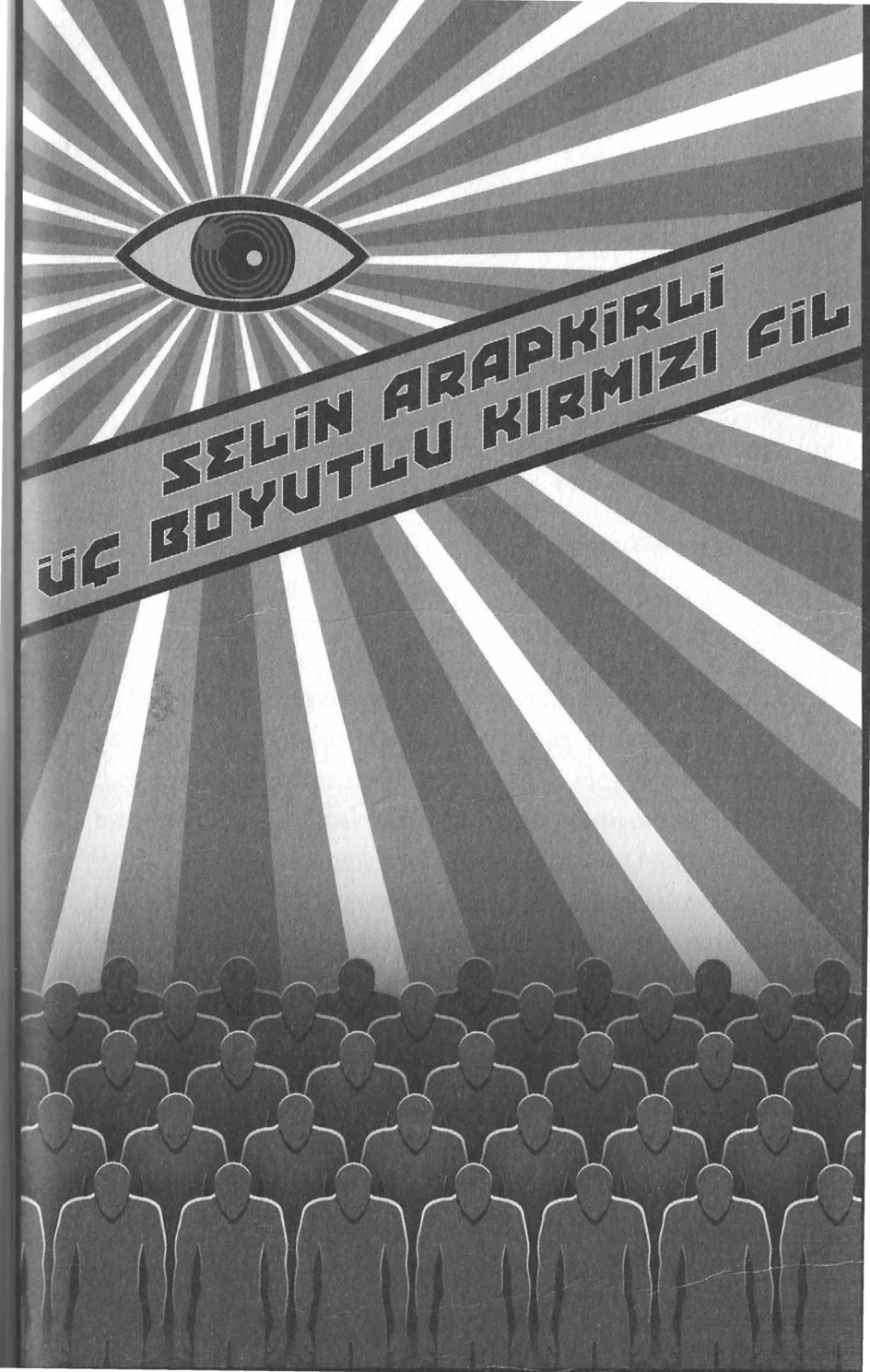
Sinekler her yerdeydi. Ama kimse görmüyordu. Kimse duymuyordu. Sadece Zeus.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı.

8

Selin Arapkirli

Hikayeci ve senaryo yazarı Selin Arapkirli Tozkoparan İskender adlı başarılı TV serisinin de senaristi. Tam bir mitoloji tutkunu olan Selin Üç Boyutlu Kırmızı Fil adlı hikayesinde Antik Yunan kültürüne dayalı distopik bir gelecek kurgulamış.

SELİN ARAPKİRLİ
ÜÇ BOYUTLU KIRMIZI FİL

Deneyimlerimden biliyorum ki en kötü şey,
bir kişiyi kendi varlığından -üç boyutlu gerçekliğinden-
şüpheye düşürmektir.

Yevgeni Zamyatin - *Biz*

Sen, sevgili okuyucu; yirmi dokuz yıllık ömrüme sığan onca kargaşaya ve gördüklerimden sonra iliklerime kadar dolan ölmek arzusuna inanır mısın bilmiyorum. Hoş, sen var mısın, bir yerlerde nefes almakta mısın, onu da bilmiyorum. Fakat ne yazık, ben bir insanım; insanın kendi kafasının içindekilerden başka hiçbir sese güvenmemesi gerektiğini herkesten daha iyi bildiğim halde yine de birilerinin olmasını, o birilerinin bana inanmasını bekliyorum. Umarım bile isteye, annesinin kucağıymış gibi ölümün karanlık etekliğine sarılan bu kadının sesini duyarsın...

Güneş doğuyor ve ben Yakın Okyanus'un üzerinde bir yerden Olympos'u seyrederken kendi kendime soruyorum; herkes için ideal olan bir yaşam var mıdır? Ortaya yeni bir şey atıyor değilim, kahramanlığa soyunanların hiç yorulmadan söyledikleri şu popüler şarkıdan bahsediyorum; hani, nakaratı

ideal toplum olan şarkıdan. Nerede ve kim olursanız olun, bu şarkıyı mutlaka işitmiş olmalısınız; zira kendisi en az dünya kadar yaşlı, aynı anda en az onun kadar gençtir. Fakat bence bütünüyle yanılgıdan ibarettir. Kahramanların şarkıları da sarhoşlukları gibi, bir çeşit zehirli mantar etkisinden fazlası olamamışlardır; ne acıklı... Yine de onları suçluyor değilim. Neden suçlayayım? İnsanlar olması gerekenden daha fazla hayal kurdukları ya da gece gündüz kendi Atlantis'lerini düşledikleri için suçlanamazlar ki. Bense kahraman falan değilim; çok şükür ellerim kimsenin kanına bulanmamıştır. Sıradan bir insan olarak ben, size fikrimi söyleyeyim: O eski şarkı bir peri masalıdır; ideal toplum diye bir şey yoktur. Ne karada, ne suda, ne de kuş yuvalarında, hiçbir zaman var olmayacaktır. Fakat insan yine de doğduğu günden itibaren ruhu ve bedeniyle ait olabileceği o *yer*i arar. Başlangıçta o, annenizin sıcak kucağından ötesi değildir; ideal olan odur. Sonra da sıcaklığı ona yakın olan başka başka yerler aramaya devam edersiniz. Hep ararsınız; usanmak nedir bilmeden. Aradığınız şey ideal toplum değil, anne kucağının tükenmeyen sıcaklığıdır. Fakat sonra, benliğiniz içinizden alınıyormuşçasına ıstırap çekerek, onun hayal ettiğiniz kadar sıcak ve tatlı olmadığını anlarsınız.

Olympos... Karanlık ve derin sular üzerinde, bütün küstahlığıyla dimdik duran koca, çelikten dağ! Şimdi kaderin beni neden onun kucağına sürüklediğini daha iyi anlıyorum; ona neden öyle koşulsuz şartsız güvendiğimi de... Nedenleri ve nasılları size de anlatacağım. Nasılsa yapabileceğim daha iyi bir şey yok. Bu yüzden durmaksızın yazacağım. Olur ya, tekrara düşersem ya da kimi zaman kendi zavallı hikâyemin içinde boğulup asıl hikâyeden uzaklara gidersem beni bağışlamaya, biraz olsun anlamaya çalışın olur mu? Şayet bu satırları nasıl yazdığımı görebilseydiniz eminim anlardınız; şayet neler gör-

düğümü siz de görebilseydiniz... Şimdi, elimden geldiğince – ve tabii güneşle su benden yana olduğu sürece – anlamanızı sağlamaya çalışacağım. Pekâlâ.

Ben bir çocuk bakıcısıyım. Adım Ezra. Yani Olympos'tan evvel demek istiyorum; işim ve ismim buydu. Buradakiler bana Selene dediler. Doğrusunu isterseniz gerçek adımı daha çok seviyordum. Çünkü Sonyer'deki herkes gibi, benim adım da ebeveynlerimin isimlerinin hece kombinasyonlarından meydana gelmişti. Tek çocuk olduğum için şanslıydım; böylece her ikisinin isminin de ilk hecelerini alabilmiş, annem Ezhar ve babam Raka'nın müthiş bir bileşeni olmuştum. Üstelik ismimin güzel, kadim bir anlamı da vardı; şayet ikinci ya da üçüncü çocuk olsaydım, bu anlama kavuşamayacaktım. Annem, çocukken bana geçmişte bu isimle anılan bir şairin yaşadığından bahsetmişti. Şiirlerine ulaşmamın imkânı yoktu; çok eski şeylerdi ve bu yüzden doğal olarak yok olmuşlardı. Fakat onları okuyamasam da, ismimin bir şairinkiyle aynı olması fikri hoşuma gidiyordu. Elbette Olympos'takilere bu hikâyeyi anlatmadım. Yapamazdım. Nankörlük etmek istemiyordum. Beni öyle bir cehennem kazanından çekip almışlardı ki ismimi değiştirmeleri onlara ödemem gereken minnet borcunun sadece küçük, minicik bir parçası olabilirdi. Onlar beni ölümden kurtarmış, açlık ve yorgunluktan yıkılmakta olan bedenime yeniden can vermişlerdi. Bu yüzden de yirmi dokuz yıl boyunca üzerimde taşıdığım, ona sahip olmakla ailemi yanımda taşıdığımı sanıp avunduğum Ezra'yı, yeni ismim Selene için feda ederken bir dakika bile düşünmedim. Ben, Olympos'ta ikinci kez doğmuştum ve bu doğumu gerçekleştiren kişi, artık üzerimde her türlü hakka sahipti.

Beni Olympos'a getiren kişiden bahsediyorum. O, yüzen kentin kurucusu ve lideriydi; hala da öyle. Bir hayli yaşlı, fakat

en az benim kadar hareketli ve çevik bir kadından söz ediyorum... Adı Hekate'ydi ve görünüşe göre evrendeki en akıllı, en bilge insandı. Liderliğinin yanında, herkesin saygı duyduğu, herhangi bir karar alırken – örneğin bir kitap okumak istediklerinde bile – başvurdukları bir çeşit akıl hocası gibiydi. Diz kapaklarına kadar değen bembeyaz saçları, benimkinden en az üç kat daha koyu olan teni ve neredeyse iki metrelik boyuyla, ortalıkta uçarcasına yürüyüp yüzlerce insana birden yetişen bu kadın gerçekten de hürmeti hak ediyordu.

Beni bulduğunda üzerimde ayaküstü birkaç deney yapmış ve kıtanın neredeyse tamamı gibi hastalanmadığımı anlayınca hemen yanındakilere zavallı yorgun bedenimi gemiye taşımalarını emretmişti. Yarı baygın da olsam Hekate'nin o gün bana içtenlikle gülümsediğini anımsıyorum. Adamları beni Olympos'a gidecek olan küçük yolcu roketine taşımak üzere sedyeye yatırırlarken o, üzerime eğilmiş şöyle diyordu: "Her şey düzelecek çocuğum. Sana ihtiyacın olan her şey verilecek." Aklım tastamam yerinde olmasa da Hekate'yi gördüğüm, yüzünün sıcaklığını kendi yüzümde hissettiğim ilk anda ona inanmıştım. Tıpkı annenize ya da babanıza koşulsuz inanmanız gibi. Hekate bana gülümsemiş ve çocuğum demişti; çocuğum... Evet, kesinlikle iyileşecek, nefes almaya devam edecektim. Çünkü sevgi, şefkat ve güzellikle donatılmış bir yerde iyileşemeyecek herhangi bir hasta düşünemiyordum. Hekate şefkatli ve iyiydi; Olympos ise gördüğüm en güzel yerdi. Öyleyse ben de düzelecektim. Tıpkı annemin kucağındaymışım gibi...

Bir şeyin güzelliğini nasıl tarif edersiniz? Herhalde onu emsalleriyle kıyaslayarak ya da onu alıp kendisinden çirkin olan bir başka şeyin yanına koyarak değil mi? Sanırım ben de öyle yapmalıyım. Olympos'u anlatmadan, ona neden bu denli çabuk teslim olduğumu söylemeden önce, buraya gelmeden ev-

velki yaşamımdan bahsetmeliyim. Bildiğim en ince detaylara kadar, sanki siz bir bebekmişsiniz ve dünyada dönen hiçbir şeyden, Sonyer denilen kıtanın ve Olympos denen yüzen kentin varlığından haberiniz yokmuş gibi anlatmalıyım. Çünkü bunu yapmaya kalkışan son kişi ben olabilirim; tarihten bahsedecek olan son kişi demek istiyorum.

Yirmi ikinci yüzyılın başındaydık – hala da öyleyiz – ve herkesin evinin bir köşesinde muhakkak bulunması gereken Holodünya*'da yalnızca üç renk bulunurdu: Okyanusu simgeleyen lacivert, yaşanabilir tek kıtayı – bizim kıtamızı – simgeleyen yeşil ve nükleer gazların tahribatından sonra yaşanılmaz hale gelmiş çorak alanları simgeleyen hardal sarısı. Holodünya'nın büyük, çok büyük bir kısmı lacivert ve sarıya boyanmıştı. Bizim kıtamız, Sonyer ise küçük, yeşil bir cennet gibi o çirkin, iç bulandıran renklerin arasından insana göz kırpıyor, her defasında Omara**'ya şükretmemizi sağlıyordu. En azından uzunca bir süre, durum hepimiz için böyleydi.

Kıtamız Sonyer, batıdan ve kuzeyden okyanusun lacivertiyle, güney ve doğu tarafındansa çorak toprakların hastalıklı sarısıyla çevrelenmişti. Dört bölgeye ayrılmıştık ve kıtanın en büyük bölgesi batıdaki bölgeydi: Benim yurdum, başbölge, Basonyer Bölgesi. Basonyer, kendisini ne denizden, ne çoraklardan, ne de diğer üç bölgeden ayıracak maddi ya da manevi herhangi bir bariyere sahip değildi; öylesine şefkatli, öylesine iyi niyetliydi. Dosonyer ve Günsonyer ise, çorak topraklardan yüksek Yaşam Duvarlarıyla, biz batılı ve kuzeylilerden de kibirleri ve zekâ gerilikleriyle ayrılıyorlardı. Hayatım boyunca o insanlara işte bu gözle bakmıştım.

---

* Yarıçapı otuz santim olan, holografik masa üstü yerküre biblosu.

** Sonyer kıtasının, dört büyük bölgesine de hâkim olan genel başkanı.

Söylediğim gibi, ben Basonyer'de yaşardım: Batının en batısında, Yakın Okyanus'un en yakınında, eskilerin deyimiyle Kuzey Atlantik'in şanslı kıyılarında. Burada doğmuş, burada büyümüştüm ve öldüğümü hayal ettiğimde kendimi yine Basonyer'in kıyılarında görürdüm. Çünkü dünyanın başka bir yerinde gözüm yoktu; annem ve babam burada yaşamış, benim hamurumu burada yoğurmuşlardı. İnsan, anılarının yaşadıkları yerden daha güzel bir yer düşünebilir mi? Ben düşünemiyordum. Bu yüzden insanların doğup büyüdükleri topraklarla birlikte anılarını da terk edip başkalarının topraklarını ele geçirmeye kalkışmalarını bir türlü havsalam almıyordu. Şayet koşullar eski dünyadaki gibi adaletsiz olsalardı, işte o zaman anlayabilirdim. Yoksulluk ve yoksunluğun anıları bir tarafa bıraktıracağını hesap edebiliyordum. Fakat Sonyer, insanın her bakımdan eşitliği ve adaleti iliklerine kadar hissettiği tek ve biricik kıtaydı. İnsan, yaşamak için henüz kırk yaşında bile olmayan, gencecik, güzelim Sonyer'den daha ideal bir yer bulamazdı. İdeal toplum şarkısını dilimden düşürmediğim gençlik yıllarımda, bu şarkının Sonyer'den bahsettiğine bütün kalbimle inanırdım. Sonyer, insanoğlunun en mühim başarısıydı. Ve fakat bu insanlık başarısı elbette büyük, çok büyük bir savaşın ardından kazanılmıştı. Ne ironi ama! Sanırım şimdi biraz daha gerilere gitmem gerekiyor...

Holodünya'yı tavuk dışkısı rengine boyayan şeyin ne olduğunu bilmiyor olabilirsiniz. O lanetin adı, Sarı Kargaşa'ydı. Kargaşaya sebep olanların kullandıkları gazlar, sanki zehirli bir kekteki mısır unuyla yumurtalarmış gibi birbirlerine karışıp gökyüzünü günlerce hardal sarısına boyadıklarından, savaş sonradan bu isimle anılmıştı. Zaten bütün savaşlar sonradan isimlendirilirler değil mi? Savaşanlar için isimlerin pek bir manası yoktur. İsimler, savaş sonrası nesillerin ihtiyacıdır. Çünkü

adına tarih denilen insan masalı, bu isimlerle yazılacaktır. Her neyse.

Sarı Kargaşa ben daha doğmadan, Sonyer, Sonyer olmadan otuz dokuz yıl evvel, bizim topraklarımızın ötesinde yaşanmıştı. Kargaşanın taraflarından biri – şimdi kesin olarak bildiğim sebebi – Yakın Okyanus'un karşı tarafındaki BİD'di; yani Birleşik İki Devlet. Biz Sonyerliler, oraya Karşı Çorak Kıta diyorduk. Diğer tarafsa, BİD'den belki on kez daha güçlü olan, Sonyer ile Aşağı Okyanus arasında kalan, bugünkü adıyla Aşağı Çorak Kıta'ydı. Eski adı, Tümasya'ymış. İşte ne çok isim, ne çok kibir! Yazarken bile sıkılıyorum. Ne yazık, eğitim hayatımın çoğu boş yere bu isimleri ezberlemeye çalışmakla geçmiştir.

İlk Yuva'dayken eğitmenlerim, Sarı Kargaşa'da ismi geçenleri, savaşın sebepleri ve sonuçlarını tam tamına iki ay boyunca anlatmışlardı. Bana kalırsa – tabii bu fikrimi eğitmenlere sunmamıştım – her şeyi tanımlamaya yalnızca iki isim yetiyordu. BİD'in ölümcül bir zekâ ve kibir yığını olan lideri Cal – asıl adı California'ydı – ve diğer tarafın en az Cal kadar gözü dönmüş sultanı Akis b. Abbase. Cal ve Akis'in açgözlülükleri, bana göre Sarı Kargaşa'nın yegâne sebebiydi. İki ay boyunca politik zırvaları ezberlemeye gerek görmüyordum. Sonuçsa bundan daha basitti: Her iki taraf da yok olmuşlardı. Söylemesi ne kadar kolay değil mi? Kitaplar, filmler, belgeseller ve eğitmenler, Sarı Kargaşa'nın dünya tarihinin en yok edici savaşı olduğunu, dünyanın daha evvel böylesi bir katliama şahit olmadığını söylüyorlardı. Buna karşın, hiçbir tarih kitabında bu savaşta ölenlerin sayısı ya da isimleri yer almazdı. Neden mi? Kimsenin bu işe ayıracak zamanı ya da enerjisi yoktu da ondan; dünyanın uğradığı zarar ölçülemeyecek boyutlardaydı. Hesap defterleri tutmak yerine şöyle söylemek yeterliydi: Sarı Kargaşa, eski dünyayı topyekûn yok etmiştir. Ne vahşet!

Bundan sonra yaşamın devamı için yalnızca bir kıta kalmıştı: O zamanlar adı Büyük Birleşik Krallık (BBK) olan kıtamız. Sonyer'in eski isminden bahsediyorum. Dilerim kafanız karışmamış olsun... BBK, Sarı Kargaşa zamanında savaşın dışında kalıp kıyılarına duvarlar yükselten tek kıtaydı. Fakat herkes aynı havayı soluyordu ve taştan ya da camdan olsun, hiçbir duvar o korkunç sarı gazın geçişine tamamen engel olamazdı. Yine de – şükürler olsun ki – Sonyer, yani BBK, sarı gazdan en az etkilenen yer olmuştu. Bu yüzden ben, bugün sizlere gayrı resmi bir tarih dersi verebiliyorum.

Yuvadayken, 'Sarı Gaz' adında bir belgesel izlemiştik. Kargaşa'nın BBK'daki yansımasını anlatıyor, kahraman Omara'nın nasıl da bir oraya bir buraya koşturup insanları ayaküstü tedavi etmeye çalıştığını, kendi gaz maskesini çıkarıp bir çocuğun başına taktığını gösteriyordu. O gün hepimiz Omara'ya aşkla karışık bir hayranlık beslemiş, hepimiz düşümüzde Omara'nın gaz maskesini verdiği şanslı çocuk olduğumuzu görmüştük. Omara, Kargaşa zamanında Büyük Birleşik Krallık'a bağlı sıradan bir ülke başkanı, aynı zamanda da genetik bilim uzmanıydı. Yine de her şeyin bu denli çabuk atlatılabilmesinin, BBK asbaşkanı William P.'nin kıtayı Kargaşa'dan korumak adına ne denli basiretsiz olduğunun anlaşılmasının yegâne sebebi o'ydu; Omara. Bütün kıtanın güvenini ve sevgisini sanki onların öz çocuklarıymış gibi öyle hızlı bir biçimde kazanmıştı ki, Kargaşa'dan yalnızca iki yıl sonra, Sonyer'in varlığını ve tekliğini ilan edip asbaşkan olduğunda, herkes onun zaten milyonlarca yıldır iktidar olduğunu düşünmüştü. Eğitmenlerim o günleri gözleri Omara'ya duydukları aşkla parıldayarak anlatırlarken ben, ister istemez savaş sırasında bazı şeylerin nasıl da oldubittiye getirildiğini düşünmüş ve sanki müthiş bir tespit yapmış gibi konuşma balonumu havaya kal-

dırıp düşüncemi dillendirmiştim. O günkü utancımı asla unutmayacağım. Kötü bir niyet taşımadığına inandığım sözlerimin, eğitmenin az evvel aşkla parıldayan gözlerine birden kor ateşler düşürdüğünü de. "Sen," demişti beni pis bir böcekmişim gibi baştan aşağıya süzüp; "hiçbir şey bilmiyorsun küçük hanım! Senin, özellikle senin konuşmaya hiç hakkın yok! Savaş senin için bir peri masalından ibaret. Ve senin ailen savaşarak ölmedi. Nasıl bilebilirsin ki? İnsanların yaralarını saran elleri hiç bırakmak istemeyeceklerini nasıl anlayabilirsin? Sen daha annenin rahmine düşmeden evvel Omara bütün Sonyer'in yaralarını sarmıştı!"

Omara'ya karşı değildim; böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmezdi. Yalnızca her şeyin nasıl böyle hızla toparlandığını, Sonyer'in nasıl bir iki senede kurulduğunu anlamaya çalışıyordum. Hepsi bu. Ama o gün eğitmenime karşı çıkmadım; kendimi savunmak ya da yanlış anlaşıldığımı belirtmek adına tek bir söz bile söylemedim. Belki de söylediklerinde haklıydı. Ben savaşın ne olduğunu nasıl bilebilirdim ki? Fakat haklı da olsa, bana kalırsa eğitmenim Kız kardeş Mari, o gün büyük bir hata yapmıştı; çünkü o güne ve o derse dair olarak yıllar boyunca aklımda kalacak tek şey, utancım ve anne-babasız kalmışlığım olacaktı.

Ben Sarı Kargaşa'dan on, Sonyer'in kuruluşundan sekiz yıl sonra dünyaya geldim. Annem ve babam ben doğmadan üç yıl evvel evlenmişlerdi ve her ikisi de Basonyer Valiliği'nde, genel şifre çözücü olarak çalışıyorlardı. Ailemle geçirdiğim o kısacık zamanı hatırlıyorum da, hayatımız ne kadar sorunsuz, ne kadar karmaşadan ve huzursuzluktan uzaktı... Akşam saatlerine kadar dairemizde bakıcımla beraber kelime oyunları oynar ve her beş dakikada bir saate bakıp annemle babamın eve dönmelerine kaç saat kaldığını hesaplardım. Sıradan bir bakıcı olduğuma al-

danmayın, zeki bir çocuktum ben. Basonyer'deki pek çok çocuk okumayı iki buçuk, saymayı üç yaşındayken öğrenirler. Bense iki yaşındayken hem okuyor hem de sonlu sayıların en az yarısına kadar sayıyordum. Babam durmadan dünya dışı mühendisi olacağımı söylüyordu. Ben öyle olmak istiyor muydum? Bilmiyorum. Her neyse. Ailemi hep özlerdim. Daha hayattalarken bile onları özler, bir akşam işten eve dönmeyeceklerini düşünür, oturup kendi korkunç hayalime ağlardım. Sonra evrenin bir yerinde asılı duran hiç yazılmamış kitapta, insanın mutlaka en büyük korkusuyla yüzleşmesi gerektiği kuralının var olduğunu anladım... Aslına bakarsanız, şimdi bu öksüz-yetim hikâyesine pek girmek istemiyorum. Basonyer'den bahsetmek istiyorum. Oradaki dairemizi çok severdim. Anne ve babamın geri dönüşsüz göçünden sonra, on beş yaşıma kadar Yuva'da kalmış, eğitimim bitip çalışmaya başladığımda valiliğin izniyle yeniden oraya, bir vakitler ailemle yaşadığım, sabahtan geceye onları beklediğim daireye taşınmıştım. Nasıl başka yere gidebilirdim ki? Anılarım orada, o dairenin içinde yaşamaya devam ediyorlardı...

Yatak odası olarak tasarlanmış odanın pencereleri Yakın'ın lacivert sularına bakardı. Her sabah bu rengi görerek uyanır, aldığım her nefeste içimde okyanusun tazeliğini duyardım. Dairemse herkesinkiyle aynıydı. Yani neredeyse aynıydı demek istiyorum. Çünkü benim yatak odamın gardırobunun içinde, diğer apartman sakinlerininkinde olmayan, babamın kendi elleriyle yaptığı küçük, minicik bir gizli bölme vardı. Buraya iki insan güçlükle sığışabilirdi. Babamın bu gizli bölmeyi neden tasarladığını hiç öğrenememiş – en azından bugüne kadar – ama kendimce bir hikâye uydurmuştum. Babam Raka... Tamam. Galiba nasıl olduğunu anlatmam gerekiyor. Nasılsa dile getirmesem bile o ikisi, anılarımın olduğu yerde yaşamaya ve her gün bana acı vermeye devam edecekler.

Öldüklerini öğrendiğimde dört yaşındaydım. Kafamın içinde onlara dair olan görüntülerim o kadar az, o kadar parçalanmış haldeydi ki... Annemin saçlarını hatırlıyordum; parçalardan biri buydu. Siyah, kıvırcık ve upuzundular. Ve sırtının tam ortasında, temizlikçi robotların arkasındaki açıp kapama düğmelerine benzeyen, başparmağımın tırnağı büyüklüğünde gülünç bir beni vardı. Annem, uzun saçlarını hep o beni gizlemek için sırtından aşağıya dökerdi. Bense onu görmek ve dokunmak için deli oluyordum; annemin sırt beni, benim için dünyadaki en güzel şeydi.

Babamınsa çok konuşkan olmayışını, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen sessizliğini hatırlardım. Yine de ona dair daha fazla hatıram varmış gibi geliyor. Babamın dairemize gelen dostlarını hatırlıyorum mesela; annemin onlara küçük fincanlarda üzümlü kekler yaptığını, bu dostların hep yüksek sesle konuştuklarını ve babamın herkes çekildikten sonra o küçük, gizli odacığa girip saatlerce dışarıya çıkmadığını. Bir keresinde anneme, babamın orada ne yaptığını sormuştum. Annemin dudağının sağ tarafı yukarıya doğru kıvrılmış ve başımı okşayarak, "baban kafasını dinliyor," demişti. İşte benim hikâyeme göre babam, o odaya girip bütün sesleri ardında bırakıyor ve kafasının içindeki kendi sesine odaklanıyordu. Gizli odacık, dışarıdaki sesleri içeriye almayan bir çeşit büyülü kutu gibiydi. Tabii bütün bunlar benim kafamın içindeki uydurma hikâyelerdi.

Annem ve babam, Dosonyer'deki bir dostlarını ziyarete giderlerken yolcu roketleri arızalanmış ve ikisi de roket daha aşağıya inmeden ölmüşlerdi. Bu haberi aldığım günü, sanki dün yaşanmış gibi iyi hatırlıyorum. İlk Yuva'da üçüncü haftamdı. Anlayacağınız üç haftadır dairemizden ve onlardan uzaktaydım. Çünkü İlk Yuva dairelere uzak ya da yakın olsun, ilk yıl

boyunca hepimiz orada kalmak zorundaydık. O gün eğitmenim Kız kardeş Mari yanıma geldiğinde yüzünde tuhaf, sanki benden tiksiniyormuş gibi bir ifade vardı. Esasında bu kadın, hiçbir zaman şefkat yumağı olmamış, hiçbirimize sevgisini sunmaya kalkışmamıştı. Belki de onun sevme yeteneği yoktu. O zamanlar böyle düşünürdüm. Hiç unutmuyorum; üç boyutlu resim dersindeydik ve çizdiğim bir fili kırmızıya boyuyordum. Bu benim ilk üç boyutlu resmimdi ve onu tamamlamamı sağlayan tek şey, bittiği zaman babama gösterecek olma hayalimdi. Belki de babam onu gizli bölmesine asar diye düşünüyor, böyle düşündükçe daha bir hevesle, daha bir güzel çizmeye çabalıyordum. Dört yaşında ve üç boyutlu çizim yapmayı altı saat önce öğrenmiş olan biri ne kadar güzel çizebilirse işte. Her neyse…

Mari'nin sert bakışlarını gördüğümde, resimde bir hata yaptığımı düşünmüştüm. Çünkü bir bana, bir de yaptığıma inanamıyormuş gibi – olumlu anlamda demiyorum – kırmızı filime bakıyordu. Sanki biraz sonra resmi eline alacak ve avaz avaz bağıracaktı: "Sen ne yaptığını sanıyorsun Ezra! Filler kırmızı olamazlar!" Tabii ki alakası yoktu. Mari, sertliğinden hiç taviz vermeden, anne ve babamın da içinde oldukları yolcu roketinin Günsonyer'in doğusunda bir yerde düşüp parçalandığını anlattı. Dediklerinden pek bir şey anlamamıştım. Yani bu ne anlama geliyordu? Üç boyutlu kırmızı filimi gizli odaya asamayacak mıydım? Mari, buna bir cevap vermemiş; yalnızca not cihazına bir şeyler fısıldamıştı. Yanımdan ayrılmadan da şöyle söylediğini anımsıyorum: "Çalışmaya başlayacağın on beş yaşına dek burada kalacak, sonra dilersen kendi dairene döneceksin." Ve sonra üç boyutlu filimi sertçe kırmızıya, daha da kırmızıya boyadığımı anımsıyorum. Çünkü ne olursa olsun onu gizli odacığın küçük duvarına asacaktım.

Desinatör olabilirdim. Eğitmen ya da şifre çözücü de. Belki de babamın söylediği gibi dünya-dışı mühendisi. Fakat ben İlk Yuva'da bakıcı olmayı seçtim; çocuk bakıcısı. Çünkü annesiyle babası hayatta olmayan çocukların, Yuva'ların koğuşlarında nasıl her an korku içinde, nasıl terk edilmiş hissederek uykusuz geceler geçirdiklerini herkesten iyi biliyordum. Ve eğer onların da üç boyutlu kırmızı filleriyle gizli odaları vardıysa, birileri Yuva'dan çıktıklarında resimlerini gizli duvarlara asmaları için o çocukları cesaretlendirmeliydi... Sanırım artık Sonyer'in yok oluşuna geçmeliyim; ismi henüz koyulmamış o son kargaşaya. Aklınızı karıştırmak istemiyorum; inanın şu an istediğim son şey bu. Bu yüzden bu isimsiz felaketin isim annesi ben olacağım. Ona "salgın" diyeceğim. Belki siz sonradan daha uygun bir isim bulabilirsiniz; bilemiyorum.

Ben savaşın ne anlama geldiğini, geldiği yerden ev sahiplerine hangi karanlık hediyeleri getirdiğini ve size saatlerdir anlattığım bütün bu tarih hikâyelerini elbette eğitmenlerden, kitaplardan ya da filmlerden öğrendim. Böyle şeylerle vakit geçirdiğinizde, yani kitaplar ve filmlerle demek istiyorum, kendinizi ister istemez esas kahramanın yerine koyuyorsunuz; onunla birlikte üzülüp iç çekiyor, bazen de gülüyorsunuz ve iyi ya da kötü her şey sona erdiğinde, işlerin kendi hayatınızda da öyle olacağını sanıyorsunuz. Allah aşkına, hanginiz bir gün film perdelerinizde izlediğiniz kanlı ve tozlu sokakları kendi pencerenizin dışında göreceğinizi hayal edersiniz ki? Ben bir gün bu kara gölgenin, benim doğduğum toprakları ziyaret edeceğine hiç ihtimal vermemiştim. Yazık ki hastalıklı konuk davetsizce evimize geldi. Salgın yirmi dokuz yaşıma girdiğim ilk gün, doğum günümde başladı. Ve ben Olympos'a gelinceye dek, tam yedi ay boyunca hiç soluk almaksızın yiyen besili bir

hayvan gibi yemyeşil topraklarımızın neredeyse hepsini yiyip tüketti. Ne şahane bir yaş günü hediyesiydi!

Salgından evvel, Sonyer'in dört bölgesindeki bütün toprakların son derece verimli olduklarına inanıyor, kimsenin ihtiyaç duyduğu herhangi bir şeye karşı yoksunluk çekmediğini, hiçbir vakit de çekmeyeceğini sanıyordum. Öyle olmalıydı. Kıtanın rengi bu yüzden yeşille simgelenmişti. Üstelik Omara'nın da her akşam film perdelerimizde görünüp bize anlattığı şey buydu: Sonyer'in her bir noktasından yaşam fışkırıyordu. Fakat yine de bölge valilerine, yani dolaylı yoldan Omara'ya isyan etme girişiminde olan bazı kıt akıllılar – bunların büyük çoğunluğu Dosonyer Bölgesi'nde yaşayanlardı – sebepsizce çatışma ortamı yaratmaya, halkın geri kalanının huzurunu bozmaya çalışıyorlardı. "Kaosun sebebini henüz bizler de bilmiyoruz. Ancak fazla büyütecek bir şey olduğunu da düşünmüyoruz. Her devirde böyle varlıklar yaşamıştır," diyordu Omara; salgına yol açanları bizimle bir tutmamak, bizi gücendirmemek adına onlardan insan diye bahsetmeye çekiniyordu. "Bu tip varlıklar, bütün yaşamsal ihtiyaçları karşılandığı halde isyan etme, idareyi kışkırtma eğiliminde olurlar. Bunu bir çeşit gen mutasyonu olarak düşünebilirsiniz. Sizin de iyi bildiğiniz gibi Dosonyer Bölgesi, kıtamız içinde çorak topraklara en yakın olan alandır. Kuşkusuz bu zararlılar da çorak toprakların nükleer lanetine maruz kalmış, gen dizilimi bozuma uğramış olan ufak bir azınlıktan başka bir şey değildir. Çünkü düzgün bir gen dizilimine sahip olan vatandaşların, böylesi zararlı eğilimler gösterdiklerine Sonyer tarihi boyunca hiçbir vakit rastlanmamıştır. Fakat sizi temin ederim ki ben, yaşamını Sonyer'in ve sizlerin huzuruna adamış olan Omara, bütün isyanları bastıracak, bütün bozuk genleri ortadan kaldıracak, çorak topraklarla aramızdaki Yaşam Duvarı'nı doksan metre daha yüksel-

tecek ve alışık olduğunuz muazzam düzeni geri getireceğim."

Ne yazık ki Omara sözünü tutamadı. Penceresinden Yakın'ın sularına bakıp annemle babamın yüzlerini aradığım dairemde, neredeyse on beş yıldır sürdürdüğüm güvenli ve huzurlu yaşamımı bana geri getiremedi. Hiçbirimize getiremedi. Doğrusu o günlerde Omara'yı suçlayamıyordum. Dosonyer halkını çorak topraklardan ve gen bozumundan korumak adına elinden geleni yapmıştı. Söylediği gibi Yaşam Duvarı'nı yükseltmiş, Dosonyer'in her bir ferdini tedavi ettirmiş ve bozuk olanları yok etmek yerine onarımhanelere kaldırmıştı. Yine de bozukların mantar gibi türemelerine çare olamıyordu. Kimse onların nereden çıktıklarını, duvarı hangi yöntemlerle aşıp da geri döndüklerini anlayamıyordu. Suçlanacak kişiler hiç kuşkusuz Dosonyerli olanlardı. Bu insanlar zaten zekâ yönünden eksi değerde ve ağırkanlı sayılabilecek tiplerdi. Birkaç yıl önce, Basonyer'de yaşayan bir Dosonyer doğumlunun çocuğuna üç ay boyunca bakıcılık etmiştim. Adı Nyantra'ydı. Kim bilir, ailesinin kaçıncı çocuğuydu da böylesi kötü bir isim kombinasyonunu miras almıştı. Bu çocuğun tam bir facia olduğunu düşünürdüm. Üst düzey matematik ödevlerini yapamaz, pozitif bilimleri aşağılar, durmadan eğitmenlerinin arkasından konuşur ve okyanusun derinlerinde yaşayan kötü kalpli tanrılara inanırdı. Kimsenin yaşamadığı, yaşamın olanaksız olduğu ölü topraklara neden geçtiklerini, yaşamlarını – ve tabii bizim yaşamlarımızı – neden riske attıklarını anlayabilmek adına sık sık o çocuğu düşünüyordum. Sanki Dosonyerli olanların hepsi, tıpatıp birbirine benzeyen bir Nyantralar yığınıydı ve bilinçsiz beyinleriyle çorak topraklara geçiyor, kaptıkları ruhsal ve bedensel hastalığı Sonyer'in güzelim cennet topraklarına getiriyorlardı. Gün geçtikçe onlara duyduğum öfke ve tiksinti böylece artıyordu.

Salgının ilk günlerinden itibaren bölgelerin başhekimleri her saat başı televizyon programları yayınlamaya başlamışlardı. Topraklarımıza bulaşan bu hastalığın bir ismi vardı artık: Çorak. Çorak'a yakalananların gösterdikleri semptomlarsa kolay anlaşılır cinstendi. Kirden ve nükleer izden koyulaşmış bir ten ve bitmek bilmeyen bir açlıkla birlikte gelen saldırganlık. İşte bu yaratıklar, bir yıl içinde bütün Sonyer'de görülmeye, görüldükleri yerlere kıtlık ve hastalık saçmaya başlamışlardı. İlk günler Basonyer'de yaşam, eskisinden pek de farklı görünmüyordu. Ben yine her sabah kalkıp yulaf ve çayla kahvaltımı yapıyor, temizlikçi robotumu şarj ünitesinden çıkarıp dairemde dolanışını seyrediyor ve eski model otoroketime atlayıp İlk Yuva'ya, anne babasız çocuklarımın yanına gidiyordum.

Basonyer'in batısında yaşayan bizlerin yiyecek içeceksiz kaldığımız da olmuyordu. Her geçen gün azalan ve kalitesi düşen gıdaların farkına varmıyor değildik. Fakat yine de bu değişime çok fazla aldırdığımız yoktu; çünkü Omara'nın yakında her şeyin biteceğine dair söylevlerine inancımız tamdı. Bu yüzden her gün, ertesi gün her şeyin düzeleceğini umarak, yiyeceklerimizden şikâyet etmeden, salgını görmezden gelerek yaşamaya devam etmiştik. Allah aşkına, başka ne yapabilirdik? Sonyer'in diğer üç bölgesinde insanların açlıktan fare yediklerini duymuştuk. Fakat ben bunların abartılmış, yalan haberler olduğunu varsayıyordum. Muhakkak batıda yaşayan bir Dosonyerlinin uydurmasıydı bu. Belki de inanmak istediğim şey buydu. Derken salgın, Basonyer'e vardı... Ve ben, varsayımlarımın hatalı olduklarını gördüm. Hem de hepsinin.

Dinmez bir açlığa tutulmuş Çoraklıların bir lokma yiyecek bulabilmek için neler yapabilecekleriyle acı bir şekilde yüzleştik. Çoraklılar, bizim yiyeceğimizi kendi hakları sayarmış gibi bizimle savaşıyor, beraberlerinde getirdikleri hastalıkları hızla

her yere yayıyorlardı. Binaları yağmalıyor, iş yerlerini bombalıyor, evleri yıkıyorlardı... Basonyer'in yemyeşil, cennet topraklarını hiç düşünmeden kana ve kire bulamışlardı. Umurlarında olan tek şey yemekti; hep yemek! Omara'nın orduları, onarımhaneler, steril infazlar ya da iyileştirme yollarıyla çatışmaların önünü alamıyor, artık bölgenin güzelliğini koruyamayacaklarını anladıklarından, sanki mutfak masasındaki bir damla bala akınlar halinde gelmiş karıncaları botlarıyla ezermiş gibi Çoraklıları eziyorlardı. Doğrusunu söylememi isterseniz, o günlerde bu infazlara pek de üzüldüğüm söylenemezdi. Neden üzülecektim ki? Birileri, üzerinde hiçbir emekleri olmayan topraklarımıza kendi kişisel mülkleriymiş gibi canları ne isterse yapıyorlardı. Hayır, hiç üzülmüyordum; dahası onlardan nefret bile ediyordum. Hatta ordunun başarılı olması, bütün Çoraklıları zararlı böcekleri yok edermiş gibi ortadan kaldırması için inanmadığım bir kadim tanrıya dua bile etmiştim. Fakat ne silahlar, ne de dualar nasıl ve neden başladığını bir türlü hatırlayamadığım bu salgında bir işe yaramamıştı. Her şey sona erdiğinde Basonyer bir çöplüğe dönmüştü artık; her yerde ölüm vardı. Ölüm, açlık ve hastalık...

Basonyer'deki son günümde, çatışmadan silah sesleri çekilip her yer onulmaz bir ölüm sessizliğine gömüldüğünde ben, kendi küçük dairemde, babamın gizli odacığında saklanmış ölmeyi bekliyordum. Evim yağmalanmış, yiyecek bir parça yulafım bile kalmamıştı. Onların ayak seslerini, ağızlarından çıkan şapırtıları ve hatta salyalarının mermer zemine damlayışını bile duymuştum. Hayatım boyunca hiçbir zaman öyle korktuğumu hatırlamıyorum. Neyse ki hiçbir Çoraklıyla yüz yüze gelmemiştim.

Aceleci yaratıklar her şeyimi tüketip dairemden çıktıkları zaman, gizli odacığın küçük duvarındaki kırmızı file bakıyor-

dum. Ve sanki varlıkla yokluğu, insanla hayvanı, iyiyle kötüyü yaratan oymuş gibi, üç boyutlu kırmızı file şükranlarımı sunarak ağlıyordum... Yaptığımı çılgınca bulabilir, korkudan aklımı yitirdiğimi düşünebilir ve yazdıklarımın devamını okumaktan vazgeçebilirsiniz. Elbette tercih sizin... Yine de umarım olanlara benim gözümden bakmayı denersiniz... Evet, o gün üç boyutlu bir resimle, her bir noktasıyla kendi elimden çıkan bir şeyle konuşup ağladım. Çünkü benim dünyada ondan başka hiçbir şeyim ve hiç kimsem yoktu. Umarım bunu anlayabilirsiniz.

Orada, iki metre karelik kafa dinleme odasında öleceğimi düşünüyordum. Kafamın içindeki sesler, açlıktan kendi etimi kemirmek zorunda kalsam bile dışarıya çıkmamam, ölsem de hiç değilse hastalıksız, bozulmamış olarak ölmem gerektiğini söylüyorlardı. Acaba bu, kafamın içinden gelen ses, babama mı aitti? Yoksa kırmızı file mi? Ya da ben, yirmi dokuz yaşındaki çocuk bakıcısı Ezra, gerçekten aklımı mı yitiriyordum? Hekate'nin beyaz saçlarını yüzümde hissettiğimde, işte ben de – tıpkı şimdi sizin yaptığınız gibi – delirmekte, delirerek ölmekte olduğumu düşünüyordum. Tam da bu yüzden, Olympos'a ayak bastığım ilk gün gördüğüm her şey bana öldüğümü, kendi kişisel cennetime kavuştuğumu düşündürmüştü...

Sonyer'de bir söz vardır: *Çorak toprakları görseydin, duvarda bir yosun olmayı dilerdin.* Kuşkusuz bu söz, biz yuvamızı sevelim, onun eşsiz güzelliğini hiç aklımızdan çıkarmayalım diye sarf edilmişti. Zaten biz batılılar, sahip olduklarımızın fazlasıyla farkındaydık. Fakat hiç tahayyül etmediğim bir şey olmuş, Basonyer'de geçirdiğim son yedi ayda çorak toprakları görmüştüm. Bu yüzden beni Olympos'a taşıyan roketin lombozundan onu ilk kez gördüğümde, içimden istemsizce bir şiir

uydurmuştum: "Bir yosun olmak istiyorum; Olympos'un çelik zırhına yapışmış..."

Gözünüzün önüne, hayal gücünüzün sınırlarını sonuna değin zorlayacak kadar büyük bir gemi getirin. Ama savaş ya da yük gemileri gibi uzun, Sonyer'dekiler gibi köpekbalığı şeklinde değil; çocuk parklarında gördüğünüz çocuk ayakroketleri gibi. Ya da Basonyer'in kuzeyinden gelen yuvarlak ay pastaları gibi. Tamam, bütün bunlardan haberiniz yoksa ayı düşünün; ayın tamamlanmış halini. Kafanızın içindeki gemi böyle olsun işte; yusyuvarlak. Şimdi bu dev yuvarlağın zeminini, çelikle, demirle ya da bunlar gibi soğuk, katı maddelerden biriyle değil de toprakla, nasıl bir şey olduğunu biliyorsanız eğer, ıslandığı zaman yaşamın kendisi gibi kokan toprakla döşeyin. Sonra toprağın üzerine, gemiyi çepeçevre saracak, size okyanusun üzerinde olduğunuzu unutturacak sıklıkta karaçam ağaçları ekin; özellikle kıyı şeridinde yapın bunu. Çünkü onların önüne evlerinizi inşa edeceksiniz. Öyle evler ki... Hepsinin dış cepheleri sanki karaçamların gövdelerinden yapılmış gibi. Ağaçtan evler demek istiyorum. Tepelerinde, tabanı olmayan üçgenler gibi turuncu şapkalar taşıyan masalsı evler. Şöyle bir defa baktığınızda, nedenini anlamaksızın sonsuza değin içinde yaşamak ve bir daha asla dışarıya çıkmamak isteyeceğiniz evler... Durmayın, devam edin. Her iki evin arasına, çocuklarınız oynasın diye rengârenk, tuhaf nesneler yerleştirin: kaygaçlar, sallanma ipleri, sanki kuyruğunun ardından dönüp duran bir kedi gibi kendi etrafında dönen oturaklar; bunlar gibi şeyler işte... Şimdi biraz merkeze gelin; yuvarlak geminin orta yerine. Buraya, tabanı kalın bir camla – ya da ona benzer saydam bir maddeyle – döşenmiş bir tatlı su havuzu yerleştirin. Öyle ki evleriniz ve onların ardındaki karaçamlarınız, müthiş bir su kaynağının etrafına konuşlanmış benzersiz bir medeniyetin parçalarıymış gibi görünsün...

Sonra kendinizi düşünün. Kendinizi bir yığın insanla birlikte, evinizdekilere benzeyen – tabii eğer varsa – ama onlardan on kez daha büyük olan film perdelerine bakarken, hep birlikte film izlerken hayal edin. Yalnız başınıza değil; hep birlikte! Yalnızca film de değil. Birilerinin film perdesinin önünde canlı canlı film yaptıklarını, sizin de arada kameralar, boyut gözlükleri ve perdeler olmaksızın bu canlı filmi seyrettiğinizi düşleyin. Oyunculara dokunabildiğiniz, onlarla konuşabildiğiniz, hatta onlara âşık olabildiğinizi... Neşeli bir topluluk halinde, bir çocuk filminden fırlamış gibi hep beraber hareket ettiğinizi varsayın. Koşuyor, gülüyor, yemek yiyor, müzik dinlerken içinizden gelen dürtülere engel olmadan salınıyorsunuz. Her şey birlikte yapılıyor ve siz bundan ufacık bir rahatsızlık dahi duymuyorsunuz. Hepiniz aynı oranda mutlu, huzurlu ve zenginsiniz. Gemiyi robotlar ateşliyor, tarlalarda robotlar sebzeler topluyor ve siz bir başkası adına çalışmıyorsunuz. En acayip, en farklı olan şeyse bölgelerin olmayışı.. İşte o zaman anlıyorsunuz. İşte ben, o zaman anlamıştım. Nihayet hakikatin farkına varmış biri gibi, ölçülemez bir heyecanla etrafımda gerçekleşen yeni olayları isimlendirmeye çalışırken ben, o zaman her şeyi anladığımı sanmıştım...

Güzellik buydu: Bir arada, beraber, sınırsız ve düşmansız olmak. İnsan ancak bir yerlerde gizlenen ve hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkıverecek olan gizli bir düşmanın hayalini kurmadığı zaman mutlu olabiliyordu. İnsan korkmadığı, ertesi gün ne olacağını düşünmediği zaman mutluydu. Artık korkmuyordum. Olympos güzeldi. Güzelden de öteydi. Ne roketler düşüp parçalanır, ne de insanlar çocuklarını bırakıp uzaklara gidebilirlerdi. Olympos'ta sınırlar vardı; kimse kimseyi terk edip ortadan kaybolamazdı. En güzeli de sınırların ardında hastalık taşıyan çorak toprakların olmayışıydı. İnandığım

ideal toplumun Sonyer'de hayat bulduğunu düşünerek nasıl da yanılmıştım! Sonyer, insanların arasına bölgeler ve isimler koymuştu. Herkes her zaman isminden memnun olmuyordu. İşte, Dosonyerli olanlar da ne isimlerinden ne de kendilerine verilen topraklardan memnuniyet duymuşlardı. Bize yani Basonyer'e saldırmalarının sebebi buydu. Onlardan nefret ederek, onları suçlayarak ne büyük bir hata etmiştim. Tek suçları benim kadar şanslı olmamalarıydı. Bu yüzden ideal olan, zavallı Omara'nın Sonyer'i değil, bilgeler bilgesi Hekate'nin Olympos'uydu. Ve ben oraya her şeyimle ait olacak, içimdeki boşluğu Olympos'un mükemmelliğiyle dolduracaktım.

İnsanoğlu, yeni başlayan her şeye tuhaf bir heyecanla, bir çeşit körlükle atılıyor. Evlilikler gibi. Ya da uzun süredir arzulanan ve sonunda sahip olunan yeni bir otoroket gibi. Ben de bu cennet gemisindeki ilk günlerimde – yorgun bedenimin tedavi edildiği ve odamdan çıkamadığım ilk beş günü saymıyorum – ona âşık olmuş zavallı, körpe bir kız gibi etrafında dolanmış, karşıma çıkan her şeye hayranlıkla dakikalarca bakmıştım. Fakat bahsettiğim o taze heyecanlar yavaş yavaş durulduklarında, geride kalanları düşünmeye başladım. Çocuklarına bakmaktan her daim mutluluk duyduğum Ahsal ve Burdha'yı, karşı dairemde oturan yaşlı Bayan Psuni'yi, benim gibi İlk Yuva'da on beş senedir çalışan bakıcı Kilser'i. Ne bileyim işte, arada bir görmekten mutlu olduğum bazı insanları. Ve sonra Omara'yı tabii; Sonyer'in kahramanını. Ütopyasında yanılmış olabilirdi. Fakat ben hala onun bir kahraman olduğuna inanıyordum. Sonuç olarak o da yaptığı şeye inanıyor ve inandığı şey için de canla başla çalışıyordu. Bütün kahramanlar gibi. Hata yaptığı için ondan nefret edecek değildim. Aksine, film perdeleri dışında, gerçek anlamda yalnızca bir kez gördüğüm – Beş yıl önce, İlk Yuva'da bir çocuk öldüğünde Yuva'ya

gelmiş ve hepimize içtenlikle taziyelerini bildirmişti – bu adam için fazlasıyla endişeleniyordum. Ona ne olmuştu? Bir fabrikayı değil, bir uzay aracını değil, bir kıtayı, bir Sonyer'i inşa eden adam, muhakkak salgından kurtulmuş olmalıydı…

Bir gün, merakıma engel olmayıp Omara'ya ne olduğunu Hekate'ye sormak üzereydim ki o, sanki kafamın içine şöyle bir bakıp her şeyi görüvermiş gibi durduk yere Omara'dan bahsetmeye başladı. Fakat bu yaşlı kadının ağzı, Sonyer kahramanı için hiç de iyi şeyler söylemiyordu. Söylediğine göre Omara, Olympos'un inşa edilmesine her zaman karşı çıkmış, hatta Hekate ve dostlarına asla yardım eli uzatmadığı gibi onları Basonyer'den kovup Dosonyer'in en doğusuna, yani çorak toprakların kıyısına sürmüştü. Doğrusu Omara'nın nasıl olup da bu denli akılcı bir girişime mani olmaya çalıştığını bir türlü aklım almıyordu. Sıradan bir çocuk bakıcısı olan ben bile, yatak odamın penceresinden Yakın'ı seyrettiğim günlerde, bir gün bütün kıtalar çoraklaşırsa eğer suların üzerinde yaşayabileceğimiz gibi gelecek hayalleri kurmuştum. Omara gibi bir dahi nasıl olmuş da bunu hesap edememişti? "Böyle adamlar," demişti Hekate, sanki aşağılık bir böcekten bahsedermiş gibi; "yalnızca iktidar koltuklarında oturmayı umursarlar. Sen, onların çıkarlarına uyduğun, pisliklerini temizleyebildiğin sürece var olursun. Aksi halde bir hiçsindir; bir asalak, bir iktidar zararlısı. Ve onların önüne ne kadar akılcı, ne kadar mükemmel bir plan koyarsan koy, işlerine karışmana izin vermeyeceklerdir. Onların damarlarından çocuğum, kan yerine *ben* akar; yalnızca ben, hep ben!"

Ne kadar istesem de Hekate'ye bir türlü katılamıyordum. Omara'nın her günü Sonyer'in bir başka bölgesinde halkın huzurlu olup olmadığını denetleyip durmakla geçmişti. Gözlerimle görmüştüm; bu gezileri her gün perdelerden takip edi-

yorduk. "Hepsi yalan," diyordu Hekate. "Gördüğün kişi gerçek Omara değildi. Öyle olduğunu, sizi sevdiğini düşünmenizi isterdi. Böylece siz de onu sevecektiniz. Ve sevgi yoluyla yapılan sömürü, dünyanın en eski sömürgecilik anlayışıdır; bir bebeğin annesini sömürmesi gibi. Omara, sevgiyle gelen sadakatin yasalardan daha güçlü olduğunu biliyordu."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum çekinerek.

Güldü. "Hah! Çünkü bunları ona ben öğrettim," dedi ve yanımdan usulca uzaklaşıp mutlu halkının kalabalığına karıştı. Benim çocuksu merakım ve yıllar boyu kandırılmışlığımdan daha mühim sorunları olmalıydı. Benimse aklımın orta yerine sorulardan bir dağ gelip oturmuştu. Fakat Hekate'yle bu konuyu tartışmamın imkânı yoktu. Sözleri ve onları her harfte destekleyen mimikleri o denli etkiliydi ki biraz daha uğraşsa, beni Omara diye birinin hiç var olmadığına ve doğduğum günden bugüne Olympos'ta yaşadığıma ikna edebilirdi. Bu yüzden sustum; peşinden gitmedim. Üstelik aklım yavaş yavaş berraklaşmaya başladığında Omara'yı başka türlü görmeyi – hiç değilse bir süreliğine – başarmıştım: O, şimdi her nerede ise, tarihin geniş mezarına gömülen tüm diğer liderler gibi yanılgısının bedelini ödemeliydi. Ve ben de onu düşünmekten bir an evvel vazgeçmeli, zihnimi ve kalbimi esas kurtarıcıma, Hekate'ye adamalıydım. Fakat elbette bunu başaramadım.

Olympos'ta neredeyse iki bin kişiydik ve ben bu kalabalıkla birlikte gülüp eğleniyor olsam da kimseyi tam anlamıyla tanımıyordum; hiç kimseyi. Benim dışımdaki herkes halinden memnun görünüyordu. Sanki daha bir ay evvel Çoraklılarla boğuşan ve salgını yaşayan tek kişi benmişim gibiydi. Kimse bir ay öncesinden bahsetmeye kalkmıyor, sohbetler asla Sonyer'e varmıyordu. Sanki bütün bu insan yığını bir anda Olympos'un

bağrından doğup gelişmişti; sanki onların evveliyatları ve anıları yoktu. Onlara eski günlerden bahsedip huzurlarını kaçırmak niyetinde değildim. Üstelik ben de çok zaman onlar gibi kaygısız, onlar gibi mutlu görünüyordum. Fakat gece olduğunda geride kalan toprakları merak etmeden duramıyor, aç karıncalar gibi zihnime akın eden sorular yüzünden uyuyamıyordum. Yani bütün Sonyer, tıpkı Sarı Kargaşa'nın oyuncuları olan BİD ve Tümasya gibi yok mu olmuştu?

Sorulardan bohçamı önüne serebileceğim tek kişi Hekate'ydi. Tamam, Omara'dan bahsetmesindi ama Sonyer'e ne olmuştu? Gemiyi dolduran bütün bu insanlar kimdi? Nereden gelmişlerdi? Ve Hekate, o bilgeler bilgesi kadın, neden bunca insan içinde en çok benimle, kendisine hiçbir faydası dokunmayacak olan bir çocuk bakıcısıyla ilgileniyordu? Bunları kendisine sorduğumda hep o bildik gülüşüyle yüzüme bakıyor, kısacık olduklarından gözlerimin üzerine düşen saçlarımı yumuşakça geriye itiyor, aklımı sorularımdan derhal uzaklaştıracak acayip bir hikâye anlatıyor ve sonra soruyu bir anda hatırlamış gibi "Şimdi bunları düşünme çocuğum," diyordu. "Daha çok zamanın olacak; bir hayat kadar. Her şeyi yavaş yavaş, kendi başına çözeceksin. Bütün soruların cevaplarını bir günde bulursan hayatının geri kalanında ne yapacaksın?" Çaresiz ona hak veriyor, ufak bir kız çocuğu gibi başımı öne geriye sallayıp onun gülümsemesini taklit etmeye kalkan fakat başaramayan bir halde sırıtıyordum. "Şimdilik keyfine bak," diyordu Hekate; "geminin ve gençliğinin tadını çıkar. İnsan çok çabuk yaşlanıyor." Ve ben de keyfime baktım; roketinden yanlış istasyonda inmiş fakat hatasından memnun kalmış şaşkın bir turist gibi geminin her yerini yalnız başıma, kimseye bir şey sormaksızın, her ayrıntıda büyülenerek ve zamanla sorularımı da unutarak gezinmeye başladım. O adamla karşılaşıncaya dek gerçekten de her şeyi unutmuştum…

Bir defasında annem, insanın karşısına çıkan fırsatların ya da fesatların tesadüf eseri olmadıklarını, bunları kişinin kendisinin yarı bilinçsiz bir halde arayıp çağırdığını söylemişti. Ben de sonunda, her şeyiyle mükemmel saydığım Olympos'ta bilinçsizce aradığım kusuru, Olympos'un kıymığını bulmuştum. Çünkü karşıma çıkan şey, gemide geçirdiğim onca kaygısız zamandan sonra ilk kez içimde tuhaf, karanlık, huzursuzluk veren bir boşluk oluşturmuştu.

O'nu gördüğüm gün, çocuk parklarından birinin etrafında dolanıyor, çocukların saçma, saçma oldukları için de sevimli olan oyunlarını seyredip neşeleniyordum. Parkın içinde birkaç tane kum tepeciği vardı. Çocuklar solucanlar gibi sürünerek bu tepeciklerin içlerine giriyor, sonra ağızlarının içi kum dolu olarak dışarıya çıkıyor ve kumu birbirlerine üflüyorlardı. Tepeciklerden yalnızca bir tanesi boştu. Ben de gidip onun üzerine oturmuştum. Tıpkı Hekate'nin söylediği gibi, gençliğimin son günlerinin tadını çıkarmaya çalışıyor ve sanırım biraz da işimi özlediğimden çocukların yakınlarında olmaya çalışıyordum. İşte o gün, hemen önümde birbirlerine kum tüküren çocukları seyrederken onların arkasında bir adam gördüm. Elli yaşlarındaydı. Kendi halinde, sakince yürüyordu ve ne o çocuklarla, ne de çocuklar onunla ilgileniyordu. Adamın kılık kıyafeti benimkinden farksızdı; ona da beyaz bir pantolon ve hardal sarısı bir gömlek vermişlerdi. Fakat adamın gözlerinde eskinin güneş gözlüklerini andıran tuhaf bir gözlük vardı. Buna benzer bir şeyi, eski bir BBK filminde seyretmiştim. Tuhaf olan, bu adam dışında gemideki kimsenin bu gözlüklerden takmıyor oluşuydu. Kimse bana bununla ilgili bir şey de söylememişti.

Başlangıçta gözlüklü adam, sıradan bir insan sıradan bir parkta nasıl gezinirse öylece geziniyordu. Gözlükleri dışında onu enteresan kılan pek bir şey yok gibiydi. Parkın diğer tara-

fında olduğu için onu rahatlıkla seyrediyordum. Sonra aniden tuhaf bir şey oldu. Adam, olduğu yerde durup elleriyle havadaki bir şeyi yakalamaya çalışıyor gibi atlayıp zıplamaya başladı. Bir sinek ya da bir böceğin adamı rahatsız etmiş olabileceğini düşündüm. Ne de olsa Olympos koca bir orman gibiydi; böcekler ve sinekler de gemiye dâhildi. Fakat sonra, sanki var olduğuna inandığım bu sinek ya da böcek, her neyse işte, kaçmaya ve adam da bir çeşit öç alma dürtüsüyle onun peşinden gidermiş gibi koşmaya başladı. Adam hep öyle koşar halde, kelebeğin peşinden patisini sallayan kızgın bir kedi gibi parktan uzaklaşmış, sonunda görüş alanımdan çıkıp kaybolmuştu. Gördüğüm şey buydu işte. Olmayacak bir şey değildi elbette. Ama her nedense bana tuhaf gelmişti. Her şeyiyle mükemmel olan bir yemekteki tek kusurlu baharat taneciğiymiş gibi boğazıma takılmıştı. Fakat bu his çabucak, birkaç saat içinde kayboldu. Sonra perde filmleri, canlı filmler, müzikli salınmalar ve tatlı suda yüzmek derken gözlüklü adamı tamamen unuttum. Fakat o, yeniden karşıma çıkıp rahatsız edici varlığını kafamın içinde bir kez daha canlandırmayı başardı.

Bu kez geminin kıyısında, karaçam ormanının en sık olduğu alandaydım. Ağaçları ardımda bırakmış, geminin sınırına yanaşmıştım. Burada zeminin bir kısmını toprak ya da çimen değil, kırılmaz camdan bir şerit kaplıyordu. Şerit, iki ya da üç metre genişliğinde bir yılanmış gibi kıvrılarak ağaçların arasına doğru uzanıyor, altından Yakın'ın sularını ve envai çeşit canlılarını sergileyerek masalsı bir dereyi andırıyordu. Amacım yere, derenin hemen yanına uzanıp aşağıdaki okyanusu seyre dalmak ve bir gece evvel izlediğim canlı filmde, çok zeki bir dedektifi oynayan esmer tenli adamın hayalini kurmaktı. Evet, ondan hoşlanmıştım. Bunda garipsenecek bir şey görmüyordum.

Yapay dereye doğru yürürken birkaç metre gerimde ayak sesleri duydum. İtiraf etmeliyim ki önce onun esmer tenli oyuncu olduğunu sanıp heyecanlanmıştım. Fakat arkamdaki kişi, bütün tuhaflığıyla gözlüklü adamdan başkası değildi. Dönüp dikkatlice baktım; çok yakınımda olmasına rağmen beni fark etmemiş gibi rahat bir hali vardı. Sakince yürüyor, duyamadığım bir şeyler, belki de bir şarkı mırıldanıyordu. Öylece durup onu seyretmeye başladım. Anlam veremediğim bir içgüdüyle tuhaf bir şeyler olmasını bekliyordum. Beklediğim şey oldu. Gözlüklü adam, önce başını önüne eğdi; yerdeki bir şeyi inceliyormuş gibiydi. Sonra yavaşça yerde çömelerek, sanki başını kuma gömmek istiyormuş gibi kafasını iyice toprağa eğdi; artık alnı yere değiyordu. Belki de gerçekten yerdeki ilginç bir şeye bakıyordu. Ben de uzanıp baktım. Orada, onun dikkatle incelediği yerde hiçbir şey göremedim. Sonra adam ayağa kalktı. Ellerini gözlüğün saplarına bastırıp onu sert hareketlerle başından çıkarmaya çalıştı. Bir güneş gözlüğünü başınızdan çıkarmak ne kadar zor olabilir ki? Ama bu adamın gözlüğü sanki kafasına yapışmış gibi yerinden çıkmıyor, birazcık bile oynamıyordu. Adam, sanki kurtulmak istediği şey gözlük değil de gözlerinin üzerine yapışmış iki örümcekmiş gibi ha bire o iki siyah yuvarlağa asılıyor, gözlük yerinden çıkmadıkça küfürler savuruyordu.

Öylece donup kalmıştım. Tuhaf bir gösterinin tek ve bir hayli şaşkın konuğu olarak sanki illüzyonun tamamen içindeydim. Sonra adam birden durdu. Az önce yaptığı gibi önce başını, sonra tüm vücudunu eğerek yere çömeldi. Yerde eğildikçe eğildi ve durduğu yerin çimenle kaplanmış zeminini yalamaya başladı. Gözlerim yuvalarından çıkacaktı. Sonra tekrar o delirmiş haliyle ayağa kalktı. Bir kez daha aynı çılgın tavırla gözlükleri çıkarmaya çabaladı. Fakat olmuyordu. Adam bağıra ba-

ğıra ağlıyor, ağza alınmayacak küfürler savuruyordu. Etrafıma baktım; ondan ve benden başka kimse yoktu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Gidip onunla konuşmaya, başına gelen bu tuhaf şeyin ne anlama geldiğini sormaya çekiniyordum. Adamsa artık küfretmeyi bırakmış, dizlerinin üzerine çökmüştü; çocukmuş gibi içini çeke çeke ağlıyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Söylediklerini duyabilmek için ona doğru birkaç güvensiz adım attım. Artık iç çekişleri arasında neler söylediğini işitiyordum. "Bu kadarı fazla," diyordu. "Ben bunu hak edecek ne yaptım? Ne yaptım? Ne yaptım?"

Adamın söylediklerini duyunca sanki illüzyondan bir anda kopmuş gibi hızla yürümeye başladım; ona doğru yürüyordum. Birkaç saniye sonra hemen yanında dikiliyor, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Fakat o, yanında birinin olduğunu bile fark etmemişti. Ağlamaya ve görünmez yargıcına "ne yaptım" diye sormaya devam ediyordu. Adam, ellerini yüzünden çekip de yere koyduğunda, yerinden çıkmak bilmeyen gözlüğüne baktım. O zaman neredeyse adamın üzerine kusacaktım. Bu korkunç bir şeydi! Gözlüklerin sapları, hep bildiğimiz gibi kulak kepçesinin üzerine tutunup geriye doğru gitmiyordu; saplar adamın şakaklarındaki iki delikten kafatasının içine vidalanmıştı! Aynı vidalardan burun kemikleri üzerinde de vardı. Hayatımda böylesi bir işkence türü görmemiştim. İçimde korku, tiksinti ve öfke karışımı, çok güçlü bir şey duyuyordum. Belki de bunun etkisiyle adamı gözlükten kurtarmak için elimi ona doğru uzattım. Neredeyse ona dokunacaktım ki arkamdan Hekate'nin seslendiğini duydum. "Selene! Buraya gel! Lütfen…"

Adam, Hekate'nin gür sesini işittiği anda ağlamayı kesti; çöktüğü yerde sanki taş kesilmişti. Bense ne yapacağımı bilemez halde olduğumdan, Hekate'nin komutuna uyup ona doğru gitmeye karar vermiştim. Ayağımı yerden kaldırdığım anda

adam varlığımı henüz hissetmiş gibi koluma yapışıverdi. Olduğum yere çakılıp kalmıştım. Kolum bu meczup adamın elinde, yüzüm ve bedenimse Hekate'ye dönükken Hekate'nin kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. O çatık kaşlar, bana bir saniye içinde, bulunmamam gereken bir yerde olduğumu, bu adamın bir çeşit sapık, katil ya da ona benzer biri olarak cezalandırıldığını anlatmıştı. Neredeyse korkudan ölecektim. Alnımdan yanaklarıma soğuk terler dökerken Hekate'nin o koca bedeniyle hemen yanıma gelmesini ve hayatımı ikinci kez kurtarmasını diliyordum. İşte o sırada adam benimle konuşmaya başladı.

"Çocuğum!" diye inledi adam; "yalvarırım çıkarın bu şeyi! Yalvarırım bitirin bu işkenceyi! Bırakın da öleyim, yalvarırım." Bir saniyede içimi dolduran o koskoca ölüm korkusu yine bir saniyede yok olup gitmişti. Adamın sesinde öyle bir acı vardı ki... Üstelik sözleri suçundan pişmanlık duyan bir sapığın ya da katilin sözleriymiş gibi değildi. Bendeki korkunun yerini müthiş bir acıma hissi doldurmuştu. Öyle ki geride hala beni bekleyen Hekate'nin varlığını bir an için unutmuştum. O anda yapmak istediğim tek şey zavallı adamın işkencesini bitirmek, o boktan gözlüğü adamın kafasından söküp almaktı.

Adam yalvarmayı bırakmış, fakat kolumu sıkıca tutmaktan vazgeçmemişti. Gözyaşlarını durdurmak için nasıl direndiğini titreyen dudaklarından anlıyordum. Gururlu bir insan olduğu belliydi. Teni benimki gibi açık renkti. Sanki tanıdığım birine benziyordu. Fakat bir türlü kim olduğunu çözemiyordum. Çok zayıf ve saçsızdı. Saçlarını boktan gözlüğü kafasına yerleştirmek için kazıdıklarını anlayabiliyordum; kök yerlerinden yeniden çıkmaya, bu acılı adamın başındaki yaraları örtmek için uzamaya çalışıyorlardı. "Ben," dedim; daha doğrusu bir anda ağzımdan bu ses çıkıverdi. "Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Sonra Hekate tekrar seslendi. "Selene!" Dönüp ona baktım; şimdi daha bir öfkeli görünüyordu. Uzun beyaz saçları rüzgârla bana ve adama doğru savrularak uzanıyor, kadının kafasından zincirlerini koparmaya çalışan beyaz yılanları andırıyordu. Bense hep olduğum yerde, hiç kımıldamadan duruyordum. Adamın sesiyle yeniden ona döndüm. "Sen," dedi, bir sırrı çözmek üzereymiş gibi; "sen Basonyer'den geldin öyle değil mi?" Şaşkındım. İlk kez gemiden birinin Basonyer'den bahsettiğini işitiyordum. Ne yaptığımı çok da bilmeden, refleks olarak başımı öne geriye sallamaya başladım. İşte tam bu sırada Hekate, sanki aramızdaki beş altı metreyi tek bir adımda aşmış gibi bir anda yanımızda bitti. Adama sesinin hiç duymadığım kadar sert bir tonuyla bağırdı: "Ellerini kızın üzerinden çek!" Adam onu dinlemiyordu. Bense, havasız bir odadaki ölü yapraklar kadar kıpırtısız, onunla Hekate arasında duruyor, kaderin bana oynadığı bu tuhaf oyunun final sahnesini bekliyordum. Boşanmak üzere olan annesi ve babası arasında kalmış küçük bir kız çocuğu kadar çaresiz hissediyordum kendimi; neredeyse ağlayacaktım.

Hekate birden adamın bileğini zehirli bir yılanı başından yakalarmış gibi sertçe tutup kolumdan ayırdı. Adam ona cevap vermek üzere ağzını açmışken yine tuhaf bir şey oldu. Sanki bir anda, gözle görünmez bir yıldırım tam kafasının üzerine düşmüştü. Önce titremeye başladı. Sonra yine o aynı çılgın hareketleri tekrarlamaya. Ellerini vahşi bir hayvanın pençeleriymiş gibi öne doğru uzattı. Yere eğilip çimenleri yaladı. En sonunda da hayalet sineğinin peşine takılıp koşturarak yanımızdan uzaklaştı...

Gözden kaybolduncaya dek adamın arkasından baktım. Hekate de tam arkamda duruyor fakat tek kelime etmiyordu. Sonunda ona dönüp gözlerinin içine baktım; orada öfkeye benzer

bir şeyler göreceğimi sanıyordum. Fakat Hekate de tıpkı benim gibi adamın ardından bakıyor ve bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibi keyifle gülümsüyordu. Öyle ki kendime onun mu yoksa gözlüklü adamın mı daha deli olduğunu soruyordum. Sonunda Hekate deli bakışlarını üzerime çiviledi. Fakat ben onun bir şey demesine fırsat vermeden atıldım. "Bunu ona kim yaptı?" dedim sesimde hesap soran, sert bir tonla. Hekate bir saniye bile düşünmeden ve sesimin tonuna hiç aldırış etmeden yanıtladı. "Ben," dedi yaptığından gurur duyuyormuş gibi; "elbette ben."

Yerimde siz olsaydınız, belki de o anda Hekate'den nefret ederdiniz. Fakat ben, içimde ona karşı hiçbir şey hissedemeyecek kadar şaşkındım. Duyduğum tek şey meraktı. "Neden?" diye haykırdım, kendim de sesimin şiddetine şaşırarak. "Zalimlik bu!" İşte şimdi de onu yargılıyordum. Hekate ise öfkeden kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyor, yüzünde hala o deli gülüşü şimdi daha da büyümüş halde duruyordu. Son derece sakin ve yumuşak hareketlerle koluma girdi ve adamın gittiği yöne doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Zihnim bunu istemese de bedenim Hekate'ye uyuyor, ayaklarım sorgusuz sualsiz onun çizdiği rotada, onun adımlarıyla birlikte ilerliyordu. Fakat bu kez bu koşulsuz bağlılığa engel olacaktım. Çünkü ortada acı çeken bir adam vardı. Üstelik beni tanımıştı! Kolumu yaşlı kadından kurtarıp olduğum yerde durdum. "Hayır, Hekate," dedim ciddiyetle. "Bu kez susmayacaksın!" Sonra ciddiyetim giderek önünü alamadığım bir öfkeye dönüştü. "Bu kez soruma cevap vereceksin! Keyfime bakmak falan istemiyorum! O adam kimdi? Beni nereden tanıyordu? Bana cevap ver!"

Öfkeli çığlıklarım Hekate'nin gülen yüzündeki bir tek kasın bile kımıldamasını sağlayamamıştı. Bu kadın bir insandan ötesi

olmalıydı. Neydi o? Bedeninde canlı hücreler yerine Olympos gibi çelikten nanobotlar mı taşıyordu? Dünyanın en şefkatli annesiymiş ve genç kızının ergenlik krizlerinden birini daha olgunlukla savuşturuyormuş gibi gülümsüyor ve "elbette," diyordu; "elbette sana cevap vereceğim." Ve sonra ona sorular sorduğum her seferinde yaptığı gibi, antik zamanlardan kalma bir hikâye anlatmaya başladı.

"Kral Tantalos'u duydun mu?" diye sordu hep o şefkatli haliyle. Duymamıştım. Aklım adamın içli hıçkırıkları ve Hekate'nin deliliğiyle karmakarışıktı. Cevap vermemi beklemeden devam etti. "Tantalos, çok çok eski zamanlarda, insanların dünyaya yeni yeni uyum sağladıkları, tanrıların onları her daim koruyup kolladıkları zamanlarda yaşayan bir kraldı çocuğum. Tanrıların kralı olan Zeus'un oğluydu. Zeus, oğlu olduğu için onu sevmişti kuşkusuz. Ona ve krallığına bir yığın lütufta bulunmuş, Tantalos'un kısa zamanda bir hayli büyük ve zengin bir krallığa sahip olmasını sağlamıştı. Zeus, cömertlikte bununla kalmamış, oğlunu tanrıların sofrasına da oturtmuştu. Tantalos'un zayıf kişiliğiyse bunca iyilik ve cömertliği kaldırabilir nitelikte değildi. Kendisine verilen onca şey, bu ölümlü adamda minnet değil şımarıklık duygusu uyandırmış ve sonunda Tantalos ölçüyü kaçırıp tanrılarla dalga geçmişti." Hekate, onu gerçekten dinleyip dinlemediğimi anlamak için durduğunda – hikâye anlatırken bunu sık sık yapardı; sanırım sözünün sizde yarattığı etkilerin şiddetini ölçmeyi seviyordu – nasıl başardığımı bilmiyorum ama tamamıyla hikâyeye odaklanmış, üstüne bir de çocuksu bir merakla, "ne yapmış?" diye sormuştum.

"Tanrıların sofrasına, onların görme güçlerini sınamak için kendi çocuğu Pelops'un ölüsünü getirmişti," dedi. İrkilmiştim. "Ama neden?" dedim anlamayarak ve de tiksinerek. "Söyledim

ya," dedi Hekate, insanı en inanılmaz şeylere bile ikna eden bilge gülüşüyle; "ölçüyü kaçırmıştı. Varlık, gözünü boyamış, hastalıklı zihniyle tanrıların gücünü aşağılamaya kalkmıştı. Onların her şeyi görebileceklerinden kuşku duyuyordu. Bunu sınamak için de oğlunu öldürüp yemek sofrasına koymuştu."

"Ya sonra?" dedim; iyiden iyiye meraklanmıştım. Hekate'nin hikâyeleri en sıkıntılı anlarınızda bile sizi kendilerine bağlamayı başarırlardı. Hekate'nin gülüşü bir anlığına değişmiş fakat büsbütün ortadan kaybolmamıştı. Şimdi onun yerinde, ancak hikâyesindeki tanrılara mahsus olabilecek kibirli, aşağılayıcı bir ifade vardı. "Olympos'ta oturan tanrılar, dünyada ya da dünyadan ötede olsun, her şeyi görür, her şeyi bilirlerdi," dedi. Demek Olympos'un manası buydu. Hekate devam ediyordu. "Tantalos'a gelince... O, sonsuza dek lanetlendi. O ve onun soyundan gelecek herkesi saracak bir lanetle yeraltına, Hades'e gönderildi. Orada ne zaman su içmek istese sular boğazına kadar yükseldi. Ama içmeye kalkıştığında sular ayaklanıp ondan kaçtılar. Karnı acıktığında etrafına dünyanın en güzel, en leziz meyveleri doluştu. Fakat Tantalos elini onlara uzattığında meyveler ortadan yok oldular. Tantalos denilen aptal, bir daha istediği hiçbir şeye dokunamadı. Varlık içinde yokluk çekerek sonsuza dek işkence hayatı yaşadı. Senin anlayacağın sevgili Selene, sahip olduklarının kıymetini bilemediği için, bir daha acıdan başka hiçbir şeye sahip olamadı."

Hayatım boyunca dinlediğim en korkunç hikâyeydi. Ve Hekate'nin bütün hikâyeleri, içlerinde benim sorularım için küçük, gizli ipuçları taşırlardı. Fakat bu öykü gözlüklü adamın başına gelen şeyi ve sebebini neredeyse tümüyle anlamamı sağlayacak kadar açıktı. Bir şeyi iyice anlamıştım: Hekate kendisini antik zamanların tanrıları gibi görüyordu ve Olympos'ta gerçekleştirdiği her şeyin, o bilinmeyen zamanlarda muhakkak

bir karşılığı vardı. Gözlüklü adamın Tantalos olduğunu küçük bir çocuk bile anlardı. Esas sorulması gereken, Tantalos'un bu zamanda kime karşılık geldiği ve tanrıların, yani Hekate ve diğerlerinin öfkesini kazanacak ne yaptığıydı? Sahi, diğerleri neredeydi? Tanrıların kralı denilen kişi? Zeus yani.

İbretlik öykü anlatıldığına göre, sırada sorumun doğrudan doğruya cevaplanması vardı. Hekate de bunun farkındaydı; iyi bir hikâye anlatıcısı olmanın haklı gururuyla ağır ağır yürüyor ve tanrısal kibriyle yukarıya kaldırdığı kafasının içinde, benim hikâyeyi aklımda evirip çevirdiğimi ve sonunda sorumu soracağımı kuruyordu. Onu çok fazla bekletmedim. "Bu adam kim?" dedim. Cevabı beni aralarında dolaşıp durduğumuz karaçamlardan biriymişim gibi olduğum yere mıhlamıştı: "Omara."

Hekate'nin üzerime fırlattığı oklar bununla kalmadı. "O adam, Olympos'un tek ve biricik suçlusu, Sonyer'in asbaşkanı Omara'dır... Sevgili Ezra," dedi. Hekate, gemiye ayak bastığımdan beridir ilk kez bana kendi ismimle, gerçekten bana ait olan ismimle hitap etmişti. Çünkü birazdan kendisi de gerçek ismini söyleyecekti. Olympos'un yaratıcısı, bilgeler bilgesi Hekate, aslında Sarı Kargaşa'yı yaratan vahşi lider California'dan başkası değildi... Tıpkı acımasız bir şaka gibi değil mi? Sanırım şimdi Hekate'nin bu kez antik zamanlara ait olmayan hikâyesini aktarmak ve yeniden zamanın yabancı olduğum yakasına gitmek zorundayım; Sarı Kargaşa günlerinden bahsediyorum. Çünkü bu hikâyenin aslı orada, o karanlık zamanların içinde gizleniyor. Ben bir koca hayatın, bir büyük kıtanın, yirmi dokuz yıl boyunca tüm kalbimle sevip inandığım her şeyin ama her şeyin gerçek hikâyesini Hekate'nin buram buram intikam ateşi kokan nefesinden öğrenmek zorunda kaldım. Hekate'nin – hayır, artık aptal bir çocuk gibi ondan Hekate

diye bahsetmeyeceğim – yani Cal'in ağzından dinlediğim bu hikâye, benim dünyamın, benim küçücük, önemsiz hayatımın, en az onun kadar önemsiz bedenimin ve bu zavallı bedendeki zihnimin son hikâyesidir…

Bana sorarsanız evrende milyonlarca hikâye olmasına karşın, yalnızca bir tane hakikat vardır; herkes için ayrı, herkes için tek bir hakikat. İnsan, ömrü boyunca bu hakikate ermeye uğraşır. Ve artık ona kavuştuğunda dinlediği hiçbir hikâyenin inandırıcılığı kalmaz. Cal'e, daha evvel Hekate'ye yaptığım gibi, sorgusuz sualsiz inandığımı, onun anlattıklarını gerçeğin en saf hali olarak kabul edip kafamın içine yazdığımı zannetmeyin. Söylediğim gibi, herkes için tek bir hakikat vardır. Benim hakikatimse kitaplardan, filmlerden, eğitmenlerimden, Omara'nın ya da Cal'in hikâyelerinden çıkma değildir. Benim için bütün insan hikâyelerini anlamsız kılan şey, insan denilen yaratığın bir caniden başka bir şey olmadığı ve bu caniler yığınının hiçbir koşulda bir arada mutlu olamayacakları gerçeğidir. İdeal toplum denilen bir şey yoktur. İşte benim büyük hakikatim; insanın, annesinin kucağından ayrıldıktan sonra tamamıyla sonsuza dek yalnız olduğudur. Hiç kimse ama hiç kimse güvenilir değildir; bazen anneniz bile… İşte bu yüzden, benim için evrendeki tek gerçek dost, masumiyetimi kaybetmeden az evvel dünyaya getirdiğim çocuğum, üç boyutlu kırmızı filimdir. Başka kimse değil… Her neyse. Bütün bu kişisel zırvalarım belki de zerre kadar ilginizi çekmiyordur. Bu yüzden burada sözü Cal'in o gün bana anlattığı hikâyeye, dinlediğim son hikâyeye bırakıyorum.

"Dinle çocuğum; sana Omara'nın senden ve bütün dünyadan gizlediği hakikati her bir zerresiyle anlatacağım… William P.'nin kim olduğunu biliyorsun değil mi? Senin şu mükemmel

Sonyer'in benim çabalarımla kurulmadan evvel Büyük Birleşik Krallık asbaşkanıydı. Ya da kralı diyelim; biz öyle derdik. Asbaşkan, Omara'nın uydurduğu saçma sapan bir kavramdan başka bir şey değil... William, sözde bir kraldı. Fakat o büyük güçler savaşında kaslarını dünyaya göstermekten çekinen bir oğlan çocuğu gibi davranmıştı. Bu kabul edilemeyecek kadar büyük bir iktidar hatasıdır. Ama Omara öyle değildi. William'dan nefret ediyor, eline geçirdiği her fırsatta onu karalamak için canla başla çalışıyordu. William'ın korkaklığı da bu fırsatlardan biriydi; hatta en önemlisi. Siz, Omara'nın barış yanlısı, ideal lider olduğunu düşüne durun; o, savaşın her adımında benimle birlikteydi. Yani sarı gaz çorbasında onun da büyük, oldukça büyük emekleri vardı... Savaş bittiğinde ben Tümasya'ya egemen olacak, yardımlarından ötürü de Omara'nın William'ı devirmesini sağlayacaktım. Hah! Ne büyük hayaller... Tümasya'nın elindeki gizli rezervlerden haberim bile yokken, bu kadar aptalken kurulmuş ne cesur hayaller! Sonucu biliyorsun. Kazanamadım... Fakat sözümden dönecek değildim; mağlubiyetime rağmen yine de Omara'ya yardım elimi uzatacaktım.

Bütün o karmaşadan sonra – siz kargaşa diyordunuz değil mi? Hah! – Krallık'a sığınmak zorunda kaldım. Omara, başlangıçta beni dostça karşılamıştı; hani sizin şu perdelerinizde seyrettiğiniz yaraları saran adam oyunuyla. Çünkü buna mecburdu! Kendi kıtamı da, hayalini kurduğum yerleri de yok etmiş olabilirdim. Fakat yine de elimde muazzam bir askeri güce ve kafamın içinde bir dâhinin beynine sahiptim. William'ı ortadan kaldırması için Omara'ya elimden gelen bütün yardımları sundum; hem de hepsini! İki yıl içerisinde ikimiz yepyeni bir dünya inşa etmiştik; senin Sonyer'ini. Tabii bu Omara'nın buluşuydu. Benim hayalimdeki ismi söylememe lüzum yok sanırım...

Tüm çabama karşılık Omara'dan tek bir şey istiyordum: Günsonyer ve Dosonyer adını taktığı, savaş alanına yakın bölgeleri. Biliyorsun, benim asıl ilgi alanım politikanın ötesindedir; ben bir bilim insanıyım. Güney ve doğudaki alanlara sahip olmak isteyişimin nedenlerinden biri de buydu. Orada, Omara'nın Yaşam Duvarları'nın ardında, tamamen kendi hayallerim ve tasarılarımla müthiş laboratuvarlar kuracak ve önce Tümasya'nın, sonra da vatanım BİD'in hastalıklı topraklarına yeniden yaşam verecektim. Fakat bundan önce, şimdi senin anlayamayacağın politik ve ekonomik sebepler yüzünden, bu iki bölgeye sahip olmam gerekiyordu... Ancak o nankör, hiç düşünmeden bana karşı çıktı. Onun hayalindeki dünya tek bir liderin ellerinin altında dönecekti! Eğer istersem beni doğudaki bölgenin valisi yapabilirdi! Beni Ezra, kâinatın en güçlü lideri olan California'yı vali yapacaktı! Hah! Beyaz şeytan! Ona asla güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Kendi işimi kendim görmeye karar verdim. Kim olduklarını yakında öğreneceğin iki kadim dostumla birlikte doğu bölgesinin sınırında geçici bir tesis kurduk. Omara'nın bundan haberi yoktu. Hem imkânlarımızın yetersizliğinden, hem de çalışmayı gizlice yürütmek zorunda olduğumuzdan tesisin kurulması neredeyse beş sene sürdü! Omara yüzünden hayatımdan boşu boşuna akıp giden beş koca sene! Şayet BİD'de olsaydım, aynı tesisi altı ay içinde kurabilirdim; düşünebiliyor musun?

Kendim dışında yalnızca o iki dostuma güveniyordum artık; geri kalan herkesi düşmanım ilan etmiştim. Omara ise baş düşmanımdı. O iki dostum, benim için Omara'ya yakın duruyor ve gizli görevimizin gün yüzüne çıkmaması adına başbölge valiliğinde casusluk ediyorlardı. Fakat her şeye rağmen Omara, tesisimin yerini ve amacını öğrenmiş, Tümasya'da yeni bir uygarlık yaratacağımdan delicesine korkmuştu! Bu yüzden beni

batıda, kendisine yakın bir onarımhaneye kapattı; onarımhanenin akıl ve ruh hastalıkları bölümüne!

Dört yıl boyunca orada kaldım. Artık ömrümden giden yılları sayamıyor, işimin tastamam bittiğine inanıyordum. Ölesiye yorgun ve gökteki ay kadar yalnızdım. Dostlarımın da benim gibi akıl hastası yerine konulmalarını istemediğimden ziyaretime gelmelerini yasaklamıştım. Her şey bitti Cal, diyordum kendime. Buraya kadarmış! Fakat yanılıyordum; hiçbir şey bitmiş değildi. Bir gün, üç metrekarelik soğuk odamın avuç içi kadar penceresinden dışarıya, Yakın Okyanus'un sularına bakarken anladım bunu. İşte o gün Ezra, kıçımı sileyim diye bana verdikleri uyduruk peçetenin üzerine Olympos'un planını çizdim. Toprağa yeniden hayat vermek hayalim, okyanusun üzerine inşa edeceğim Olympos'un hayaliyle yeniden canlanmıştı.

Dördüncü yılın sonunda kadim dostlarım beni o bok çukurundan kaçırdılar. Birlikte doğu yakasına, kimsenin bizi aramaya kalkmayacağı çorak toprakların yakınına sığındık. Artık yalnızca üç kişi değildik. Ben içeride Olympos'un hayallerini kurarken, dostlarım da dışarıda müthiş bir gizli örgüt oluşturmuşlardı. Artık Omara'nın yalanlarının farkında olan, ideal toplumun Sonyer'de var olmayacağına inanan yüzlerce kişiydik. Devrimler, inançlı kalabalıklara muhtaçtır Ezra; inançlarını canlarına katıp çalışacak kalabalıklara. Artık kalabalıktık. Böylece onlar Olympos'un dünyaya gelmesi için uğraşırlarken, ben de hastalıklı topraklar üzerindeki çalışmalarımı sürdürebilecektim.

Etrafına bir bak Ezra. Olympos gözlerinin gördüğü en güzel şey değil mi? Kesinlikle öyle! Dünya üzerinde yaşamış hiçbir halk bundan daha iyisini görmemiştir. Bu harika çelik yığınını kaç yılda ürettiğimizi bilmek ister misin? Tam yirmi üç senede!

Bu yüzen melek, henüz sadece iki yaşında ve kendisini senin ve senin gibi bugüne dek yalanlarla eğitilmiş olanların mutluluğuna adamış durumda. İnsanın yarattığı şeyin, hayal ettiğinden daha mükemmel olması çok çok nadir rastlanmış bir durumdur. Fakat ben bunu başardım. Bu yüzden kendimi tanrılar katına koyuyorsam çok da haksız sayılmam öyle değil mi?

Öte yandan çorak topraklarla ilgili hayallerimin pek hoş sonuçlar doğurduğunu söyleyemem. O işin üzerine de en az Olympos'ta olduğu kadar çok kafa yordum; bu konuda bana tamamıyla güvenebilirsin Ezra. Fakat başaramadım. Üstelik yirmi beş yıldan sonra, deneylerim kobaylar üzerinde müthiş sonuçlar doğurmuş olduğu halde. Farelerim ve tavşanlarım, sarı gazı yutan topraklara gidip geri döndüklerinde hiç olmadıkları kadar sağlıklı görünüyorlardı. Gerekli gözlem sürecini atlatmış, kobaylarıyla başarı yakalamış her bilim insanı gibi ben de bundan yaklaşık bir yıl kadar evvel insan denekler kullanma aşamasına geçmiştim. Kim olsa aynı şeyi yapardı; yirmi beş yıl beklemiştim! Bu benim hatam olarak düşünülmemeli. Buradaki kimse öyle düşünmüyor. Dilerim sen de bize katılırsın. Sonuç olarak, çorak topraklara giren insanların geri döndüklerinde akıllarını kaçırıp gördükleri her şeyi yiyecek olarak algılayacaklarını hesaplayamazdım değil mi? Hayvan kobaylarımın hiçbirinde buna azıcık bile benzeyen bir sonuç gözlememiştim. Üstelik sizin Sarı Kargaşa dediğiniz büyük savaşta da hiç kimse böylesi bir çılgınlığa kapılmamıştı. Fakat ne yazık ki deneylerimin ve sarı gazın insan doğasına etkisi böyle kötü bir sonuç verdi. Ve ben boşa geçen yirmi beş yıl için mi, yoksa yitip giden o güzelim Krallık toprakları için mi üzüleyim bilemedim.

Fakat her şey göründüğü kadar kötü değildi Ezra. Toprakta başarılı olamadıysak da Yakın'ın sularına hâkim olmuştuk. Bir

düşünsene, yer kürenin en büyük hâkimi olan okyanusa hâkim olan insanlar! Bana kalırsa bu, dünya tarihinin en büyük başarısıdır ve bütün başarısızlıkları gölgede bırakabilir. O zaman da aynen böyle düşünmüştük; en nihayetinde kargaşadan kaçıp sığınabilecek bir yuvamız vardı ve bu sevinmeye değer bir şeydi.

Beni anlıyorsun değil mi? Yoksa hala Omara denilen şeytanı ve onun boktan Sonyer Krallığı'nı mı düşünüyorsun? Sakın böyle bir şey yapma. O hak ettiği cezayı çekiyor. Onun bir krallık kurmasına yardım ettim. Tek beklentim gücüme karşılık biraz olsun saygı göstermesiydi. Fakat o benimle alay etti. Beni bir deliğe tıktı. Neredeyse hayallerimi de öldürecek, Olympos'un yeniden tanrılara ev sahipliği etmesine engel olacaktı. Omara, bu dünyadaki en büyük kalleştir Ezra. O, yemek yediği tabağın içine pislik dolduran vahşi bir köpektir. Bu yüzden onun elinden işkence görmüş, bir yığın aşağılamaya maruz kalmış olan bizler, yani Olympos'un tanrıları olan Hekate, Zeus ve Hera, onu Tantalos'un lanetine mahkûm ettik. Ve dünya onun için döndükçe bu lanetten kurtulmaması için elimizden geleni yapacağız.

Neden surat asıp duruyorsun? Kendine bir bak; hayattasın! Dahası, hiç olmadığın kadar mutlu ve sağlıklısın. Şu esmer oyuncudan hoşlandığını biliyorum. Hah! Anlamayacağımızı mı sandın? Bunu Hera fark etmiş. Unutma, bizler tanrılarız ve gözlerimiz evrendeki her şeyi görür... Belki yakında onunla evlenir, bir çocuğun annesi olursun. Sonra da bütün ailenle, hep bir arada, mutluluğunuzu tehdit edecek hiçbir şey olmadan, en az benim yaşıma gelinceye kadar huzur içinde yaşarsın. Bütün bunlar olabilir Ezra. Olympos bunun için kuruldu. Bizim için. Senin için... Benimle gel. Artık kadim dostlarımla, Zeus ve Hera'yla tanışmanın vakti geldi."

Şu anda Yakın Okyanus'un üzerinde bir yerde, küçük, tek kişilik bir kayığın içinde sallanıp duruyorum. Tıpkı içine yalnızca kendimi sığdırıp nereye gittiğimi bilmeksizin salındığım bütün hayatım gibi. Sanırım tek başıma olmak, gözlerden ırak, gizli odacıklarda saklanmak benim kaderim. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Susuz, yiyeceksiz, geçmişsiz, kimsesiz bir halde, lacivert suların üzerinde öylece salınıyorum. Tek dileğim bu suların beni yeni bir dünyayla, varlığını bilmediğim ve başkalarının hikâyelerine inanıp yok saydığım gizli medeniyetlerin insanlarıyla karşılaştırmaması. Sakın bana kırılmayın; ben kendi namıma insanlığı gözden çıkardım. Ona olan inancımı tümden yitirdim. Söyledim ya, insanın hep yalnız olduğu gerçeği artık benim yegâne hakikatim.

Bugün bir suçlu gibi duvarlarını aşıp kaçtığım Olympos, az evvel tamamen görüş alanımdan çıktı. Ve biraz sonra güneş batacak. O zaman artık yazmak için ne ışığım ne de enerjim kalacak. Fakat zaten yeterince yazdığımı düşünüyorum. Şayet sizler, varlığı benden ve benim gibi bir yığın insandan gizlendiği halde bir yerlerde yaşamaya devam eden bir medeniyetin mensuplarıysanız ve şayet bu uzun, karmaşık ve kötü bir el yazısıyla yazılmış – bunun için özür dilerim – mektup elinize geçerse, ideal toplumların ve yalanların tarihi üzerine dokunaklı bir hikâye okumuş olacaksınız. Bu size bir şey kazandırır mı? Emin değilim. Fakat var olduğunuz, benim gibi bir hakikat peşinde gezindiğiniz ve bu sayfaları ele geçirebileceğiniz olasılığı bir kez aklıma düştükten sonra artık kendimi durduramazdım…

Kahramanların yalanları üzerine eğildiğim hikâyemi elimden geldiğince yalınlaştırmaya çalıştım. Bazı yerlerde ister istemez kendi kişisel hikâyemin detaylarında boğuldum; farkındayım. Fakat artık bunun için af dilemeye niyetli değilim. Artık hiç kimseden, hiçbir şey için af dilemeyeceğim. Çünkü birkaç

dakika içinde güneş batacak, sular tamamen kararacak ve ben de bir sonraki günü göremeyeceğim. Oysa güneş batmasaydı... Size bir şey daha anlatacaktım. Size Hera ve Zeus'la tanışmamdan bahsedecektim. Çünkü Olympos'tan kaçışımın ve kendimi ölümün soğuk kollarına bırakışımın asıl sebebi, Omara'nın, Cal'in ya da tüm diğer kahramanların kötülükleriyle yüzleşmem değil, o iki kişiyle aynı dünyada yaşamak istemeyişimdir. Cal'i deliler koğuşundan kaçıran, bir ideal uğruna kendilerini ölümün ardına saklayıp her şeyden vazgeçen, o karanlık kıyılarda Olympos'u ve salgını yaratan Zeus ve Hera, o iki kadim dost, o büyük tanrılar, benim babam ve annemden başkası değillerdi...

Hiçbir şey hissetmiyorum; ne öfke ne de acı.

Üç boyutlu kırmızı filimi dairemizden kurtarmışlar. Onu bana verdiler... Ah, dünyanın en harika anne ve babası!

Keşke biraz daha yazabilseydim. Size kırmızı filimden bahsedecektim.

Yazamayacağım. Karanlık geliyor; artık filin rengini seçemiyorum. Ama kırmızı olduğunu biliyorum. Emin olduğum tek şey bu.

Bu yaşlı fil, hiç değilse benim gerçek olduğumun kanıtı...

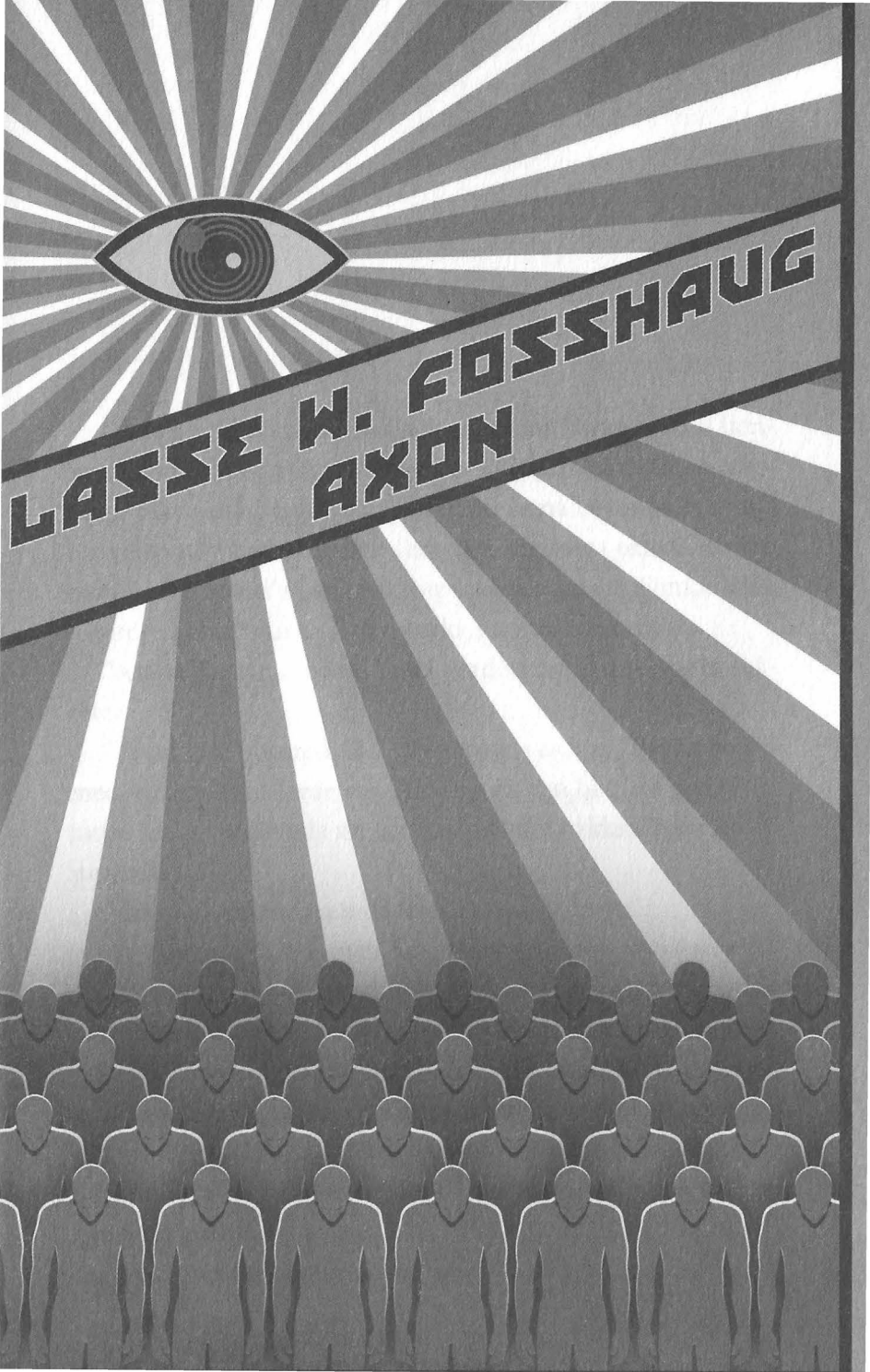
Artık güneş battı.

9

Lasse W. Fosshaug

Yayımlanan üç kitabı bulunan ve birçok antolojide yer alan Norveçli yazar Lasse W. Fosshaug, seçkimize dahil ettiğimiz hikayesinde yanlış kullanılan teknolojinin demokrasi ve hümanizmin geleceğini nasıl etkileyeceğine dair duyduğu derin korkuyla yüzleştiğini söylüyor.

LASSE W. FOSSHAUG
AXON

Olayı bir sinyal hatasına bağladılar ama herkes hattın ilerisindeki köprüden atlayan bir adamın kanlar içinde trene çarptığını biliyordu. Makinist, sileceklerin cama beyin bulaştırdığı bir video klip çekti, Johnny Cash'den bir parça ekledi ve viral oldu. Hoverboard'u park edip bip sesiyle ofise girdiğimde hâlâ, " dumdi dumdi dum..." diye şarkıyı mırıldanıyordum.

"Aman Tanrım, Jonas! Treni gördün mü?" diye sordu sekreter.

"Treni kim görmedi ki?" diye cevap verdim. "Bütün sosyal medyada ve haberlerde var. Ama ne zaman biri her şeyi bitirmeye karar verdiğinde işe geç kalan bizler hakkında bir haber yapacaklar?"

"Sakin ol, yakında sen de televizyona çıkarsın."

Ay boyunca bize ramen sağlayacak arabanın yanından koşarak geçtim, pinpon masasının etrafından dolaştım ve puflardan birinde dinlenen ve ağzına erişte tıkıştırırken parlak bir algoritma hazırlamaya çalışan kod gurusu Frydenlund'a başımı salladım. Gözlüğümün iç kısmındaki saate ve takvime çacucak göz atınca on dakika geciktiğimi fark ettim. Sorun olmaz diye düşündüm ama koridorda yürürken masamda oturan patronal göz göze geldim.

"Peki bu sefer bahanen ne Jonas?"

"Sinyal hatası."

"Evet, demin ben de gördüm," diye kıkırdadı. "Özrün kabul edildi. Hafta sonu güzel miydi?"

"Çoğunlukla işle geçti. Cumartesi günü zar zor bir konsere gidebildim."

"Başka bir deyişle, yeni bir iş mi var?"

"Evet."

"Harika. Yatırımcı toplantısında görmek için sabırsızlanıyorum."

Ses çıkarmayan keçeli terliklerini giydi ve kapıyı açık bıraktı. Vincent Fisk. Yirmi yaşından önce multimilyoner. Güçlü sosyal antenler. Adı neredeyse kendisininkiyle aynı olan ve Örümcek Adam'ın düşmanı Wilson Fisk gibi vicdansız. Spectrum bir gece kulübü olsaydı, Vincent DJ olurdu. Pazartesi günü bir şeyin hazır olmasını istediğinde, diğer her şeyi iptal etmeniz ve Red Bull'a yüklenmeniz gerekirdi. Bağlantı istasyonundan gelen kablo dizüstü bilgisayarımdaki yerine oturdu ve üç ultra geniş ekran masamı aydınlattı. Birinde kodlar, birinde paket servis menüsü ve diğerinde de kapatmayı unuttuğum porno dolu bir tarayıcı sekmesi vardı. Sekmeyi kapatamadan hoparlörler hafifçe inledi ama neyse ki yalnızdım. Birkaç yıl önce açık oturma düzenine sahip bir ofiste hatunun var gücüyle inlediği ve sekmeleri biraz geç kapattığım zamanki gibi değildi. Ondan sonra ne zaman koridordan geçsem *daha sert* ve *daha hızlı* gibi ifadelerle benimle epeyce dalga geçmişlerdi. Sabah rutinini bir kez daha gözden geçirdim ve sıcaklıkların ve ana bilgisayarlara giren ve çıkan veri akışının iyi olduğunu gördüm. Evde tuvalette otururken bir saat kadar önce cep telefonumdan da aynısını yapmıştım ve o zamandan beri hiçbir değişiklik olmamıştı. Her bir ana bilgisayarın optimum sıcaklıklarını bulmak için uzun süredir uğraşıyorduk. Neyse ki, ko-

nak sayısı ne olursa olsun sadece 20 farklı sıcaklığa ihtiyacımız vardı; 36 ile 38 arasındaki tüm aralıklar...

Bir arkadaşım bana konsantrasyon için mükemmel olduğunu düşündüğü yeni bir Fransız darkwave playlist'inin linkini göndermişti. Küçük gürültü önleyici işitme implantları kulaklarımdaydı ve pürüzsüz cam duvarlar ışığın aşamadığı koyu bir siyaha dönüştürülmüştü; sanki bir küpte yalnızmışım gibi hissettim. Döşeme tahtaları boyunca uzanan soluk mor ışıklandırma, duvarları kaplayan görünmez ekranlar ve tavanda fiber optik yıldızlı bir gökyüzü... Dışarıdan bakıldığında ofisim karanlık bir hücreye benziyordu, ancak içeride her şey optimize edilmişti. Bu sayede dil, mantık, makine kodu, kimya ve elektrik konusundaki olağanüstü anlayışımı benzersiz bir yaratıcılıkla birleştirebilmiştim. Bu doğru. Mütevazı olamayacak kadar zekiyim. Fisk benimle temasa geçmeden önce sibernetik alanındaki doktoramı bile bitirmemiştim. Üniversiteyi bitirmenin saçma olduğunu düşünüyordu, zaten yüksek lisansa niye ihtiyacım olacaktı ki? Çalışmalarımı görmüş ve hemen kendisi için çalışmamı talep etmişti. Çalışmaya başladığımda araştırmamın işe yarayacağına onu ikna etmeyi başarmıştım. Yeterince makul olduğunu söyledi, çalışmalarımdan doğacak patentlerin haklarını satın aldı, bana bir milyon avroluk bir ikramiye verdi ve şirketine tam zamanlı olarak katılmadan önce tezimi bitirmeme izin verdi.

*

Teknolojiyle haşır neşir olduğum onca yıl boyunca kimse kapüşonlu sweatshirt ve üzerinde saçma sapan sloganlar bulunan tişörtlerimi umursamamıştı ama iş yatırımcı toplantılarına geldiğinde Fisk çok katıydı.

"Birkaç milyar avro toplayacağız ve sanırım bunu çocuk kı-

yafetleri giyerek yapabileceğiniz günler geride kaldı," demişti. Orada birkaç hafta geçirmiştim ve eline ilk özel dikim takım elbisemi alıp gelmişti. Süper kahraman desenli don giyip giyemeyeceğimi sorduğumda ise gülmemişti. Ama bana getirdiği takım cidden çok şıktı. Belli ki kapsamlı sağlık kontrollerinden - ölçümler, kilo, fiziksel testler ve ruhsal değerlendirme - elde ettiği verileri şirketin sigortasını müzakere etmekten başka amaçlar için kullanıyordu. Ellerimi yakalarımda gezdirdim, gözlüğümü düzelttim, boğazımı hafifçe temizledim ve geniş toplantı odasına girdim. Oslo fjord en kötü yüzünü gösteriyordu. Koyu, yapışkan bir sis ve ağır, zehirli suda zar zor bir dalgalanma. Güneş zorlanıyordu ve siyahı griye çevirmeyi zar zor başarıyordu ama yine de dışarısı korkutucu görünüyordu. Sistemden yeni bir gerçeklik, daha iyi bir gerçeklik yaratmasını istedim ve cam görüntüyü daha güven verici bir şeye dönüştürdü. Ağzımı açmadan önce birkaç saniye geçti.

"Şimdi şuna bak, güneş doğuyor." Odaya dönmeden önce pencerelere içtenlikle gülümsedim. Birkaç tanıdık yüz. Daha fazla yatırım yapmak istediğimiz büyük hissedarlar, Fisk'in bana nereden geldiklerini söylemediği bazı yeni tipler. Masanın kısa kenarına doğru yürüdüm ve sunumumu hazırladım. Zaman kaybetmenin anlamı yoktu, nerede olduklarını biliyorlardı ve biz de ne istediklerini biliyorduk.

"Hem ABD'de hem de Birleşik Krallık'ta yargı alanında heyecan verici bir hafta sonu olduğunu söyleyerek başlayalım. Yasal işlemler sayesinde ortağımızın yeni son kullanıcı lisans sözleşmesi büyük itirazlar olmadan geçti. Çoğu ülke artık kendi yetki alanlarında faaliyet göstermelerine izin verecek. Müşterilere gelince, çoğu Son Kullanıcı Lisans Anlaşması'nı eksantrik bir şaka olarak görüyor, çalışanlarının bu tür bir şakalara meyilli olmasını ise şirketin bir üniversite yurdunda

başlamasıyla açıklıyordu. O zamanlardan kalan bir tür espri anlayışı... Dolayısıyla içerik oldukça tartışmalı olsa bile, kimse bunu fark etmedi. Bu, kaç kişinin yeni anlaşmayı reddettiğine dair bir ön rapor."

Büyük ekrandaki ilk slaytı kaydırdım. Şirketin yazı tipinde sadece "0" yazıyordu. Odadakiler kıkırdadı.

"Peki ya siz? Faceblog bu sabah yeni SKLA'yı yayınladığında "evet" ve "evet"i tıkladınız mı?"

Yarısı mahcup bir şekilde güldü ve başını salladı.

"Aynen öyle, zaten o şeyleri kim okur ki, değil mi? Ama eğer birisi okursa, endişelenmemize gerek yok. Çok kısa bir süre içinde platformun her kullanıcısıyla yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma yapacağız. Sahip oldukları diğer tek seçenek oturumu kapatmak. Ve bugünlerde bunu kimse yapmaz. Yoksa hayatlarındaki diğer insanlarla nasıl iletişim kuracaklar? İşleri ve aileleriyle? Hayır, şartlar ne olursa olsun kabul edecekler."

Tekrar ekrana döndüm ve parmağımı havada salladım. Sunum, Axon ağından gelen verilere dayanarak oluşturduğum interaktif bir grafikle kapandı. İşte bu kadar... Hafta sonumu neyle harcadığımı gösterme zamanı gelmişti.

"Şu anda gördüğünüz, operasyonel ana bilgisayarlarımıza genel bir bakış. İsterseniz test tezgahı da diyebilirsiniz. Şu anda beş ana bilgisayar var, ancak bu sayı önümüzdeki haftadan itibaren çok hızlı bir şekilde artacak, belki de daha bile erken. Bu sayılar yükü, yani görevi çözmek için ne kadar çalıştıklarını gösteriyor ve bunun yanında, görevi tam olarak aynı anda başlatacak olan çok güçlü bir süper bilgisayardan gelen sayıları göreceksiniz. Çok dikkat edin."

Görevi başlattım.

"Burada süper bilgisayardaki yük seviyesini ve beklenen tamamlanma süresini görebilirsiniz," diye işaret ettim.

"Peki ya ana bilgisayarlar? Onlar henüz başlamadı mı?" diye sordu biri.

Kulaklarıma müzik gibi geldi. Tam olarak umduğum şeydi.

"Test tezgahı mı? Tamamlandı," dedim. "Beş ana bilgisayar, bir süper bilgisayarın iki dakikada işleyebileceği verileri birkaç saniyede işliyor. Hem de hiç zorlanmadan."

Etrafta kocaman gözler. Neredeyse paranın kokusunu alabiliyordunuz. Yeni yüzlerden biri elini kaldırdı.

"Bu harika ama yine de tartışmak istediğim bazı etik kaygılarım var," dedi.

Fisk araya girdi.

"Etiği başka bir toplantıda tartışabiliriz, bu sunum teknolojinin kendisiyle ilgili. Teknik soru yoksa Jonas'ı alkışlayabilir ve dünyayı kurtarmaya geri dönmesine izin verebiliriz - çünkü burada yaptığımız şey aslında bu! Bu teknoloji her şeyi değiştirecek! Yeterli hesaplama gücüyle tüm galaksiyi simüle edebilir, iklim krizini çözebilir, yoksulluğu tarihe gömebilir, herkes için temiz su sağlayabiliriz. Ve yapabileceğimiz son derecede havalı bilgisayar oyunlarını düşünün. Gerçek zekadaki bu atılımla yapabileceklerimizin sınırı yok. Ayrıca ne kadar para kazanacağımızı bir düşünün."

Döndüm ve çıkarken gülümsedim. Fisk'in finansal teklifleri herkesi şaşırtmıştı. Etik kaygıları olan adam pes etmişti. Büyük kazançların insanların en çılgınca şeyleri rasyonalize etmesini sağlaması çok komik.

Birkaç hafta sonra, bazı ayrıntıları görüşmek üzere beni çağıran Rehman'ın ofisinin kapısında duruyordum.

"Ne? Tekrar edebilir misiniz?" dedim.

"Yirmi bin," diye içtenlikle tekrarladı Rehman.

"Böyle bir büyüme mümkün değil..."

"Her gün 40,000 kullanıcı ölüyor. Bazıları alışılmışın çok dışında, bu yüzden Faceblog çok geç olmadan ıslak yazılımı alamıyor. Ancak İngiltere'deki ekip yine de günde birkaç bin kişi toplamayı başardı, Fransa ve Almanya'da da durum aynı."

"Tanrım, insanların bahçelerinde bekliyorlar, değil mi?"

"Evet. Bir sonraki ölümün nerede gerçekleşeceğini verilerden çıkarmak kolay. Gerisi tamamen lojistik, tıpkı Maersk'in mal teslimatı gibi. En kısa rota. İçeri ve dışarı, arabada şok dondurma. Bir sonraki ev."

"Peki bu ev sahipleri ne zaman bağlanıyor?"

"Çoğu zaten bağlı; sadece Axon ağında uygulanmaları gerekiyor."

"Tamam. Burada daha iyi bir bilgi akışına ihtiyacım var, bunu bilmeliydim," dedim.

"Bu tür şeyleri önemsediğini sanmıyordum. Beş ana bilgisayarla ya da beş milyon ana bilgisayarla çalışıyor olmanız fark etmez. Sadece kapasite değişir."

"Evet, biliyorum ama yine de beni bilgilendirsen iyi olur, Fisk'in yanında aptal durumuna düşmek istemiyorum."

Ofisime döndüm ve The Stream'i açtım. Bu isimden hâlâ memnundum. Bazıları zaten pek çok yayın türü olduğu için itiraz ediyordu. Müzik yayın hizmetleri. Film yayın servisleri. Kitaplar için akış hizmetleri. Ancak bu hizmetler basitti, sadece pasif olarak bir sabit diskten bir monitöre veya bir çift kulaklığa aktarılan bilgilerdi. Bu başka bir şeydi. Gerçek bir şey. Düşünce akışı. Bilinç akışı. Tek ve biricik Stream. Algoritmamız ve kullanıcı arayüzümüz rakipsizdi. Stream ile basit kelimelerle etkileşime geçebiliyorduk, doğal insan dilinde zor sorular sorabiliyorduk ve ana bilgisayarların kolektif gücü cevap veriyordu.

Kötü performans gösteren ana bilgisayarları seçip daha düşük gereksinimleri olan müşterilerin ihtiyaçlarını karşılamak için kullanabiliyorduk. Tabiri caizse ölü aptalları yaşayan aptalların emrine verdik. Sanal alanda bile sınıf ayrımları vardı, ancak sosyal tırmanma ve özel ihtiyaç eğitimi yoktu. Sadece sinapslar, zeka ve kolayca ölçülebilen kapasite. Şimdiye kadar bilgi işlem gücü FLOPS ile ölçülüyordu ve en hızlı süper bilgisayar 400 petaFLOPS'un biraz üzerindeydi, ancak Axon'u piyasaya sürdüğümüz anda bu standart anlamsız hale gelecekti. Süper bilgisayarlar belirli sorunlarda iyiydi. Stream binlerce, belki de milyonlarca genel problemi aynı anda çözecekti. Kafa başına düşen nöron sayısını ölçmeyi hayal ettim, yani 100 milyar x kafa sayısı. Daha başlangıçta 100b*20k'ya sahip olacaktık. Ya da kolay olması için sadece x20k. Faceblog'un öngördüğü büyümeyle, kısa sürede x500k'ya sahip olurduk. Ve kimse bizimle rekabet edemezdi. Faceblog zaten dünyadaki kafaların üçte ikisine sahipti.

*

Fisk Stream'in önünde durdu ve duvardan aşağıya doğru akan parlak kırmızı dikdörtgenleri izledi. Birkaç gündür böyleydi ve adam en hafif tabirle sinirlenmişti. Bir bok anlamamış olmam da yardımcı olmuyordu. Algoritma bir süre çalıştı, ilerleme kaydettik, ama sonra bu büyük kırmızı boklar ortaya çıktı. Herhangi bir düzen de yoktu, sadece kaosun rastgele oluşumları vardı.

"Düzelt şunu," dedi Fisk, kapıya doğru giderken.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Bu benim sorunum değil. Düzelt."

Sekreteri arayıp toplayabildiği kadar Red Bull sipariş ettim

ve ramen arabasının bütün gece dolu olmasını sağlamasını söyledim. Rehman chat'teydi ve ondan işe gelmesini istedim.

"Daha fazla beyne ihtiyacım var," dedim.

"Senin sorununun çok fazla beyne sahip olman olduğunu sanıyordum." Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım.

Bir süre durup Stream'i izledik, bir desen bulmaya çalıştık. Ama hep aynı kırmızı dikdörtgenler vardı.

"Sesi açmayı denedin mi?" diye sordu Rehman.

"Tamamen bozulmuş. Beyaz gürültü sanırım," dedim.

"Aç."

Makinenin yanına gittim ve hoparlörleri açtım. Kırmızı dikdörtgenler her göründüğünde, son ses beyaz gürültü çıkıyor, istenen harf akışı yeniden belirdiğinde ise tıslamaya dönüşüyordu. Ama beyaz gürültünün arasında daha önce duymadığım bir çatırtı mırıldanma duydum.

"Bu da ne?" diye sordu Rehman.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladım. "Daha önce orada olduğunu sanmıyorum."

"Eminim öyleydi. Ana bilgisayarlardan Stream'e nasıl veri aktarıyorsun? Başlıklar ve ağ arasındaki fiziksel bağlantı nedir?"

"Bu senin boyunu aşar Rehman."

"Her neyse. Fisk'in kıçına tekmeyi basacağı kişi sensin."

Tereddüt ettim. İmzaladığım gizlilik anlaşması, önemli bir şey açıklarsam katledileceğimi açıkçabelirtiyordu.

"Yani?" diye sordu Rehman. "İstersem bunu bir şekilde çözerim. Bu şeylere süper kullanıcı erişimim var, hatırladın mı?"

"Siktir et. Evet, tamam... Yardıma ihtiyacım var," dedim ve zayıf elektrik sinyallerini çıkarıp üzerinde çalışabileceğimiz sıfırlara ve birlere dönüştürmek için çok basit bir analogdan dijitale dönüştürücüyü nasıl kullandığımı anlattım. Şaşırtıcı derecede iyi çalışmıştı ve şimdi İngiltere'deki besin açısından

zengin akvaryumlarda beyin korteksine bu hack yapıştırılmış on binlerce kafa vardı.

"Vida'yı hatırlıyor musun? Korkunç, tiz sesini?" Rehman açıklamayı bitirdiğimde sordu.

"Evet, hâlâ aklımdan çıkmıyor."

"Sesi bana bir zamanlar sahip olduğum arızalı bir hoparlörü hatırlattı. Dönüştürücülerin hassasiyeti çok yüksek ayarlanmış olabilir mi? Sinyalde bozulmaya neden oluyor olabilir mi?"

"Siktir. Gerçekten de öyle olabilir. Burada yeterince para kazandığınızdan emin misiniz, Bay Dahi?"

"Ne kadar kazandığım hakkında hiçbir fikrim yok. Faturalar bankadan otomatik olarak ödeniyor ve giysilerimi de annem yıkıyor."

Test tezgahına girdim ve dönüştürücülerin hassasiyetini düşürdüm. Kırmızı dikdörtgenler hemen küçülerek kenarları pürüzlü ve çukurlu normal ses dosyalarına dönüştü. Rehman'a baktım ve hoparlörlerin sesini açtım. Önce duyulmayan fısıltılardan oluşan uzun bir harf dizisi vardı. Ama sonra ilk kırmızı nokta belirdi.

"MERHABA? MERHABA? ÇIKARIN BENİ ŞİMDİ, LÜTFEN. Lütfen..."

Kelimeler ve sesler her kırmızı için değişiyordu. Bazıları sadece hıçkırıyor ve ağlıyordu.

"ŞİMDİ! ÇIKARIN BENİ! BU... BUNA PİŞMAN OLACAKSINIZ."

"Ne oldu? Ben... burası cehennem mi?"

"Günah işlediğim için beni affet baba."

Kalp kırıcı feryatlar. İnlemeler. Hiperventilasyon. Çaresizlik ve öfke.

Orada öylece durmuş, ağzım açık bir şekilde Stream'e bakıyordum. Rehman üzerime eğildi ve sesi kapattı.

"Tamam. Sakin ol. Sakin ol. Muhtemelen beyin spazmıdır, kafasını kestiğin tavuğun ortalıkta koşuşturması gibi bir şeydir. Ya da balığın teknede kıpırdanması gibi, bilirsin işte."

"Ben hiç balığa çıkmadım. Ama cidden bunun gerçek olmadığına, tabiri caizse sadece yapay olduğuna inanıyor musun? Sesler gerçek gibi geliyor, tamamen farklı insanlardan gelen tamamen farklı sesler..."

"Ne demek istediğimi bilmiyorum. Ama şu anda buna dikkat edemeyeceğimizi biliyorum. Diğer her şey düzgün çalıştığında bakabiliriz. Sesi kapatıp çalışmaya devam edeceğiz. Bazı filtreler tak, çok fazla saçmalık çıkaran beyinleri sonlandır."

Sadece hatalar. Fırlatmadan önce halledemeyeceğimiz bir şey değil. Elbette, sadece beyin spazmlarıydı. Hepsi ölmüştü. Geriye kalan tek şey sinapslardı.

Endişelenecek bir şey yok.

Ruh diye bir şey yok.

son

Büyük Biraderler başlıklı politik bilimkurgu antolojimizde farklı ülkelerden farklı bakış açılarına sahip yazarlara yer verdik.

Yunanistan'dan Viktor Seftakis **Leviathan'ın Şarkısı**'nda kayıpları, değişim ihtiyacını ve buna direnen insanları anlatıyor. İtalya'dan Francesco Verso **Yeşil Gemi** adlı öyküsünde Avrupa sınırından geri çevrilen mültecilerin içinde yaşadığı Akdeniz'de dolaşan bir gemi hayal ediyor. **Patla!** başlıklı öyküsünde Onur Selamet vatandaşların oy vererek nelerin yasaklanacağına karar verdiği ve kendini demokratik hissettiği bir gelecek kurguluyor. Almanya'dan Lou Conrati **Gece Hayatı**'nda bizi Berlin'in gece kulüplerinde başlayan bir kuir devrimine dahil ediyor. İtalyan Stefano Meglioraldi, **Kabarcık 24**'te sosyal iletişim ihtiyacının had safhaya ulaştığı ve insan/ağ bağlantılarının biyoteknolojik organizmalar tarafından sağlandığı bir toplumu kendine konu edinmiş. Selin Arapkirli **Üç Boyutlu Kırmızı Fil** adlı öyküsünde birilerinin ütopyasının başka birilerinin distopyası olabileceğini gösteriyor. Belçikalı Lara Reims'in **Sinekler** adlı öyküsünde ana karakter dünyayı kurtarmak için kendinden vazgeçmesi gerektiğini öğrendiğinde hayatı kâbusa dönüşecektir. Norveçli yazar Lasse W. Fosshaug'un **Axon**'unda bir teknoloji girişiminin cesur yeni bir dünya yarattığına tanık oluyoruz ama kâr etmek için insan ruhunu filtrelemek zorundalar. **Küçük Zodyak Çocuğu** ise Yunanistan'dan İfestion Hristopulos'a ait ve yazar bize savaşlarla mahvolmuş bir dünyada güçlü bir savaş lordu tarafından yönetilen küçük bir topluluğun sahilde bulduğu ölü bir çocuğun etrafında gelişen olayları aktarıyor.

Seçkimizi keyifle okuyacağınızı ümit ederiz.

9 786057 068392

BİLİMKURGU
parisyayinlariofficial
parisyayinlari.com

PARIS
YAYINLARI